

ΑΚΟΛΟΥΘΙΑ ΚΑΙ ΒΙΟΣ
ΤΗΣ ΑΓΙΑΣ ΚΑΙ ΕΝΔΟΞΟΥ ΜΕΓΑΛΟΜΑΡΤΥΡΟΣ
ΚΑΙ ΙΣΑΠΟΣΤΟΛΟΥ
ΜΑΡΙΑΣ ΤΗΣ ΜΑΓΔΑΛΗΝΗΣ
ΚΑΙ ΟΣΙΟΜΑΡΤΥΡΟΣ
ΜΑΡΚΕΛΛΗΣ ΤΗΣ ΧΙΟΠΟΥΛΙΤΙΔΟΣ

Ἐρραγίσθημεν τὴν Ἀκολουθίαν τῆς Ἁγίας Μαγδαληνῆς ἀπὸ βιβλίου
καλούμενον «Ἄνθος τοῦ Παραδείσου», ἐν Ἱεροσολύμοις τυπω-
θεῖσα τὸ 1911, τῆς δὲ Ἁγίας Μαρκέλλης ἐκ τοῦ
Νέου Δεσποταρίου, Ἀθῆναι 1861.

Ἐκδοθεῖσα παρὰ τοῦ ἐλαχίστου ἱερέως καὶ πνευματικοῦ πατρὸς

ΓΕΩΡΓΙΟΥ Α. ΒΟΥΓΕΡΗ

Ἐφημερίου τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ Ὁσίου Μελετίου.

ΜΑΤΑΙΟΤΗΣ

Τι ὀφείλει τὸν ἄνθρωπον, ἂν ἐπὶ γῆς ἐκλάμψῃ
Ἐν μάρμαρον λευκώτατον, αὐτὸ θὰ τὸν σκεπάσῃ
Μηδὲν εἶναι ὁ ἄνθρωπος, μηδὲν ἡ δύναμις του,
Μηδὲν ἡ φαντασία του, μηδὲν ἡ ὑπαρξίς του.
Μηδὲν τὸ κάλλος, ἡ ἰσχύς, μηδὲν ἡ ὠραιότης.
Τὰ πάντα ὄναρ καὶ σκιά, τὰ πάντα ματαιότης.

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ
ΤΥΠΟΙΣ: Α. ΦΡΑΝΤΖΕΣΚΑΚΗ & Α. ΚΑΤΤΑΤΖΗ
1923

21 Ἰουλίου. Τῶν Ὁσίων καὶ Θεοφόρων Πατέρων ἡμῶν Συμεῶν καὶ Ἰωάννου, τῶν διὰ Χριστοῦ Σιλοῦ.

Ἀπολυτίκιον Ἦχος Δ'.

Ὁ Θεὸς τῶν Πατέρων ἡμῶν, ὁ ποιῶν ἀεὶ μεθ' ἡμῶν κατὰ τὴν σὴν ἐπιείκειαν, μὴ ἀποστήσῃς τὸ ἔλεός σου, ἀφ' ἡμῶν, ἀλλὰ ταῖς αὐτῶν ἱκεσίαις, ἐν εἰρήνῃ κυβέρνησον τὴν ζωὴν ἡμῶν.

Κοντάκιον Ἦχος Α' Χορὸς ἀγγελικὸς.

Τὸν βίον εὐσεβῶς, ἐκτελέσαντες πίστοι, δοχεῖα καθαρὰ τῆς Τριάδος δειχθέντες, Συμεῶν Ἰωάννου τε θεοφόροι πονεύφημοι, νῦν αἰτήσασθε, τὸν ἱλασμὸν καὶ εἰρήνην, ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν, καταπεμφθῆναι πλουσίως Πατέρες Πανόλβιοι.

Μεγαλυνάριον εἰς Θεοτόκου.

Θρόνῳ ἐπιθῶσαν τῷ θεϊκῷ σὺς Προπάτωρ πάλαι, προσῶρα βασιλικῶς, ἐν σοὶ θρόνῳ δ' αὖτις τῷ ἱερῷ ὀρώμεν, ἐνδόξως ἰδρῦμένην ὡ Βηματίρισα.

22 Ἰουλίου. Τῆς Ἀγίας ἐνδόξου μεγαλομάρτυρος καὶ Ἰσαποστόλου Μαρίας τῆς Μαγδαληνῆς, καὶ τῆς Ἀγίας καὶ ἐνδόξου Ὁσιοπαρθενομάρτυρος Μαρκέλλης τῆς Χιοπουλίτιδος.

Εἰς τὸν ἐσπερινὸν ἱστῶμεν στιχ (6) 3 τῆς Μυροφόρου καὶ 3 τῆς Ἀγίας Μαρκέλλης.

Στιχηρὰ Προσόμοια Ἦχος Α' Πανεύφημοι Μάρτυρες.

Μύρα προσεκόμισας Χριστῷ, τεθειμένῳ μνήματι καὶ τοῖς νεκροῖς τὴν ἀνάστασιν, πᾶσιν ἐμπνέοντι· καὶ ἰδοὺσα τοῦτον, πρώτη προσεκύνησας, Μαρία θεοφόρε δακρύουσα. Διὸ ἰκέτευε, δωρηθῆναι ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν, τὴν εἰρήνην καὶ τὸ μέγα ἔλεος.

Σταυρῷ καθηλούμενον Χριστὸν, καθορώσα ἐκλαιε, Μαγδαληνὴ καὶ ἐκραύαζες. Τί τὸ δρώμενον; ἡ ζωὴ πῶς θνήσκεις καὶ ἡ κτίσις βλέπουσα, κλονεῖται, καὶ φωστήρες σκοτίζονται; Διὸ ἰκέτευε δωρηθῆναι ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν τὴν εἰρήνην καὶ τὸ μέγα ἔλεος.

Ἐπλήσθης συνέσεως πολλῆς, ἀληθοῦς τε γνώσεως ἐν τῷ συνεῖναι τῷ κτίσαντι, Μαρία ἐνδοξε, καὶ αὐτοῦ τὰ πάθη, καὶ τὴν συγκατάβασιν, ἐκήρυξας λαοῖς παναοίδιμη. Διὸ ἰκέτευε δωρηθῆναι ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν, τὴν εἰρήνην καὶ τὸ μέγα ἔλεος.

Καὶ τῆς Ἀγίας Μαρκέλλης 3. Ἦχος Α'.

Τῆς ἀθλοφόρου Μαρκέλλης, τὴν μνήμην σήμερον, ἐν ἐτησί-οις ὕμνοις, ἑορτάσωμεν πάντες, φιλέοργοι ἐνδόξως, ἥτις Χριστῷ

τῷ Κυρίῳ παρίσταται, ἐκδυσωποῦσα ἀπαύστως ὑπὲρ ἡμῶν, τῶν καὶ πόθου εὐφημοῦντων αὐτήν.

Ἡ νῆσος Χίος καυχάσθω, ὅτι ἐξήνθησε τὸ παρθενίας ἄνθος τὸ θεόβλαστον ὄντως τὴν ἐνδοξὸν Μαρκέλλαν, ἥπερ ἀεὶ τῷ Κυρίῳ παρίσταται, ἐκδυσωποῦσα ἀπαύστως ὑπὲρ αὐτῆς παρρησία καὶ τοῦ κόσμου παντός.

Τὴν ἱεράν καὶ λαμπράν σου μνήμην δοξάζοντες, Μαρκέλλα μακαρία, καὶ πιστῶς ἐκτελοῦντες, βοῶμεν σοὶ σὺν πόθῳ, ρῦσαι ἡμᾶς, τῆς φλογὸς τῆς κολάσεως, καὶ τῶν βελῶν τοῦ βέλλαρ, ταῖς πρὸς Χριστὸν ἱκεσίαις σου πανεύφημε.

Δόξα Ἦχος Πλ. Α'. Τῆς Ἀγίας Μαρκέλλης.

Δεῦτε λαοὶ, ἁμαρτωλοὶ στέμμασι, τὴν τοῦ Χριστοῦ καὶ ἁμαρτον Νύμφην Μαρκέλλαν σήμερον καταστέψωμεν, τὴν τὸν ἀρχέκακον ὄφιν καταπατήσασαν· ταῖς γὰρ παρὰ τοῦ ἀσελγούς αὐτῆς πατρὸς, ἀλγειναῖς μαστιγώσεσιν, ὡς ἀδάμας στερρὸς μὴ ἐνδοῦσα καὶ τὴν αὐτοῦ ἀνόσιον τε καὶ ἄθεσμον μίξιν ἀποβαλοῦσα, τοὺς μαστοὺς ἀφῆρηται καὶ τὴν θεόφρονα κεφαλὴν αὐτῆς ἐκτέμνεται, ὅθεν ἐκ δεξιῶν τοῦ Σωτῆρος παρέστη, ὡς παρθένος φρονίμη, σὺν Ἰσιδώρῳ τῷ θείῳ καὶ Μυρόπῃ τῇ ἐνδόξῃ καὶ τῇ Ὁσίᾳ Ματρωνῇ, τοῖς πρὸ αὐτῆς ἐν Χίῳ διαλάμψασι, καὶ προστάταις αὐτῆς γενόμενοις, διηνεκῶς πρεσβεύουσα ὑπὲρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Καὶ νῦν. Τῆς Ἀγίας Μαγδαληνῆς Ἦχος Πλ. Β'.

Πρώτη κατιδούσα τὴν θείαν Ἀνάστασιν, Μαρία ἡ Μαγδαληνὴ, τοῦ πρώτου τῶν ἀγαθῶν αἰτίου, τοῦ τὴν ἡμετέραν εὐσπλαγχνῶς ψῦσιν θεώσαντος, πρώτη καὶ εὐαγγελίστρια ἐδείχθη, βοῶσα τοῖς Ἀποστόλοις. Τὴν ἀθυμίαν ἀποθέμενοι, τὴν εὐθυμίαν ἀναλάβετε, καὶ δεῦτε κατοπτρεύσατε Χριστὸν ἐξαναστάντα, καὶ κόσμῳ παρέχοντα τὸ μέγα ἔλεος.

Ἡ Εἰσοδος τὸ Φῶς ἱλαρὸν καὶ τὸ Προκείμενον τῆς ἡμέρας.

Καθολικῆς Β' Ἐπιστολῆς Πέτρου τὸ Ἀνάγνωσμα.

Ἀγαπητοί, τοῦτον πρῶτον γινώσκοντες, ὅτι πάντα προφητεῖα γραφῆς, ἰδίας ἐπιλύσεως οὐ γίνεται· οὐ γὰρ θελήματι ἀνθρώπου ἠνέχθη ποτὲ προφητεῖα, ἀλλ' ὑπὸ Πνεύματος Ἁγίου φερόμενοι, ἐλάλησαν οἱ Ἅγιοι Θεοῦ ἄνθρωποι· ἐγένοντο δὲ καὶ ψευδοπροφήται ἐν τῷ λαῷ, ὡς καὶ ἐν ὑμῖν ἔσονται ψευδοδιδάσκαλοι· οἳτινες παρεισάξουσιν αἱρέσεις ἀπωλείας, καὶ τὸν ἀγοράσαντα αὐτοὺς Δεσπότην, ἀρνούμενοι, ἐπαίγοντες ἑαυτοῖς ταχεινὴν ἀπώλειαν· καὶ πολλοὶ ἐξακολουθήσωσιν αὐτῶν ταῖς ἀπωλείαις, δι' οὓς ἡ

δόδος τῆς ἀληθείας βλασφημηθήσεται, καὶ ἐν πλεονεξίᾳ πλαστοῖς λόγοις, ὑμεῖς ἐκπορεύσονται· οἷς τὸ κρίμα ἐκπαλαί οὐκ ἀργεῖ· καὶ ἡ ἀπώλεια αὐτῶν οὐ νυστάζει· εἰ γὰρ ὁ Θεὸς Ἀγγέλων ἀμαρτησάντων οὐκ ἐρείσατο ἀλλ' ἔγδοον Νῶε δικαιοσύνης κήρυκα ἐφύλαξες κατακλυσθὲν κόσμον ἀσεβῶν ἐπάξας· καὶ πόλεις Σοδόμων καὶ Γομμόρων τεφρώσας καταστροφῇ κατέκρινεν, ὑπόδειγμα μελλόντων ἀσεβεῖν τεθεικώς· καὶ δίκαιον Ἄντ καταπονοῦμενον ὑπὸ τῆς τῶν ἀθέσμων ἐν ἀσελείᾳ ἀναστροφῆς ἐρρύσατο, βλέμματι γὰρ καὶ ἀκοῇ ὁ δίκαιος ἐγκατοικῶν ἐν αὐτοῖς, ἡμέραν ἐξ ἡμέρας ψυχὴν δικαίαν, ἀνόμοις ἔργοις ἐθασάνει· οἷδε Κύριος εὐσεβεῖς ἐκ πειρασμοῦ ρύσθαι, ἀδίκους δὲ εἰς ἡμέραν κρίσεως κολαζομένους τηρεῖν.

Προφητείας Ναοῦμ τὸ Ἀνάγνωσμα.

Κύριος μακρόθυμος καὶ μεγάλη ἡ ἰσχὺς αὐτοῦ· καὶ ἀδῶν οὐκ ἐκδικήσε Κύριος, ἐν συντελείᾳ καὶ ἐν σεισμῷ ἡ δόδος αὐτοῦ· καὶ νεφέλαι κονιορτὸς ποδῶν αὐτοῦ· ἀπειλῶν θαλάσσης καὶ ξηραίνων αὐτήν· καὶ πάντας τοὺς ποταμοὺς ἐξηρημῶν· ἐλώδηψ ἡ Βασιανίτης καὶ ὁ Κάρμηλος· καὶ τὰ λοιπὰ ἐξανθούντα τοῦ Λιδάνου ἐξέλιπε. Τὰ ὄρη ἐσειόθησαν ἀπ' αὐτοῦ, καὶ οἱ βουνοὶ ἐσαλεύθησαν· καὶ ἀνυστάλη ἡ γῆ ἀπὸ προσώπου αὐτοῦ ἡ σύμπασα καὶ πάντες οἱ κατοικοῦντες ἐν αὐτῇ· ἀπὸ προσώπου ὀργῆς αὐτοῦ τίς ὑποστήσεται; καὶ τίς ἀντιστήσεται ἐν ὀργῇ θυμοῦ αὐτοῦ; ὁ θυμὸς αὐτοῦ τίκει ἀρχὰς καὶ πέτραι δισθρόβησαν ἀπ' αὐτοῦ· τί λογίζεσθαι ἐπὶ Κύριον; καὶ συντέλειαν αὐτὸς ποιήσεται· οὐκ ἐκδικήσω δις ἐπὶ τὸ αὐτὸ ἐν θλίψει· τάδε λέγει Κύριος κατάρχων ὑδάτων πολλῶν, καὶ οὕτω διασταλήσονται καὶ ἡ ἀκοή σου οὐκ εἰσακουσθήσεται ἔτι.

Παροιμιῶν τὸ Ἀνάγνωσμα.

Στόμα δικαίου ἀποστάζει σοφίαν, γλῶσσα δὲ ἀδίκου ἐξολεῖται· χεὶρ ἀνδρῶν δικαίων ἐπίστανται χάριτας, στόμα δὲ ἀσεβῶν καταστρέφεται, ζυγοὶ δόλιοι βδέλυγμα ἐνώπιον Κυρίου, στάθμιον δὲ δίκαιον δεκτὸν αὐτοῦ. Οὐδ' εὖν εἰσέλθῃ ὕβρις, ἐκεῖ καὶ ἀτιμία· στόμα δὲ ταπεινῶν μελετᾷ σοφίαν. Τελειότης εὐθέων ὁδηγήσει αὐτοὺς καὶ ὑποσκελισμὸς ἀθετούντων προνομεύσει αὐτούς. Οὐκ ὠφελήσει ὑπάρχοντα ἐν ἡμέρᾳ θυμοῦ, δικαιοσύνη δὲ ρύσεται ἀπὸ θανάτου. Ἀποθανὼν δίκαιος ἔλιπε μετὰ μελόν. Πρόχειρος δὲ γίνεται καὶ ἐπίχαρτος ἀσεβῶν ἀπώλεια. Δικαιοσύνη ἀμώμου ὀρθοτεμεῖ δόδους, ἀσέβεια δὲ περιπίπτει ἀδικία. Δικαιοσύνη ἀνδρῶν ὀρ-

θῶν ρύσεται αὐτοὺς, τῇ δὲ ἀβουλία ἀλίσκονται παράνομοι. Τελευτήσαντος ἀνδρὸς δικαίου, οὐκ ἔλλυται. Δίκαιος ἐκ θήρας ἐκδύνει ὑπ' αὐτοῦ δὲ παραδίδεται ὁ ἀσεβής. Ἐν στόματι ἀσεβῶν πηγὴς πολίταις αἰσθησις δὲ δικαίων εὖθορς. Ἐν ἀγαθοῖς δικαίων κατέρχεται πόλις καὶ ἐν ἀπωλείᾳ ἀσεβῶν ἀγαλλίαμα. Ἐν εὐλογίᾳ ἀνθέων ὑψωθήσεται πόλις, στόματα δὲ ἀσεβῶν κατασκαφθήσεται. Μυκτηρίζει πολίτας ἐνδεῆς φρενῶν, ἀνὴρ δὲ φρόνιμος ἡσυχίαν ἔχει.

Εἰς τὴν Λιτὴν τὸ τροπάριον τοῦ Ναοῦ τῆς Μεταμορ-
φώσεως Ἦχος Β'.

Ὁ φωτὶ σου ἅπασαν τὴν οἰκουμένην ἀγίασας, εἰς ὅρος ὑψήλουν, μετεμορφώθης ἀγαθὴ, δείξας τοῖς Μαθηταῖς σου τὴν δύνασταιαν σου, ὅτι κόσμον λυτροῦσαι ἐκ παραβάσεως, διδ' βοῶμεν σοι. Εὐσπλαχνε Κύριε σῶσον τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Τῆς Μυροφόρου Ἦχος Α'.

Κατηκολούθησας τῷ δι' ἡμᾶς πτωχεύσαντι Σωτῆρι, Χριστῷ τῷ Θεῷ ἡμῶν. Μαγδαληνὴ Μαρία πνεύφημε· καὶ τούτου τοῖς ἔγνεσι καὶ ταῖς διδασκαίς ἐπομένη, ὀλοφύχως αὐτῷ ἀφιερῶθεις. Ὅθεν ἰσαπόστολος καὶ Μυροφόρος καὶ κήρυξ τῆς αὐτοῦ Ἀναστάσεως, πρώτη τετύχηκας Φέρουσα χαρὰς εὐαγγέλια τοῖς σεπτοῖς αὐτοῦ Μαθηταῖς καὶ Ἀποστόλοις· σὺν αὐτοῖς οὖν πρέσβευε αὐτῷ εἰρηνεύσαι τὸν κόσμον καὶ σῶσον τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Ἦχος Β' τῆς Μυροφόρου.

Ὡς ὤφθης ἐπὶ γῆς Χριστὲ ὁ Θεὸς ἡμῶν, δι' ἄκραν φιλάνθρωπιαν, διακόνους προσέλαβες τῆς σῆς διδασκαλίας, ἵνα θεωρήσαντες τὰ θαυμάσια σου, φωτίσωσι τὰ ἔθνη πρὸς τὴν ἐπίγνωσίν σου. αὐτάπται γενόμενοι καὶ αὐτήκοοι τῶν μεγαλείων σου, ἐν οἷς καὶ Μαρία ἡ Μαγδαληνὴ εὐαγγελίστρια ἐδείχθη, μυροφόρος πρώτη καὶ ἰσαπόστολος, ἀπαλλαγείσα τῆς τῶν δαιμόνων δυσωδίας, ἐγένετο ναὸς τῆς χάριτός σου. Εὐχαῖς αὐτῆς Κύριε ἀξίωσον καὶ ἡμᾶς ἀξίως περιπατεῖσαι, τῆς θείας σου κλήσεως, διὰ τὸ μέγα σου ἔλεος.

Τῆς Μυροφόρου Ἦχος Γ'.

Νέκρωσιν ἐπὶ τοῦ ξύλου, ἰδοῦσα τοῦ ἐνανθρωπήσαντος Λόγου, ἡ Μαγδαληνὴ Μαρία ἐβόα. Οἱμοὶ τὸ φῶς τοῦ κόσμου πῶς σβέννυται! καὶ τὰ θεμέλια τῆς γῆς συγκλονίζονται, καὶ τὸ τοῦ ναοῦ καταπέτασμα εἰς ἔλεγχον ρήγνυται. Μέγα καὶ παράδοξον νεκροὶ ἐκ τῶν τάφων ἠγέρθησαν, καὶ ἀδὴς ὁδύρεται· θαυμάσια τὰ ἔργα σου Κύριε δόξα σοι.

Ἦχος Α' τῆς Μυροφόρου

Σήμερον ἡ Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ, ἀγαλλομένη ἐπὶ τῇ ἐπισημνίᾳ μνήμῃ τῆς πανευφήμου καὶ ἱσαπεστόλου Μαγδαληνῆς Μαρίας στολίζεται ὅλην τὴν εὐπρέπειαν· ἔχει γὰρ καὶ τὴν χάριν τοῦ Πνεύματος ἡ μνήμη τῆς μυροφόρου μυρίζουσα τῶν πιστῶν τὰς διανοίας, εὐαγγελίζουσα ἔτι καὶ νῦν, διὰ τῆς μνήμης αὐτῆς τὸν ἀναστάντα Κύριον, τὸν δωρούμενον πᾶσι τὸ μέγα ἔλεος.

Τῆς Ἀγίας Μαρκέλλης Ἦχος Α'.

Πηγὴ χαρίτων, ἡ σορὸς τῆς θείας Μαρκέλλης ὄντως ἀναδέδεικται, πολλοῖς γὰρ ἐν ποικίλοις πάθεσιν οὐσι προσέτι καὶ ἀδελφίαν νοσοῦσι, τῇ τοῦ αἵματος ἐαυτῆς χρήσει, τὴν θεραπείαν δεδώρηται ὅπερ ἄχρι τοῦ νῦν ἐν ταῖς τῆς θαλάσσης ἀκταῖς δρᾶται κυματοῦν, καὶ τὴν ἐκείνης ἀδικον, τοῖς ἀγνοοῦσιν ἐναργῶς δεικνύων σφαγὴν· ὅθεν καὶ ἡμεῖς, οἱ ἐν ἀσθενείαις, ψυχῶν κατακείμενοι, προσέλθωμεν αὐτῇ μετὰ πίστεως καὶ τῆς πνευματικῆς θεραπείας, τευξόμεθα δι' αὐτῆς, ποιεῖ γὰρ ὁ Κύριος τὸ θέλημα τῶν φοβουμένων αὐτόν.

Δόξα τῆς Ἀγίας Μαρκέλλης Ἦχος Πλ. Β'.

Δεῦτε φιλέορτοι πάντες ἐν τῇ Ναφ τῆς ἀθλοφόρου Μαρκέλλης σήμερον ἀθροισθέντες, πνευματικῶς πανηγυρίσωμεν· εὐωχούμενοι μυστικὴν γὰρ ἡμεῖς τράπεζαν, τὰς ἀριστείας καὶ τοὺς ἀθλοὺς αὐτοῖς πᾶσι προτιθεταί ὡς ἔδεσμα τερπνὸν καὶ ἐξαίρετον. Εὐδὲς οὖν κορεσθέντες, δοξάζωμεν τὸν Παντοδύναμον Κύριον, τὸν ἰσχνὸν αὐτῇ δόντα, ἀντιστῆναι τῷ ἀρχαικάκῳ δαίμονι, καὶ σὺν τοῖς μαστοῖς, τὴν τῆς κάρας ἐκτομὴν, προθύμως δέξασθαι παρὰ τοῦ ἰδίου πατρὸς. Ἦς ταῖς πρεσβείαις δώρησαι ἡμῖν ὁ Θεός, τὸ μέγα σου ἔλεος.

Καὶ νῦν τῆς Ἀγίας Μαγδαληνῆς Ἦχος Πλ. Α'.

Τῆς Μαγδαληνῆς Μαρίας, τὴν ἐτήσιον μνήμην, δεῦτε πιστοὶ πανηγυρίσωμεν. Ταύτην γὰρ ἐγκωμιάζοντες Χριστῷ τὸν αἶνον προσάγομεν, πρώτην γὰρ αὕτη τὸν ἀναστάντα Κύριον ἰδοῦσα, ἤκουσε μὴ μοῦ ἂπται, εἶπε τοῖς ἀδελφοῖς μου· διὸ ὡς μυροφόρος καὶ ἱσαπέστολος πανταχοῦ τοῦτον ἐκήρυξε, καὶ ἡμεῖς φωτισθέντες ἐσώμεν πρὸς αὐτήν. Ὅντως μακαρία σὺν ἐν γυναιξί, καὶ ὥραιοι οἱ ὀφθαλμοί σου, ὅτι εἶδον θαυμαστά καὶ παράδοξα, καὶ τοῖς πᾶσιν ἐξαίσια· καὶ ἀκοὴ τρισολβία, ὅτι ἤκουσε φωνὴν Θεοῦ ἐνανθρωπίσαντος, καὶ τοῦ ἁγίου σκυλεύσαντος· καὶ ἡ λαλῶσα σου

ὥραία κηρύττουσα τούτου τὰ τεράστια ἐν ταῖς ἀκοαῖς τῶν ἀπίστων, καὶ προσερχομένων πρὸς τὸ φῶς τῆς Θεϊκῆς ἐπιγνώσεως. Διὸ μέμνησο καὶ ἡμῶν, τῶν τελούντων τὴν θέαν σου μνήμην, πρεσβεύουσα ἐκτενῶς, τῷ σπ̄ν νυμφίῳ Χριστῷ, εἰρηνεῦσαι τὸν κόσμον, καὶ σῶσαι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Ἰς τὸν Στίχον Στιχηρὰ Προσόμοια τῆς Μυροφόρου

Ἦχος Πλ. Δ'.

Χριστοῦ φανέντος τοῖς ἴχνεσιν, ἀκολουθοῦσα σεμνή, καὶ αὐτὸν θεραπεύουσα, γνώμης προθυμώτατα, Μυροφόρε εὐθύτητι, οὐδὲ θανόντα τοῦτον κατέλιπες, ἀλλ' ἀπελθοῦσα μύρα σὺν δάκρυσι, τούτῳ προσήνεγκας, συμπαθῶς πανεύφημε, ὅθεν τὴν σὴν, μνήμην τὴν πανίερρον πανηγυρίζωμεν.

Στιχ. Εἰς πᾶσιν τὴν γῆν ἐξῆλθεν ὁ φθόγγος αὐτῆς καὶ εἰς τὰ πέματα τῆς οἰκουμένης τὰ ρήματα αὐτῆς.

Σὺ ὦ Μαρία ὑπέρλαμπρε, ἐλέει ποθοῦσαι ζωὴν, νεκρωθεῖσαν ἐν μνήματι νυκτὸς παραγέγονας, καὶ Ἀγγέλων ἀκήκοας, καθὼς προέφη, Χριστὸς ἐγγίγερται σπουδῇ τῆς τούτου, Μαθηταῖς φάσκουσα καὶ τὴν κατήφειαν, ἐκ ψυχῆς ἀπώσασα ἀντὶ κλαυθμοῦ, χαρὰν ἀνεκλάλητον, σεμνὴ ἀνελήφας.

Στιχ. Θαυμαστός ὁ Θεὸς ἐν τοῖς ἁγίοις αὐτοῦ.

Σήμερον πιστοὶ γηθόμενοι, ἐπὶ τῇ μνήμῃ τῇ σῇ Μυροφόρε δοξάζομεν, τὸν σὺν νῦν δοξάζοντα ὑπεράγαθον Κύριον, ὃν ἐκδυσώπει, ἀπαύστως πάνσεμνε, αἰωνιζούσης δόξης τυχεῖν ὑμᾶς, καὶ τῆς λαμπρότητος, τῶν Ἀγίων ἔχουσα, τὴν πρὸς αὐτόν, παρρησίαν πάντοτε θεομακάριστε.

Τῆς Ἀγίας Μαρκέλλης Ἦχος Δ' Ἑτέρα προσόμοια

Τοῖς χωροῖς συναριθμησαί, τῶν Μαρτύρων ἀοίδιμη Μαρκέλλα πολυάθλη καὶ πανέντιμη, τοῦ γὰρ πατρὸς σου τὴν ἀθεσμον δουλήν καὶ ἀνόσιον, ἐδελυχθείσα ὡς ἀγνή τὸν αὐχένα ὑπέκλινας, καὶ τὴν κάραν σου ἀπετμήθης καὶ εἰληφας ἀξίως τῆς ἀθλήσεως τὸ στέφος ἅτε νομίμως ἀθλήσασα.

Στιχ. Ὑπομένωνν ὑπέμεινα τὸν Κύριον καὶ προσέσχε μοι

Τῶν βασάνων οἱ λαίλαπες, τῆς ψυχῆς σου οὐκ ἔσισαν, τὸν πύργον τὸν ἀσειστον καὶ ἀκλόνητον, μάρτυς Μαρκέλλα στερόφυγε, ἀλλ' ἔμμενας ἄτρεπτος ἐπὶ πέτρῳ τὴν στεράν, τοῦ τὰ πάντα ἰσχύοντος καὶ συνέχοντος θερμὴν ὄντως, διὸ σὲ πανολβία, πρέσβυν εἰς θεὸν πλουτοῦμεν οἱ σὲ τιμῶντες ἐν ἁσμάσι.

Καὶ ἔστησεν ἐπὶ πέτρᾳ τοὺς πόδας μου καὶ κατεύθυνε τὰ
διαρήματά μου

Ἐφοινίχθης τοῖς αἵμασι τῆς σαρκὸς σου αἰοῖδιμε ἅπερ ἐξεχύ-
θησαν καὶ γεγόνασι, τῶν ἀσθενούντων ὡς φάρμακα ποικίλης ἰώ-
μενα, ἀσθενείας τῶν θροτῶν, ὃ Μαρκέλλα πανεύφημε, ὅθεν ἵστη-
μαι τῇ σοφῇ τῶν λειψάνων καὶ βοῶσι, Καλλιμάρτυς τοῦ Κυρίου,
καμοὶ τὴν ἔησιν δώρησαι.

Δόξα τῆς Ἀγίας Μαρκέλλης Ἦχος Β'.

Παρθενικοῖς αἵμασι ἀθλοφόρε Μαρκέλλα φοινιχθεῖσα τῷ οὐ-
ρανίῳ νυμφίῳ Πάγκαλος Νύμφη ἀνεδείχθης, ὑπὲρ οὗ τὰς αἰκί-
αις, παρὰ τοῦ σοῦ ἀνοσίου πατρὸς, ὑπήνεγκας πανθαύμασαι, καὶ
τὴν ἐρίτιμόν σου κεφαλὴν, ὑπὲρ τηρήσεως ἀκριβοῦς τοῦ θείου νόμου
σὺν τοῖς μαστοῖς ἀπετημήθης, ἐλέγχουσα αὐτοῦ τὸ τῆς ἀκολασίας
ξενήκουστον τόλμημα· ὅθεν ὡς Παρθένος, μετὰ τῶν φρονίμων συνα-
γάλλῃ Παρθένων, καὶ ὡς τοῦ νόμου φύλαξ ἀκριδῶς, μετὰ τῶν
Μακκαβαίων καὶ τοῦ θείου Προδρόμου συνδοξάζῃ, μεθ' ὧν πρέ-
σβευε ὑπὲρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Καὶ νῦν τῆς Ἀγίας Μαγδαληνῆς Ἦχος Πλ. Δ'.

Τῷ ἐκουσίῳ πτωχεύσαντι τὴν πτωχεῖαν τὴν ἐμὴν, ὑπερβολῇ
εὐσπλαχνίας Χριστῷ τῷ Θεῷ, ἡ Μαγδαληνὴ Μαρία, ὡς μαθή-
τρια πιστῶς διακονήσασα ἐπὶ ξύλου τεθέντα καὶ τάφῳ συγγλι-
σθέντα, κατιδοῦσα ἐβόα δακρυροοῦσα. Τί τὸ ξένον θέαμα. Ὁ νε-
κρὸς ζωοποιῶν, πῶς νεκρὸς λογίζεται! Ποῖα μύρα κομίσω τῷ
ἀπαλλάξαντι με δυσωδίας τῶν δαιμόνων! Ποῖα δάκρυα χέω, τῶν
δακρύων τὴν ἐμὴν μεταμφιάσαντι Προμήτορα. Ἀλλ' ὃ τοῦ σύμ-
παντος Ἀναξ, ὡς Παραδείσου φύλαξ φανείς, δροσισμῷ τῶν αὐτοῦ
ρημάτων, τὸν καύσωνα ἀφανίζει, λέξας πρὸς αὐτήν· τοῖς ἀδελ-
φοῖς μου πορευθεῖσα, εὐαγγέλια χαρᾶς ἀναβόησον· Ἀναβαίνω
πρὸς τὸν Πατέρα μου, καὶ Πατέρα ἡμῶν, καὶ Θεόν μου καὶ Θεὸν
ἡμῶν, ὅπως παράσχῃ τῷ κόσμῳ τὸ μέγα ἔλεος.

Τὸ Νῦν Ἀπολύεις τὸν Τρισάγιον καὶ ἀμφότερα τὰ Ἀπολυ-
τικία τῆς Μυροφόρου Ἦχος Πλ. Α'.

Τὸν συνάναρχον λόγον καὶ ὁμοούσιον, τὸν ἐκ Παρθένου τε-
χθέντα κατηκολούθησας, σεμνὴ Μαγδαληνὴ παναοῖδιμε, καὶ αὐτοῦ
τὰς ἐντολὰς καὶ τοὺς ἔχοντες πιστῶς, προσέδραμες μακαρίᾳ διὸ
πλουτοῦμεν σε οἱ τιμῶντες, τὴν μνήμην σου πρέσβυν ἄριστον.

Δόξα τῆς Ἀγίας Μαρκέλλης Ἦχος Α'. Τοῦ λίθου σφρα-
γισθέντος.

Τοῦ κυρίου τοῖς νόμοις, καὶ τοῖς θεοῖς διδάγμασι, παιδομένη
Μαρκέλλα καὶ ἀμέμπτως φυλάττουσα, τὴν βίαν πτοηθεῖσα τοῦ
πατρὸς, ὡς νύμφη ἀκήρατε Χριστοῦ, ἐν τοῖς ὅρεσιν ὑψίστου, ἐν
οἷς διώκων εὐρίσκει καὶ ἐκτείνει σε· δόξα τῷ δεδωκότι σοὶ ἰσχὺν
δόξα τῷ σὲ στεφανώσαντι, δόξα τῷ ἐνεργοῦντι διὰ σοῦ πᾶσιν
ἰάματα.

Καὶ νῦν τῆς Ἀγίας Μαγδαληνῆς Ἦχος Α'.

Χριστῷ τῷ δι' ἡμᾶς ἐκ Παρθένου τεχθέντι, σεμνὴ Μαγδα-
ληνὴ, ἡκολούθεις Μαρία, αὐτοῦ τὰ δικαιώματα, καὶ τοὺς νόμους
φυλάττουσα, ὅθεν σήμερον τὴν παναγίαν σου μνήμην, ἐορτάζον-
τες, ἀνευφημοῦμεν σε πίστει καὶ πόθῳ γεραίρομεν.

Τέλος τοῦ Ἑσπερινοῦ.

Α' Εἰς τὸν Ὁρθρον. Α' Στιχολογίαν Κάθισμα Ἦχος Πλ. Β'.

Κύριε παρίστατο τῷ τάφῳ σου Μαρία ἡ Μαγδαληνὴ καὶ
ἐκλαίει βοῶσα, καὶ κηπουρόν σε νομίζουσα ἔλεγε· ποῦ ἐκρύφας
τὴν αἰώνιον ζωὴν! ποῦ ἐδηκας τὸν ἐπὶ θρόνου Χερουβὶμ! οἱ
γὰρ τοῦτον φυλάσσοντες, ἀπὸ τοῦ φόβου ἀπενεκρώθησαν· ἢ τὸν
Κύριον μου δότε μοι ἢ σὺν ἐμοὶ κραυγάσατε, ὃ ἐν νεκροῖς, καὶ
τοὺς νεκροὺς ἀναστήσας δόξα σοί.

Δόξα τῆς Ἀγ. Μαρκέλλης Ἦχος Α'. Τὸν τάφον σου Σωτήρ.

Ρανίσαι τῶν σεπτῶν, καὶ πανάγων αἱμάτων, ἀπέπνιξας σοφῇ
Ἀθληφόρε Μαρκέλλα, Βελίαρ τὸν κάκιστον, ἐκχυθέντων σαρ-
κίτου σου· ὅθεν εἴληφας, παρὰ Θεοῦ στέφος δόξης, διὸ πρέσβευε
ὑπὲρ ἡμῶν πρὸς τὸν Κτίστην, Μαρτύρων ὁμότροπε.

Καὶ νῦν Θεοτοκίον.

Ἀνύμφευτε ἀγνή, Θεοτόκε Παρθένε, ἡ μόνη τῶν πιστῶν,
προστασία καὶ σκέπη, κινδύνων καὶ θλίψεων, καὶ δεινῶν περιστά-
σεων, πάντας λύτρωσον, τοὺς ἐπὶ σοὶ τὰς ἐλπίδας, Κόρη ἔχοντας,
καὶ τὰς ψυχὰς ἡμᾶς σῶσον ταῖς θείαις πρεσβείαις σου.

Μετὰ τὴν Β' Στιχολογίαν Κάθ. Ἦχος Δ'. Ὁ ὑψωθεὶς.

Ἀγίας Μαρκέλλης.

Ταῖς τῶν βασάνων τρικυμίαις Μαρκέλλα, οὐκ ἐποντίσθης,
ἀλλ' ἐν ὄρμῳ ἀκλύστῳ, κυβερνωμένη χάριτι, ἐνθέῳ Χριστοῦ,
ἐφθασας πανόλβιε, ὡς Παρθένος καὶ Μάρτυς, ἐνθα τὴν ἀτάρα-
χον, εὐρεῖς ὄντως γαλήνην, ὑπὲρ πρεσβεύουσα Χριστῷ, τῶν μετὰ
πόθου τελούντων τὴν μνήμην σου.

Δόξα. Ἀναστάσιμος Ἀγίας Μαγδαληνῆς Ἦχος Πλ. Β'.

Τοῦ τάφου ἀνεωγμένου, τοῦ Ἄδου ὀδυρομένου, ἡ Μαρία ἐβόα πρὸς τοὺς κεκρυμμένους Ἀποστόλους, ἐξέλθετε οἱ τοῦ ἀμπελῶνος ἐργάται, κηρύξατε τὸν τῆς Ἀναστάσεως λόγον. Ἀνέστη ὁ Κύριος παρέχων τῷ κόσμῳ τὸ μέγα ἔλεος.

Καὶ νῦν Θεοτοκίον· ὁ αὐτός.

Θεοτόκε Παρθένε, ἰκέτευε τὸν Γίόν σου, τὸν ἐκουσίως προσπαγέντα ἐν Σταυρῷ, καὶ ἀναστάντα ἐκ νεκρῶν, Χριστὸν τὸν Θεὸν ἡμῶν, σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Μετὰ τὸν Πολυέλεον Κάθ. Ἦχος Α' Τὸν τάφον σου Σωτήρ Ἀγίας Μαρκέλλης.

Μαρκέλλης τὴν σεπτὴν, ἐορτάσωμεν μνήμην ἀπήμβλυνε καὶ γὰρ, τοῦ Βελίार τὰ κέντρα, καὶ στέφος ἀπέληφεν, ἐκ Θεοῦ τῆς ἀθλήσεως, ὃ παρίσταται μετὰ Ἀγγέλων ἐν δόξῃ καὶ πρεσβεύουσα οὐ διαλείπει σωθῆναι, τοὺς πόθῳ τιμώντας αὐτήν.

Δόξο εἰς ἥχον Γ' τὴν Ὁραιότητα Ἀγίας Μαγδαληνῆς.

Μύρα σὺν δάκρυσι θερμῶς προσήγαγες, μυρίσαι σπεύδουσα, νεκρὸν ἐν μνήματι κατατεθέντα δι' ἡμᾶς Χριστὸν τὸν ζωοδότῃν, τοῦτον καθικέτευε, νεκρωθεῖσαν τοῖς πάθεσι, ψυχὴν μου τὴν τάλαιναν, τοῦ ζῶσαι καὶ ῥύσασθαι, παθὼν τῆς δυσωδίας, Μαρία παρρησίαν, ὡς ἔχουσα πρὸς Κύριον.

Καὶ νῦν τοῦ αὐτοῦ Ἦχου..

Τὰ ἐπουράνια πόθῳ ἠγάλλοντο καὶ τὰ ἐπίγεια τρόμῳ ἠϋφραίνοντο, ὅτε ἡ ἀχρηστος φωνή, ἐπῆλθε σοι Θεοτόκε, μία γὰρ πανηγύρις, ἀμφοτέροις ἐπέλαμψεν, ὅτε τὸν πρωτόπλαστον, ὁ Δεσπότης ἐρρύσατο, διὸ σὺν τῷ Ἀγγέλῳ βοῶμεν σοι. Χαῖρε ἡ Κεχαριτωμένη.

Οἱ Ἀναβαθμοὶ τοῦ Δ'. Ἦχου καὶ τὸ Προκείμενον.

Εἰς πᾶσαν τὴν γῆν ἐξῆλθεν ὁ φθόγγος αὐτῆς, καὶ εἰς τὰ πέρατα τῆς οἰκουμένης τὰ ῥήματα αὐτῆς... Οἱ οὐρανοὶ διηγοῦνται δόξαν Θεοῦ,

Εὐαγγέλιον Η'. Ἐωθινὸν ἐκ τοῦ κατὰ Ἰωάννην τῆς Μυροφόρου.

Τῷ καιρῷ ἐκείνῃ Μαρία ἐστήκει πρὸς τὸ μνημεῖον κλαίουσα ἔξω. Ὡς οὖν ἔκλαιε, παρέκλινεν εἰς τὸ μνημεῖον καὶ θεωρεῖ δύο Ἀγγέλους ἐν λευκοῖς καθεζομένους, ἓνα πρὸς τὴν κεφαλὴν καὶ ἓνα πρὸς τοὺς πόσιν, ὅπου ἔκειτο τὸ σῶμα τοῦ Ἰησοῦ. Καὶ λέγουσιν

αὐτῇ ἐκεῖνοι. Γύναι τί κλαῖεις; Λέγει αὐτοῖς. Ὅτι ἦραν τὸν Κύριόν μου καὶ οὐκ οἶδα ποῦ ἔθηκαν αὐτόν; Καὶ ταῦτα εἰποῦσα ἐστράφη εἰς τὰ ὀπίσω καὶ θεωρεῖ τὸν Ἰησοῦν ἐστῶτα, καὶ οὐκ οἶδεν ὅτι ὁ Ἰησοῦς ἐστὶ. Λέγει αὐτῇ ὁ Ἰησοῦς. Γύναι τί κλαῖεις; τίνα ζητεῖς; Ἐκείνη δοκοῦσα ὅτι ὁ κηπουρὸς ἐστὶ, λέγει αὐτῷ: Κύριε, εἰσὶν ἐθάψασας αὐτόν, εἰπέ μοι ποῦ ἔθηκαν αὐτόν, καὶ ἐγὼ αὐτόν ἀρῶ. Λέγει αὐτῇ ὁ Ἰησοῦς: Μαρία. Στραφεῖσα ἐκείνη, λέγει αὐτῷ Ραββουνί, ὃ λέγεται Διδάσκαλε. Λέγει αὐτῇ ὁ Ἰησοῦς. Μὴ μου ἅπτου· οὐπω γὰρ ἀναβέβηκα πρὸς τὸν Πατέρα μου· πορεύου δὲ πρὸς τοὺς ἀδελφούς μου· καὶ εἰπέ αὐτοῖς. Ἀναβαίνω πρὸς τὸν Πατέρα μου καὶ Πατέρα ὑμῶν, καὶ Θεὸν μου καὶ Θεὸν ὑμῶν. Ἔρχεται Μαρία ἡ Μαγδαληνὴ ἀπαγγέλλουσα τοῖς Μαθηταῖς, ὅτι εἶώρακε τὸν Κύριον, καὶ ταῦτα εἶπεν αὐτῇ.

Ὁ Πεντηκοστός. Δόξα ταῖς τῆς Μυροφόρου. Καὶ νῦν ταῖς τῆς Θεοτόκου Ἦχ. β'.

Ἦλθον ἐπὶ τὸ μνημεῖον, ἡ Μαγδαληνὴ, καὶ ἡ ἄλλη Μαρία, ζητοῦσαι τὸν Κύριον, καὶ τὸν Ἀγγελον εἶδον, ὥσει ἀστραπὴν, καθεζόμενον ἐπὶ τὸν λίθον, καὶ λέγοντα αὐταῖς, τί ζητεῖτε τὸν ζῶντα μετὰ τῶν τεθνεώτων, ἀνέστη καθὼς εἶπεν, ἐν Γαλιλαίᾳ αὐτὸν εὐρήσεται, πρὸς ὃν βοήσωμεν, ὁ ἀναστὰς ἐκ τῶν νεκρῶν. Κύριε δόξα σοι,

Τὸ Σῶσον ὁ Θεὸς τὸν λαόν σου. Ἐλθεῖ καὶ Οἰκτιρμοῖς. Κανόνες τῆς Ἀγίας Μαγδαληνῆς εἰς Ἦχον Πλ. Δ'. Ὡς Α'. Ὑγρὰν διωδεύσας.. Ἀγία τοῦ Θεοῦ...

Ταῖς θείαις ἐμπρέπουσα καλλοναῖς, καὶ φωτοχυσίας, λαμπομένη ταῖς θεϊκαῖς τὴν ἀμαυρωθεῖσαν μου καρδίαν, ταῖς σαῖς πρεσβείαις Μαρία καταύγασον.

Ἦγάσας σὲ Λόγος ὁ τοῦ Πατρὸς, πνευμάτων κακίας, λυτρωσάμενος ἐμφανῶς ὡς μαθητευθεῖσα χαρισμάτων, τοῦ Παναγίου πεπλήρωσαι Πνεύματος.

Ναμάτων πλησθεῖσα ζωοποιῶν πηγῆς ἐξ ἀφθόνου, τοῦ δι' οἶκτον ἐπὶ τῆς γῆς, φανέντος Δεσπότητος ἀμαρτίας, τὰ θολερὰ ἀπεξήρνας ρεύματα.

Μητέρα τοῦ φύσει Δημιουργοῦ, ὑμνοῦμεν σε Κόρη, καταλάξασαν τῷ Θεῷ, προσκρούσασαν φύσιν τῶν ἀνθρώπων, Θεογεννητορ Πανάμωμε Δέσποινα.

Τῆς Ἀγίας Μαρκέλλης Ὡδὴ Α'. Ἀνοῖξω τὸ στόμα μου.

Ἦχος Δ'. Ἀγία τοῦ Θεοῦ.

Ἀνόσιον βούλημα ἀποσαμένη ἀοίδιμε, πατρὸς καὶ παμβέδη-

λον, ἔλαβες θάνατον, ὅθεν εἴληφας στεφάνους τοὺς τῆς νίκης, παρὰ τοῦ θεοπίσαντος ὅρους τῆς φύσεως.

Βαφεῖσα πανεύφημε, τοῖς τῶν αἱμάτων ραντίσμασι, τῷ Κτίστῃ προσήνεξαι, ὡς Νύμφη ἁσπής, καὶ ἀμώμητος, Μαρκέλλα καλ-
λιμάρτυς, εἰς τὰ ὑπερκόσμια αὐτοῦ βασίλεια.

Γνόῦσα τὴν ἀθέμιτον, τοῦ σου τεκόντος διάνοιαν, Μαρκέλλα πανθαύμαστε, καὶ ψυχολέτηρα, ἔξω ἔφυγες τοῦ οἴκου καὶ ἠὺλίζου ἐρήμοις ἐν ὄρεσι, Θεῷ σχολάζουσα. Καὶ νῦν.

Σαρκὸς ὁμοιώματι, ἐπιφανεῖς ὁ φιλάνθρωπος ἐκ σου Πανα-
μώμητε, κόσμου διέσωσεν ἀπολλύμενον, καὶ πλάνη ὑπαχθέντα·
ἔθεν σε γεραίρομεν καὶ μακαρίζομεν.

᾿Ωδὴ γ'. Τῆς ᾿Αγίας Μαγδαληνῆς εἰς ᾿Ηχον Πλ. Δ'.

᾿Αγία τοῦ Θεοῦ πρέσβευε ὑπὲρ ἡμῶν.

᾿Αγαπήσασα πρῶτον, τῶν ἀγαθῶν αἷτιον, τὸν ὑμετέραν εὐ-
σπλάγγως φύσιν θεώσαντα, κατηκολούθησας, αὐτῷ προθύμως
Μαρία, τοῖς αὐτοῦ ὑπήκουσα θεῖοις προσταγμασι.

Γεγηθυῖα τὸν τάφον, τοῦ Αὐτρωτοῦ ἔφθασας, πρώτη κατι-
δοῦσα τὴν θείαν Κόρη ᾿Ανάστασιν· Εὐαγγελίστρια, ὅθεν ἐδείχθης
βοῶσα. Ὁ Χριστὸς ἐγγήγερται· χεῖρας κροτήσατε.

Διασώζει με Λόγος, ὁ σαρκωθεὶς Πάναγνε, σου ἐκ τῶν πα-
νάνων αἱμάτων, πλούτῳ χρηστότητος, λύων ἀπόφασιν τῆς πα-
λαιᾶς καταδίκης· ὃν ἀπαύστως αἰτήσιν σῶσαι τὴν ποίμνην σου.

᾿Ωδὴ Γ' τῆς ᾿Αγίας Μαρκέλλ. ᾿Ηχος Γ'. Τοὺς σοὺς ὁμολόγους.

Δολίως σατὰν σὺλῃσαι θέλων, τὸν πλοῦν ψυχῆς σου ὧ σεμνή,
τὸν σὸν τοκέα ἡγείρε τῆς παρθενίας φθεῖραί σου, ἄνθος Μαρ-
κέλλα ἐνδοξε, ἀλλὰ ἡττήθη καὶ πέπτωκεν.

Ἐνδεδείξαι Νύμφη τῷ Κυρίῳ, ὥραία Μαρκέλλα τῇ στολῇ,
τῇ πορφυρᾷ τοῦ αἵματος, ὅπερ ἄγνως ἐκέχυται, ἐκ τοῦ σεμνοῦ
σαρκίου σου, Παρθενομάρτυς ἀείμνηστε. (Δόξα)

Ζωὴν τὴν αἰδίον ποθοῦσα, προέκρινας θάνατον ζωῆς, ἥ μὲν
γὰρ τάχος λυεταί, ὁ δὲ τὴν αἰωνίζουσαν, Μάρτυς ζωὴν προῦξέ-
νησε, καὶ ἀφθαρσίας τὸν στέφανον. (Καὶ νῦν)

Νεφέλη ὑπάρχεις λευκοτάτη, σταγόνας πιστοῖς, ἐξ οὐρανοῦ,
ὀμβροῦσα καὶ ἀνίσχουσα, δικαιοσύνης ἥλιον, ὅστις τὸ σὸν ἀξίωμα
πάντων ὑπέρτερον ἔδειξε.

Αἰτήσις. ᾿Οτι σὺ εἰ ὁ Θεὸς ἡμῶν. Κάθισμα τῆς ᾿Αγ. Μαρκέλλης.

᾿Ηχ. Πλ. Δ'. Τὴν σοφίαν καὶ λόγου..

Τῆς Μαρκέλλης τὴν πάλην ἀναπωλὼν, καὶ τοὺς ἄθλους ἐκ-
πλήττομαι, κατὰ νοῦν, πῶς τὸ θῆλυ ἴσχυσε, καὶ γενναίως ἡν-
δρίσατο τοῦ Σατὰν τὸ θράσος νικῆσαι καὶ φρύαγμα τοῦ Χριστοῦ τῇ
χάριτι, τοῦ πλάστου τῆς φύσεως. Ὅθεν ἀνυμνοῦντες, τὴν αὐτῆς
πάντες νίκην, συμφώνως βοήσωμεν, πρὸς αὐτὴν μετὰ πίστεως
ἀθληφόρε πανεύφημε, πρέσβευε Χριστῷ τῷ Θεῷ, τῶν πταισμά-
των ἄφεσιν δωρήσασθαι, τοῖς ἐορτάζουσι πόθῳ, τὴν ἁγίαν μνή-
μην σου.

Δόξα πατρι. Τῆς ᾿Αγίας Μαγδαληνῆς ὁ αὐτὸς ᾿Ηχος.

Τῷ πτωχεύσαντι Λόγῳ υπερβολῇ, εὐσπλαγχνίας Μαρία Μα-
γδαληνῆ, σαφῶς ὡς μαθήτρια, ἀληθῶς διηκόνησας. Καθορῶσαι
δὲ τοῦτον Σταυρῷ ἀναρτώμενον, καὶ ἐν τάφῳ τεθέντα, ἐθρήνησας
δακρύουσα. Ὅθεν σὲ τιμῶμεν καὶ τὴν σὴν ἐκτελοῦμεν, ἐν πίστει
πανήγγυριν, Μυροφόρε αἰδῖμε, καὶ συμφώνως βοῶμέν σοι. Πρέ-
σβευε Χριστῷ τῷ Θεῷ τῶν πταισμάτων ἄφεσιν δωρήσασθαι, τοῖς
ἐορτάζουσι πόθῳ τὴν ἁγίαν μνήμην σου.

Καὶ νῦν Θεοτοκίον.

Ὡς Παρθένων καὶ μόνην ἐν γυναιξί, σὲ ἀσπόρως τεκοῦσαν
Θεὸν σαρκί, πᾶσαι μακαρίζομεν, γενναίαι τῶν ἀνθρώπων, τὸ γὰρ
πῦρ ἐσκήνωσεν, ἐν σοὶ τῆς Θεότητος· καὶ ὡς βρέφος θηλάζεις,
τὸν Κτίστην καὶ Κύριον· ὅθεν τῶν ᾿Αγγέλων καὶ ἀνθρώπων τὸ
γένος, ἀξίως δοξάζουσι, τὸν πανάγιον τόκον σου, καὶ συμφώνως
βοῶμέν σοι. Πρέσβευε Χριστῷ τῷ Θεῷ τῶν πταισμάτων ἄφεσιν
δωρήσασθαι τοῖς προσκυνοῦσιν ἀξίως, τὸν τόκον σου ᾿Αχραντε.

᾿Ωδὴ Δ'. Εἰσακήκοα Κύριε Πλ. Δ'. ᾿Αγ. Μαγδαληνῆς.

᾿Αγία τοῦ Θεοῦ..

᾿Ανερόχλητον φέρουσα, κόσμου ματαιότητος τὴν διάνοιαν, τῷ
ἐλθόντι κόσμον, ἅπαντα, διασῶσαι πλάνης διηκόνησας.

Δελουμένη τοῖς δάκρυσι, τάφου τῆς ζωῆς προφθάσασα ᾿Αγ-
γελον ἐθεάσω καταγγέλοντα τοῦ Χριστοῦ Μαρία τὴν ᾿Ανά-
στασιν.

Ἡ καρδία σου ἄμωμος, ἐν τοῖς δικαίωμασι Χριστοῦ γέγονε,
καὶ αὐτὸν μόνον ἐπόθησας, τὸν ὥρατον κάλλει ἀξιάγαστε..

Νυσταγμῷ ἀμελείας με ὕπνος ἁμαρτίας Κόρη ὑπέλαβε τῇ
ἀγρόπνῳ ἱκεσία σου, διανάστησόν με πρὸς μετάνοιαν..

Ὡδή Δ'. Τὴν ἀνεξεχνίαστον Ἦχος Δ'. Ἀγίας Μαρκέλλης...

Ἦθην ἐπανθοῦσαν Μαρκέλλα σεμνή, ἔχουσα ἀθλήσεως ἡνυσας
δρόμον διόπερ, νῦν παρίστασαι Θεῷ, οὐ ἔρωσ σὴν κατέφλεξε, φυ-
χὴν καὶ καρδίαν αἰοῖδιμε (Ἀγία τοῦ Θεοῦ, πρέσβευε ὑπὲρ ἡμῶν).

Θάλασσαν ἐξέφυγες τὴν τῶν παθῶν, τῶν πολυταράχων καὶ
ἔδραμες ἐν τῷ λιμένι τῷ ἀκλύστῳ τοῦ Θεοῦ, ἐνθα Μαρτύρων τάγ-
ματα, πέλουσι Μαρκέλλα πανέντιμε. (Δόξα πατρὶ)

Ἴδὲν τὸν τοῦ ὄψεως, ὅπερ Ἀδάμ, πόθῳ τῆς θεώσεως πέποκε,
Μάρτυς Μαρκέλλα, μὴ ποιῶσα ὡς σοφὴ, αὐτὸν πανσόφως ἤσχυ-
νας, ὅθεν σου τὴν μνήμην γεραίρωμεν. (Καὶ νῦν)

Ἡ πανυπερθαύμαστος Μήτηρ Θεοῦ, λάμψον μετανοίας ἀκτῖνα
μοι λῦσον τὸν ζόφον, τῶν ἀμέτρων μου κακῶν, τοὺς πονηροὺς ἀπέ-
λασον κόρη λογισμοὺς τῆς καρδίας μου.

Ὡδή Ε'. Ἀγίας Μαγδαληνῆς Ἦχος Πλ. Δ'.

Ἀγία τοῦ Θεοῦ, πρέσβευε ὑπὲρ ἡμῶν.

Ἡ προμήτωρ τὸν ταύτην, λόγοις δελεάσαντα, καὶ ἐξοικί-
σαντα, Παραδείσου πάλαι, καθορώσα ποσὶ συμπατούμενον ἱερῶν
γυναιῶν, γνῶμην ἀνδρείαν κεκτημένων σὺν αὐταῖς αἰωνίως ἀγάλ-
λεται.

Νεκρωθέντι καὶ τάφῳ, ἐπανακλιθέντι τῷ πᾶσι ζῶν ἐμπνέ-
οντι, τετρωμένη πόθῳ, τῆς γλυκείας αὐτοῦ ἀγαπήσεως, προσκο-
μίζει μύρα, Μαγδαληνὴ σεμνὴ Μαρία, καὶ δακρύων προχέει
ἀρώματα.

Μετὰ πάθος τὸ θεῖον, μετὰ τὴν φρικτὴν τοῦ Σωτῆρος Ἀνά-
στασιν, διαθέεις λόγον, πανταχοῦ τὸν σεπτὸν διαγγέλουσα, καὶ
πολλοὺς ζωογροῦσα ἀπατηθέντας ἀγνωσία, ὡς τοῦ λόγου μαθή-
τρια ἐνδοξε.

Ἀνορθοὶ με πεσόντα, πρὸς τῆς ἁμαρτίας πολὺπλοκα βάραιθρα
ὁ ἐκ σοῦ τεχθῆναι, εὐδοκήσας δι' ἄμετρον ἔλεος, Παναγία Κόρη
ὅν ἐκδυσώπει πάσης βλάβης, λυτρωθῆναι τοὺς πίστει ὑμνοῦν-
τας σε.

Ὡδή Ε'. Ἀγίας Μαρκέλλ. Ἦχος Δ. Ἐξέστη τὸ
σὺμπαντα. Ἀγία τοῦ Θεοῦ, πρέσβευε ὑπὲρ ἡμῶν.

Κρήνην σὲ γινώσκωμεν, Μαρκέλλα παρμακάριστε, σῶζουσαν
τοὺς δίψαι ἐκκαέντας, ὅθεν σὴ πόθῳ τῇ σῇ σορῶ ἐστηκώς, δέχο-
μαι τὴν ἴαριν παθῶν, ψυχῆς τε καὶ σώματος, ὡς γλυκέρροα νά-
ματα.

Διμένα ἀτάραχον, οἱ ἐν πελάγει πάνσαμνε, ὄντες τῆς ζωῆς τῆς
ἐπικήρου, ἔχαμεν πάντες, τὸν σὸν Μαρκέλλα Ναόν, ὅπερ σοὶ
ἐδήματο λαός, πόθῳ ὁ χριστώνυμος εἰς σὴν δόξαν καὶ αἰνεσιν..
(Δόξα πατρὶ.)

Μώμους ἀπεδίωξας ὀλοτελῶς αἰοῖδιμε ἐκ τῆς καθαρᾶς σου δια-
νοίας, οὗς ὁ ἀντόρτης αὐτῇ ἐνέβαλε, καὶ γέγονας ἔμψυχος Ναός,
ὅπερ ἠσκήσατο, ἡ Τριάς ἡ ἀείφωτος. (Καὶ νῦν)

Ἐώρακε, πάλαισε, ὡς θεῖον τόμον ἄχραντε, ἐνθεος Προφή-
της, ἐν ᾧ λόγος, ἐγράφη ἐνδον πατὴρ εἰς κόσμον χαράν, καὶ
ἔσωσε πάντας ὡς Θεός, πίστει προσκυνῶντας σου, τὴν ἀπόρρητον
γέννησιν.

Ὡδή στ'. Τῆς Ἀγίας Μαγδαληνῆς Ἦχος Πλ. Δ'.

Ἀγία τοῦ Θεοῦ πρέσβευε ὑπὲρ ἡμῶν.

Ῥημάτων σου δροσισμῷ, τῆς ἀθυμίας τὸν καύσωνα, ἐξήρας
τῶν Μαθητῶν, σεμνὴ ὡς ἐδόησας. Ὁ Χριστὸς ἐγγήγερται· ἡ ζωὴ
ἐφάνη, ὁ φαιδρὸς ἤστραψεν ἥλιος. Ἀγία τοῦ Θεοῦ.

Ἰδοὺ σοὶ ἡ φωταυγὴς, Μαρία μνήμη ἐξέλαμψε, φωτίζουσα
τοὺς πιστῶς, ἐν ταύτῃ ὑμνοῦντας σε καὶ σκότος διώκουσα, πονη-
ρῶν δαιμόνων, ἐπηρείας ἀξιάγαστε.

Ἀγίασμα νοητόν, καὶ ἄψαυστον ἱλαστήριον, λυχνία φωτεινῆς
ὥράτης καὶ γέφυρα, πρὸς θεὸν μετάγουσα, τοὺς ὑμνολογοῦντας
Θεοτόκον σε πανάμωμε.

Ὡδή στ' τῆς Ἀγ. Μαρκέλλ. Ἦχος Δ. Τὴν θεῖαν
ταύτην καὶ πάντιμον. Ἀγία τοῦ Θεοῦ.

Νικάται δύναμις ἅπασα, δαιμόνων καὶ ἐχθρῶν τῇ ἰσχύει σου,
ὅθεν δεόμεθα τὴν νῆσον πᾶσαν περισώζε, ἡμῶν Μαρκέλλα ἐνδοξε-
ταῖς πρεσβείαις σου.

Ἐνίξει πάντας αἰοῖδιμε, τὸ ὕδωρ τὸ ἐκ πέτρας χεόμενον, ἡ
τὴ δόξατο, καὶ νῦν τὸ σῶμα καλύπτει σου, τέρατα καὶ σημεῖα
τελοῦν ἐκάστοτε.

Ὁ διαρρήξας καὶ σῶσας σε, τὴν πέτραν ἐκ τοὺς ἁγίους ἀμό-
λυτον πατρός μίξεως, Θεὸς Μαρκέλλα ἐδόξασε, θαυμάτων ἐνερ-
γείαις καὶ ἐμεγάλυνεν.

Ἡ μόνη πάντων βοήθεια, βοήθησον ἡμῖν κινδυνεύουσι, καὶ
χεῖρας ὀρεξον, καὶ πρὸς λιμένα ἐμβέβασον, τῆς σωτηρίας Κόρη
Θεοχαρίτωτε.

Αἰτησις. Σὺ γὰρ εἰ ὁ Βασιλεύς, Κοντάκιον τῆς Ἀγ Μαγδαληνῆς
Ἦχος Δ'. Ὁ ὑψωθείς.

Ὁ ὑπερούσιος Θεὸς ἐν τῷ κόσμῳ, μετὰ σαρκὸς ἐπιφοιτῶν Μυροφόρε, σὲ ἀληθὴ Μαθήτριαν προσήκατο, ὅλην σου τὴν ἔφειν, πρὸς αὐτὸν κεκτημένην ὄθεν καὶ ἰάματα, ἀπετελέσας πλείστα καὶ μεταστὰς νῦν ἐν Οὐρανοῖς, ὑπὲρ τοῦ κόσμου πρεσβεύεις ἐκάστοτε.

Ὁ οἶκος

Τὸ φῶς τοῦ κόσμου ὁ Χριστὸς ἀνύστακτον ἰδὼν σου τῆς πίστεως τὸ ὄμμα, ἀγάπης τε τὸ φίλτρον τὸν ἀναπόσπαστον σεμνή, πρῶτην ἐμφανίζει, ἑαυτὸν σου, ἀναστὰς ἐκ τοῦ μνημείου, ὥκιστα ἐλθούσης μετὰ μύρων, καὶ προσιοῦσῃ οὖν δάκρυσι τὸ ἀπροσπελάστῳ καὶ αὐτὸς σὺ ἀμειδόμενος, τὴν τοῦ Πνεύματος Θεῖαν ἐνέργειαν δωρεῖται, καὶ τῆς πρὸς τὸν ἀναρχον Πατέρα ἀνόδου ἐμφανίζει σοὶ βουλὴν· καὶ πέμπει δέ σε, Θεῖα εὐαγγέλια τοῖς κατεπηχόσι μύστοις τῆς αὐτοῦ ἐγέρσεως ἀπαγγέλλαι. Διὸ μεγίστην πρὸς αὐτὸν ἔχουσα παρρησίαν, ὅπερ τοῦ κόσμου πρεσβεύας ἐκάστοτε.

Κοντάκιον τῆς Ἀγίας Μαρκέλλης Ἦχος Γ'.

Ἡ Παρθένος σήμερον.

Ἡ λαμπρά σου ἄθλησις, ὦ καλλιμάρτυς Μαρκέλλα, τῶν πιστῶν ἐφαίδρυνε, ταῖς διανοαῖς εὐθέως, θάνατον τοῦ ζῆν ἀνόμως προκρίνει πάντας, πείθουσα καὶ γὰρ ἐτιμήθης ξίφει τὴν κάραν, σὺν μαστοῖς ὑπὸ πατρῶας, χειρός, ὦ δράμα ὑπὲρ τοῦ νόμου Χριστοῦ.

Ὁ οἶκος

Δεῦτε οἱ φιλικοί ἀκούσατε καινοὺς καὶ δυσαντήτους ἄθλους τε καὶ ἀγῶνας, οὓσπερ ἡ τοῦ Χριστοῦ ἁμωμος νύμφη Μαρκέλλα, παρὰ τοῦ ἀνοσίου αὐτῆς πατρός, ἐν τῇ τῆς Χίου νήσῳ, ἐν κόμῃ Βολισσῷ ἡγόνισται, ἐνθα μέχρι τοῦ νῦν ἐρυθρὸς ὁ τῆς θαλάσσης ἀφρός, ἐν ταῖς ἀκταῖς ὄραται, εἰς δῆλωσιν τοῦ ἐκχυθέντος παρθενικοῦ αὐτῆς αἵματος, θέλων γὰρ ὁ ἀναγῆς καὶ ἀνόσιος πατήρ, παρανόμως συμμύγνεσθαι αὐτῇ, οὐκ ἠνέσχετο ἡ αἰοιδίμος, ὅθεν φεύγουσα καὶ ὑπ' αὐτοῦ διωκομένη, ἔλαβε θάνατον ὑπὲρ σωφροσύνης, χερσὶ πατρικαῖς ἀποτιμηθεῖσα σὺν τοῖς μαστοῖς, καὶ τὴν ἐρίτιμον αὐτῆς κεφαλὴν, διδὼ στέφει, οὐρανίῳ ἐστέφθη, ὡς ἀθλήσασα ὑπὲρ τοῦ νόμου Χριστοῦ.

Τῷ αὐτῷ μηνὶ 22 Ἰουλίου. Μνήμη τῆς Ἀγίας Μυροφόρου καὶ Ἰσαποστόλου Μαρίας τῆς Μαγδαληνῆς.

Στιχοί. Ἀφαῖς ἄλλοις ἄπτεται σοὶ Χριστέ μου. Μὴ μοῦ, πρὸς ἣν ἔφησας, ἄπτου Μαρίας. Δευτερίῃ Μαρὶν μύσεν εἰκάδι Μαγδαληνῇ.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ μνήμη τῆς Ἀγίας ἐνδόξου Ὁσιοπαρθενομάρτυρος καὶ ἀθληφόρου τοῦ Χριστοῦ, Μαρκέλλης τῆς ἐκ τῆς νήσου Χίου.

Ταῖς τῆς Θεοτόκου, τῆς Μυροφόρου Μαρίας τῆς Μαγδαληνῆς, καὶ Ἀγίας Μαρκέλλης, ἐλεῆσαι καὶ σῶσαι ἡμᾶς ὡς ἀγαθὸς καὶ φιάνθρωπος. Ἀμήν.

Ὡδὴ ζ. Παῖδες Ἑβραίων Ἦχος Πλ. Δ'. Ἀγία τοῦ Θεοῦ, πρέσβευε.

Νόσους ἐδίωξας ποικίλας, συνεργοῦντά σοι, τὸν Λόγον κεκτημένη ὦ παρίστασαι, νῦν βοῶσα Μυροφόρε· Εὐλογητὸς εἰ Κύριε, ὁ Θεὸς εἰς τοὺς αἰῶνας.

Μόνη κατεῖδες πρὸ τῶν ἄλλων, τὴν ζωὴν ἡμῶν, Χριστὸν ἐγχερμένον κηπουρὸν δὲ αὐτόν, ὑπέλαβες βοῶσα. Εὐλογητὸς εἰ Κύριε, ὁ Θεὸς εἰς τοὺς αἰῶνας.

Ἐστήσας ῥύμην τοῦ θανάτου, τὸν ἀθάνατον Θεὸν ὡς συλλαβούσα, καὶ τεκούσα. Ἀγνή, ὦ πάντες μελωδοῦμεν· Εὐλογητὸς Πάναγνε, ὁ καρπὸς τῆς σῆς κοιτίας.

Ὡδὴ ζ'. Τῆς Ἀγίας Μαρκέλλης Ἦχος Δ'. Οὐκ ἐλάτρευσαν. Ἀγία τοῦ Θεοῦ.

Ἡβῶ ἅπαντες, γεραίρωμεν τὴν μνήμην σου, Μαρκέλλα πάνσεμνε, ὅτι ἀντίστις πατρὶ τῷ μίξιν ἀθέμιτον ἀφρόνως θέλοντι, ὅθεν φάλλομεν, εὐλογητὸς εἰ Κύριε, ὁ Θεὸς εἰς τοὺς αἰῶνας.

Ρωμαλαίαν, τὴν διάνοιαν ἐκέκτητο, παρὰ τοῦ πλάσαντος τὸν οὐρανὸν καὶ τὴν γῆν, Μαρκέλλα ἡ πάντιμος ὅθεν νενίκηκε τὸν ἀντίπαλον, καὶ συγχωρεῖ χαίρουσα τοῖς Ἀγγέλοις εἰς αἰῶνας.

Δόξα πατρὶ.

Σῶμα ἔλιπες Μαρκέλλα παμμακάριστε, καὶ ἀνελήλυθας, εἰς οὐρανίους σκηνάς, ἐν αἷς πάντες δίκαιοι, χαίρουσι ψάλλοντες, ὑπερύμνητε, ὁ τῶν Πατέρα Κύριος καὶ Θεὸς εὐλογητὸς εἰ. . .

Καὶ νῦν καὶ ἀεὶ.

Ἡ Βασίλισσα τοῦ κόσμου ἡ κυχῆσα, τὸν Βασιλέα Χριστόν, ρῦσαι φθορᾶς καὶ σεισμοῦ, ἐθνῶν ἐπηρείας τε, τοὺς πίστει ψάλλοντας, ὑπερύμνητε, εὐλογημένος Πάναγνε, ὁ καρπὸς τῆς σῆς κοιτίας.

ᾠδὴ Η'. Ἑπταπλάσιος κάμινον Ἦχος Πλ. Δ'. Ἀγίας Μαγδαληνῆς.
Ἀγία τοῦ Θεοῦ.

Λαμπροφανῆς ὁ βίος σου, ταῖς ἀνγαῖς ἀστραπτόμενος, ὦ Μαγδαληνή, τῶν ἐναρέτων πράξεων, τοῦ Θεοῦ κηρύγματος, τῆς πρὸς τὸ Θεῖον νεύσεως, καὶ μαρμαρυγαῖς, τῆς πρὸς τὸν Κτίστην ἀγάπης, ὦ μέλπεις σὺν Ἀγγέλοις Ἱερεῖς εὐλογοῖτε, λαὸς ὑπερυψοῦτε εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας. Ἀγία τοῦ Θεοῦ πρέσβευε ὑπὲρ ἡμῶν.

Πρὸς τῷ Σταυρῷ παρίστασαι, καθορώσα τὴν ἀδικον, ἐνδοξε σφαγὴν, τοῦ ἑαυτὸν κενώσαντος, δι' ἄφατον ἔλεος, καὶ στεναγμοῖς καὶ δάκρυσι, περιαντλουμένη. Τί τὸ ξένον ἐβόας, Μαρία τοῦτο θαῦμα; πῶς νεκροῦται καὶ θνήσκει, ὁ θάνατον νεκρώσας, ζωὴν ὑπάρχων φύσει;

Ὡς τοῦ Θεοῦ Μητέρα σε, ὁμοφρόνως δοξάζομεν, καὶ τῶν ποιημάτων, ὑπερτέραν Πάναγνε· ἐν σοὶ γὰρ κατάκριμα, τὸ ἐξ Ἀδάμ ἠφάνισται· καὶ ἡ ἀπωσθεῖσα, ὠκειώθη ἀνθρώπων, οὐσία μελωδοῦσα, Ἱερεῖς ἀνυμνεῖτε, λαὸς ὑπερυψοῦτε εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

ᾠδὴ Η'.. Τῆς Ἀγίας Μαρκέλλ. Ἦχος Δ'. Παῖδας εὐαγεῖς.

Ἀγία τοῦ Θεοῦ πρέσβευε ὑπὲρ ἡμῶν.

Τέτρωςαι Μαρκέλλα Ἀθληφόρε, τῇ πόθῃ τὸ τοῦ Δεσπότη σου, καὶ ἔρωτι, ἔθεν τῇ γεννήτορι ἔλεγες πανεύφημε, τὴν τοῦ Κυρίου ἐντολήν, οὐ παραδαίνω ποτέ, ὑπάρχω γάρ, οἰκτίεις ἐκείνου, ὅνπερ ἀνυμνοῦσι, χοροὶ πάντες Ἀγγέλων.

Ἕμνους καὶ δεήσεις τῇ Μαρκέλλῃ, προσάξομεν μετὰ πόθῃ, ταύτῃ κράζοντες· σῶσον ἡμᾶς ἀπαντας, Μάρτυς πολὺμνητε, δοξάζοντας τὴν μνήμην σου, τὴν αἰσεδέστατον, ὑπάρχομεν γὰρ πάντες σοὶ δοῦλοι, οἱ περιστώτες ἐν τῷ σεπτῷ Ναῷ σου.

Φωτεινὸν ἀνάκτορον Χριστοῦ σύ, ἐγένου τῶν ἀθλοφόρων ἐγκαλώπισμα, λίθοις τῆς ἀθλήσεως, ἐνῷ περ κατώκησεν, ὁ τῶν ἀπάντων Κύριος, ὅνπερ ἠγάπησας ἐκ βρέφους ὡς νυμφίον Μαρκέλλα, ὦ νῦν ἐνωθεῖσα, συγχαίρεις εἰς αἰῶνας, (Καὶ νῦν)

Πολλαῖς προσβολαῖς ἀμαρτημάτων κλονούμενοι, σοὶ πρὸς τὴν ἀκλόνητον σκέπην καταφεύγομεν, στηρίξον τοὺς δούλους σου, κατὰ παθῶν ἐνίσχυσον, καὶ ἐκ σεισμοῦ καὶ λοιμοῦ, ἐθνῶν ἐπιδρομῆς τε Παρθένε, τοὺς σὲ ἀνυμνοῦντας ὡς ὄντως Θεοτόκον.

ᾠδὴ Θ'. Ἐξέστη ἐπὶ τούτῳ Ἀγίας Μαγδαληνῆς Ἦχος Πλ. Δ'.

Ἀγία τοῦ Θεοῦ πρέσβευε.

Πρὸς θείαν μετετέθης νῦν χαρμονήν, Παραδείσου πρὸς πλά-

τος εὐρύχωρον, πρὸς νοητὰς καὶ ὑπερκοσμίους διαμονάς, ὅπου Ὅσιων τάγματα, ἡχος ἐνθα πέφυκε καθαρὸς, λαμπρῶς ἑορταζόντων, Μαρία Μυροφόρε, διδὸς σὲ πάντες μακαρίζομεν.

Οὐδὲν προετιμῶ τῶν ἐπὶ γῆς, τῆς Χριστοῦ τοῦ Θεοῦ ἀγάπης· ἀλλὰ αὐτοῦ, μόνου τετρωμένη ταῖς καλλοναῖς, καὶ ταῖς ἀμέσως Πάνσεμνε, ἐπιπεμπομέναις μαρμαρυγαῖς τοῖς ἴχνεσι ταῖς τούτου, ἐβόας ἐπομένη· σὲ μεγαλύνω Πολυέλεε.

Θεώσεως τυχοῦσα θεοποιῶ, καὶ χειμάρρουν τρυφῶσα τῆς χάριτος, καὶ ἀμοιβάς, πόνων δεχομένη θαερχικῶς, καὶ Ἀποστόλων τάγμασι, συναριθμουμένη Μαγδαληνή, μαθήτρια τοῦ Λόγου, τοὺς πόθῃ σε τιμώντας, σαῖς ἱεσίσαις διαφύλαττε..

Ὡς μήτηρ τοῦ παθόντος ὑπὲρ ἡμῶν, ψυχοφθόρων παθῶν με διάσωσον ὡς συμπαθῆς, λύσον τῶν πταισμάτων μου τὰς σειράς· ὡς ἀγαθὴ ἀγάθονον, νῦν κεκακωμένην μου τὴν ψυχὴν, δαιμόνων ἐπηρεαίς, Παρθένε Θεοτόκε, ἵνα ὑμῶ τὴν Πανάμωμον.

ᾠδὴ Δ'. Ἀπὸς γηγενῆς Ἀγ. Μαρκέλλης Ἦχος Δ'.

Χλόην τῆς ζωῆς, ζητοῦσα πανύμνητε τὸν ἐπουράνιον, βίον τὸν ἐπίκτητον, οὐδὲν ἡγήσω. ὅθεν ἐνήθλησας τῇ κραταίᾳ τοῦ κτίστου σου, δυνάμει πάνσεμνε, ὅν νῦν βλέπεις πρόσωπον πρὸς πρόσωπον, ὦ Μαρκέλλα Χριστοῦ δούλη πάνσεμνε.

Ψάλλον ὁ Δαβὶδ Προφῆτης ἐν Πνεύματι ὦ παμμακάριστε, θυγατέρα λέγει σε, τὸ κατ' εἰκόνα Θεοῦ τηρήσασαν, Μαρκέλλα καὶ ὁμοίωσιν, ὅν νῦν δυσώπῃσον, τοῦ ρυσθῆναι, ἡμᾶς τῆς κολάσεως, ταῖς ἐνθεοῖς λιταῖς σου πανεύφημε. Δόξα πατρί.

Ὁραία Χριστοῦ, νύμχη ἀναδέδειξαι τῷ τῆς ἀθλήσεως, αἵματι τῷ τιμίῳ σου, ὦ ἐρραντίσθης Μαρκέλλα πάνσεμνε, διόπερ εἰς σκηνώματα τοῦ σοῦ νυμφίου Χριστοῦ, ἀννηχῆθης ἐντρυφῶ-α τέρψας, τῆς ἐκείνου, ὡς μάρτυς καλλίνικος (Καὶ νῦν)

Φώτισον ἀγνή, ψυχῆς μου τὰ ὄμματα, παῦσον τὸν κλύδωνα τὸν ἐπιγινόμενον, ἐκ τῆς δαιμόνων παρεναχλήσεως, καὶ εἰς ὁδὸν κατευθύνῃ τῶν θελημάτων Χριστοῦ, τοῦ νοός μου, Πάναγνε τὴν ζέφωσιν, ὅπως πίστει αἰεὶ μακαρίζω σε..

Καταβασίαι Ἦχος Δ'. ᾠδὴ Α'.

Ἀνοιξω τὸ στόμα μου καὶ πληρωθήσεται Πνεῦματος, καὶ λόγον ἐρεῦξομαι, τῇ Βασιλίδι μητρὶ, καὶ ὀφθήσομαι φαιδρῶς πανηγυρίζων καὶ ἄσω γηθόμενος, ταύτης τὰ θαύματα. (ᾠδὴ Γ')

Τοὺς σοὺς ὑμνολόγους Θεοτόκε, ὡς ζῶσα καὶ ἄφθοнос πηγὴ, θιάσον συγκροτήσαντα, πνευματικὸν στερέωσον, καὶ ἐν τῇ

Θεία Δόξη σου, στεφάνων δόξης ἀξίωσον.. Ὡδή Δ'.

Τὴν ἀνεξοχλίστον Θεῖαν βουλὴν, τῆς ἐκ τῆς Παρθένου σαρκώσεως, σοῦ τοῦ Ὑψίστου, ὁ Προφήτης Ἀββακούμ, κατανοῶν ἐκραύγαζε· δόξα τῇ δυνάμει σου Κύριε.

Ὡδή Ε'.

Ἐξέστη τὰ σύμπαντα ἐπὶ τῇ Θεῇ Δόξῃ σου, οὐ γὰρ ἀπειρόγαμε Παρθένη, ἔσχες ἐν μήτρᾳ τὸν ἐπὶ πάντων Θεόν, καὶ τέτοκας ἄχρονον Υἱόν, πᾶσι τοῖς ὕμνοισί σε σωτηρίαν βραβεύοντα.

Ὡδή στ'.

Τὴν Θεῖαν ταύτην καὶ πάντιμον, τελούντες ἑορτὴν οἱ Θεόφρονες, τῆς Θεομήτορος, δεῦτε τὰς χεῖρας κροτήσωμεν, τὸν ἐξ αὐτῆς τεχθέντα Θεὸν δοξάζοντες.

Ὡδή ζ'.

Οὐκ ἐλάτρευσαν, τῇ κτίσει οἱ Θεόφρονες, παρὰ τὸν κτίσαντα· ἀλλὰ πυρὸς ἀπειλὴν, ἀνδρείως πατήσαντες, χαίροντες ἑφαλλον. Ὑπερύμνητε, ὁ τῶν Πατέρων Κύριος, καὶ Θεὸς Εὐλογητὸς εἰ..

(Ὡδή Η'. Αἰνοῦμεν εὐλογοῦμεν καὶ προσκυνοῦμεν τὸν Κύριον..

Παῖδας εὐαγεῖς ἐν τῇ καμίνῳ, ὁ τόκος τῆς Θεοτόκου διεσώσατο, τότε μὲν τυπούμενος, νῦν δὲ ἐνεργούμενος, τὴν οἰκουμένην ἅπασαν, ἀγείρει φάλλουσαν, τὸν Κύριον ὁμνεῖτε τὰ ἔργα, καὶ ὑπερυψοῦτε, εἰς πάντα τοὺς αἰῶνας.

Ὡδή Θ'. Τὴν Θεοτόκον καὶ Μητέρα τοῦ φωτός.

Ἄπας γηγενὴς σκιρτάτω τῷ Πνεύματι λαμπαδοχούμενος πανηγυρίζτω δέ, ἁγίων Νσῶν φύσις γεραίρουσα τὴν ἱερὰν πανήγυριν τῆς Θεομήτορος, καὶ βοάτω χαίροις, Παμμακάριστε, Θεοτόκε, ἀγνή ἀειπάρθενε.

Ἐξαποστολᾶριον Ἀγίας Μαρκέλλης. Γυναῖκες ἀκουτίσθητε.

Ἡ νῆσος Χίος τέρπεται παλαίσμασι τῆς μάρτυρος, καὶ πανευφήμου Μαρκέλλης, ἥνπερ Χριστὸς καταστέφει, οὐν τοῖς προδιαλάμψασιν τρισὶν Ἀγίοις πρότερον, Ἰσιδώρῳ τῷ μάρτυρι, Μυρόπη τῇ ἀθληφόρῳ, καὶ τῇ Ὁσίᾳ Ματρώνῃ.

Ρωσθεῖσα τῇ τοῦ Πνεύματος ἰσχύϊ τάχος ἔφυγες, πατρὸς τοῦ σοῦ τὴν μανίαν, Μαρκέλλα δούλῃ Κυρίου, ἐν θαλασσίῳις ὕδασι, ἐν οἷς τὴν κάραν τέτμησαι δι' ὅνπερ καὶ ἀνέδραμες, εἰς Οὐρανίους θαλάμους ὑπὲρ ἡμῶν δυσωποῦσα.

Καὶ τῆς Ἀγίας Μαγδαληνῆς.

Μαρία κυριώνιμε, καὶ τοῦ Χριστοῦ μαθήτρια οὐν ταῖς λοιπαῖς Μυροφόροις, καὶ τῇ Παρθένῳ Μαρίᾳ, καὶ μόνι Θεομήτορι, ἀπαύ-

στως ἰκέτευε, τὸν σταυρωθέντα Κύριον ὑπὲρ ἡμῶν Μυροφόρε, τῶν σὲ τιμώντων ἐκ πόθου.

Εἰς τοὺς Αἶνους 4 Τῆς Ἀγ. Μαγδαληνῆς εἰς Ἡχ. Β'.

Ὅτε ἐκ τοῦ ξύλου σε νεκρόν.

Ὡφθη ἡ πανήγυρις ἡμῖν, τῆς Θεοπρεποῦς Μυροφόρου, Μαγδαληνῆς τῆς σεπτῆς, ἄλλως ὥς παράδεισος, πηγὴν παρέχων ζωῆς, τὰ τῆς χάριτος νάματα, ὀμβρίζουσα κόσμῳ, βρύει τῆς ἐγέρσεως Χριστοῦ τὰ ρεῖθρα θερμῶς, στίφη τῶν πιστῶν ἐκβοῶντα· δόξα σοὶ τῷ δόντι ἡμῖν τὴν αὐτοῦ, ἀνάστασιν τοῖς πέρασιν.

Ὅτε ἐπεζῆται σε Χριστέ, λίαν τὸ πρωὶ ἡ Μαρία τὴν τῶν ἀπάντων ζωὴν, μῦρα καὶ ἀρώματα, ἔχουσα ἤρχετο, καὶ τῷ πόθῳ δακρύουσα, ἤκουεν ἐκ τάφου, νεανίου λέγοντος, τὴν σὴν ἀνάστασιν θάρρους ἐμπλησθεῖσα ἀπῆλθε· χαίρουσα τοῖς πᾶσιν ἐδόξα· ὅτι ἐξεγήγερται ὁ Κύριος.

Ρήματα ἀκούσασα χαρὰς, ἐκ τῶν ἐν τῷ μνήματι λόγου, προκαθημένων νοσῶν, δρόμον, ἐπεδείξατο, σπουδαιότερας ὁρμῆς καὶ τὴν τάξιν ἔασασα, τῆς πρὶν Μυροφόρου, ὥς εὐαγγελίστρια ἐθεωρήθη πρῶτως, ἔγερσιν ἐξ Ἄδου κευθμόνων, τῆς αὐτοῦ κηρύττουσι μυσταῖς, τοῦ ὑπὲρ ἡμῶν ἐνανθρωπήσαντος.

Ἀλεκτον καὶ θείαν χαρμονὴν, ἐπιχορηγοῦσα τοῖς θείοις καὶ ἱεροῖς μαθηταῖς, ὦφθη ἡ μαθήτρια, καὶ μυροφόρος Χριστοῦ, ἐκκληροῦσα τὸ κέλευσμα, τοῦ θείου Ἀγγέλου, οὐπερ τὴν ὑπὲρ λαμπρὸν ἐξεθαμβήθη στολήν, λέγουσα ἐσκύλευται ἄδης, τῇ πανστικῇ ἀναστάσει, τοῦ ὑπὲρ θανόντος ἀνακτος.

Δόξα Ἡχὸς Πλ. Δ'. Τῆς Μυροφόρου.

Τὰ τῆς Μαρίας δάκρυα, οὐ μάτην χεῖνται θερμῶς, ἰδοὺ γὰρ καταξιώται, καὶ διδασκόντων ἀγγέλων, καὶ τῆς ὀψεως τῆς σῆς τυχεῖν ὦ Ἰησοῦ, ἀλλ' εἰ πρόσγεια φρονεῖ, οἷα γυνὴ ἀσθενὴς· διὸ καὶ ἀπομπέμπεται, μὴ προσφᾶσαι σοὶ Χριστέ, ἀλλ' ὅμως κήρυξ πέμπεται τοῖς σοῖς μαθηταῖς, οἷς εὐαγγέλια ἔφησεν τὴν πρὸς τὸν πατρῶον κληρὸν, ἀνοδὸν ἀπαγγέλουσα, μεθ' ἧς ἀξίωσον καὶ ἡμᾶς τῆς ἐμφανείας σου, Δέσποτα Κύριε.

Εἰς τοὺς Αἶνους ἱστῶμεν στίχος Δ'. καὶ ψάλλομεν στιχηρὰ

Προσόν. Ἀγ. Μαρκέλλης Ἡχ. Β'.

Εἴψει τὸν αὐχένα σου σεμνή, ἔτεμα τοκεὺς καὶ γεννήτωρ, ὁ σὸς καὶ ἔδραμες, Μάρτυς, εἰς μητρόπολιν, τῶν πρωτοτόκων χαρά,

καὶ τὰ καλὰ ἐμβλέπεις, νῦν, Τριάδος τῆς Θείας, ἥνπερ δυσω-
ποῦμέν σε, ἐκλιπαρεῖν ἐκτενῶς, ἵνα σοὺς ἱκέτης λυτρώσῃ, τῆς
φρικτῆς ἐκείνης, Μαρκέλλα, καὶ αἰωνιζούσης κρίσεως. Δίς.

Ἔτι τῆς θαλάσσης οἱ ἄφροί, ἐρυθροί, ὦ θαῦμα! ὀρῶνται
Μαρκέλλα πάνσεμνε, ἐνθα σοῦ τὸ πάντιμον, αἷμα ἐκκέχυται, οἷς
πιστῶς οἱ χριόμενοι, παθῶν ἐκλυτροῦνται διὰ τῆς σῆς χάριτος,
ἐνεφημοῦντες σε, ὡς Χριστοῦ ἀκήρατον Νύμφην τοῦ σὲ ἐνεργείαις
θαυμάτων, ἐνδοξον τοῖς πᾶσιν ἀναδείξαντος.

Θῦμα τῷ Δεσπότη σου Χριστῷ, ἡχθῆς ὦ Μαρκέλλα εὐῶδες,
καὶ παναμώμητον, πάσας ὅθεν εὐφρανᾶς, τὰς οὐρανίους ἀρχάς,
καὶ μακάρων αἰδίδιμε, ψυχὰς διδὸ πάντες, πρέσβυν πρὸς τὸν Κύ-
ριον, πίστοι προβάλλομεν, σῶσον ἐκβοῶντες κινδύνων, καὶ παντο-
δαπῶν ἐναντίον, Μάρτυς τοῦ Χριστοῦ, τοὺς ἀνυμνοῦντας σε.

Δόξα τῆς Ἁγίας Μαρκέλλης: Ἦχος Β'.

Τὴν τετράχορδον λύραν, τῆς φιλοχρήστου Χίου, τῶν φι-
λεόρτων τὸ σύστημα εὐφημήσωμεν Ἰσίδωρον τὸν ἀθλητήν, σὺν τῇ
συνάθλῳ Μυρόπῃ, καὶ Ματρῶνῃ τῇ ἱερωτάτῃ Ὁσίᾳ, μετὰ Μαρκέλλῃς
τῆς Παρθενομάρτυρος, ἥς τὴν θεῖαν μνήμην ἐπιτελοῦμεν
σήμερον. Θείῳ γὰρ πόθῳ πυρπολυθεῖσα, τῷ ἀνάρτῃ ἀντέστη,
ὥσπερ ἀσώματος ἡ αἰδίδιμος, καὶ τὰς ἐκείνου μηχανάς, ὡς ἰσθὺν
ἀράχνης πανόφως διέλυσε· διὰ γὰρ Χριστὸν τὸν νυμφίον, αὐτῆς
τῆς οἰκείας ζωῆς μὴ φουσαμένη, ἀνδρειοφρόνως σφαγὴν παρὰ πα-
τρὸς ἀκολάστου ἐδέξατο· ὅθεν τῆς ἑαυτῆς πατρίδι προστάτις γε-
νέσθαι, σὺν τοῖς λοιποῖς Ἁγίοις, τοὺς ἐν αὐτῇ διαπρέψαι κα-
ταξίεται μεθ' ὧν πρεσβεύει πρὸς Κύριον, ὑπὲρ τῶν ψυχῶν
ἡμῶν.

ΣΗΜ: Καλὸν εἶναι νὰ συμπάλλωνται ὁμοῦ καὶ εἰς 2
Ἀκολουθίας Ἁγίας Μαγδαληνῆς καὶ Ἁγίας Μαρκέλλης, καθότι
εἶναι γνωσταί, καὶ ἔχουν εὐλάβειαν οἱ Χριστιανοί, δι' αὐτὸ συνέταξα
καὶ τῶν 2 Ἀγίων Ἀκολουθίας τῆς Ἀγ. Μαγδαληνῆς ἐκ τῶν Ἱε-
ροσολύμων Ἀνθ. τοῦ Παραδείσου, 1911 τῆς δὲ Ἀγ. Μαρκέλλης
ἐκ τοῦ Δειμωναρίου 1877 Ἀθῆναι. Εἰς τοὺς Αἶνους 3 καὶ 3. Δόξα
Ἀγ. Μαρκέλ. καὶ νῦν Ἀγ. Μαγδαληνῆς).

Δοξολογία μεγάλη καὶ Ἀπόλυσις. Εἰς τὴν Λειτουργίαν ἀμφοτέρω
τὰ Ἀπολυτίκια καὶ Κοντάκια. Ἦχος Πλ. Α.

Τὸν συνάναρχον Λόγον καὶ ὁμοούσιον, τὸν ἐκ Παρθένου τε-
χθέντα κατηκολούθησας, σεμνὴ Μαγδαληνὴ παναοίδιμε, καὶ αὐ-

τοῦ τὰς ἐντολάς, καὶ τοῖς ἔχνεσι πιστῶς προσέδραμες μακαρία.
Διδὸ πλουτοῦμεν σε οἱ τιμῶντες τὴν μνήμην σου πρέσβυν ἄριστον.

Ἁγίας Μαρκέλ. Ἀπόλ. Ἦχος Α'. Τοῦ λίθου σφραγισθέντος.

Τοῦ Κυρίου τοῖς νόμοις καὶ τοῖς Θεοῖς διδάγμασι, παιδομένη
Μαρκέλλα, καὶ ἀμέμπτως φυλάττουσα, τὴν βίαν πτοηθεῖσα τοῦ
πατρὸς, ὡς νύμφη ἀκήρατε Χριστοῦ, ἐν τοῖς ὅρεσιν ἡλίζου, ἐν
οἷς διώκων εὐρίσκει καὶ ἐκτείνει σε· δόξα τῷ δεδωκότι σοι ἰσχύν,
δόξα τῷ στεφανώσαντι, δόξα τῷ ἐνεργοῦντι διὰ σοῦ πᾶσιν ἰά-
ματα.

Ἁγίας Μαγδαληνῆς Ἀπόλ. Ἦχος Α'. Τὸν τάφον σου σωτήρ.

Χριστῷ τῷ δι' ἡμᾶς ἐκ Παρθένου τεχθέντι, σεμνὴ Μαγδα-
ληνὴ, ἡκολούθεις Μαρία, αὐτοῦ τὰ δικαιώματα, καὶ τοὺς νόμους
φυλάττουσα ὅθεν σήμερον, τὴν παναγίαν σου μνήμην, ἐορτάζον-
τες, ἀνευφημοῦμεν ἐν πίστει καὶ πόθῳ γεραίρωμεν.

Ἀπόλ. τοῦ Ναοῦ τῆς Μεταμορφώσεως Ἦχος βαρύς.

Μεταμορφώτης ἐν τῷ ὄρει Χριστέ ὁ Θεός, δεῖξας τοῖς Μαθη-
ταῖς σου, τὴν δόξαν σου, καθὼς ἠδύναντο· λάμψον καὶ ἡμῖν
τοῖς ἁμαρτωλοῖς, τὸ φῶς σου τὸ ἀοίδιον, πρεσβεύεις τῆς Θεοτό-
κου. Φωτοδότα δόξα σοι.

Κοντάκιον τῆς Μυροφόρου Ἦχος Δ'. Ὁ ὑψωθείς.

Ὁ ὑπερούσιος Θεὸς ἐν τῷ κόσμῳ, μετὰ σαρκὸς ἐπιφοιτῶν Μυ-
ροφόρε, σὲ ἀληθὴ μαθήτριαν προσήκατο, ὄλην σου τὴν ἔφεσιν,
πρὸς αὐτὸν κεκτημένην, ὅθεν καὶ ἰάματα, ἐπετελέσας πλείστα,
καὶ μεταστάσα νῦν ἐν Οὐρανοῖς, ὑπὲρ τοῦ κόσμου πρεσβεύεις ἐκά-
στοτε...

Κοντάκιον Ἀγ. Μαρκέλ. Ἦχος Γ'. Ἡ Παρθένος σήμερον...

Ἡ λαμπρὴ σου ἄθλοισι ὦ καλλιμάρτυς Μαρκέλλα, τῶν πι-
στῶν, ἐφέδρυνε τὰς διανοίας ἐνθῶς, θάνατον τοῦ ζῆν ἀνόμως προ-
κρίνειν πάντας, πείθουσα, καὶ γὰρ ἐτμήθης ξίφει τὴν κάραν, σὺν
μαστοῖς ὑπὸ πατρῴας, χεῖρὸς ὦ δράμα! ὑπὲρ τοῦ νόμου Χριστοῦ.

Κοντάκιον Θεοτοκίον Ἦχος β'.

Προστασία τῶν Χριστιανῶν ἀκαταίσχυντε, μεσιτεία πρὸς τὸν
Ποιητὴν ἀμετάθετε, μὴ παρίδης ἁμαρτωλῶν δεήσεων φωνάς, ἀλλὰ

πρόφθασον ὡς ἀγαθή, εἰς τὴν βοήθειαν ἡμῶν τῶν πιστῶν κραυγάζοντων σοι. Τάχυνον εἰς πρεσβείαν, καὶ σπεῦσον εἰς ἰκεσίαν ἢ προστατεύουσα ἀεὶ, Θεοτόκε τῶν τιμώντων σε.

Ὁ Ἀπόστολος τῆς Ἀγίας Μαγδαληνῆς. Πρόσχωμεν.

Προκείμενον Ἦχος Πλ. Δ'. Θαυμαστός ὁ Θεὸς ἐν τοῖς Ἀγίοις αὐτοῦ.

Ἐν Ἐκκλησίαις εὐλογεῖτε τὸν Θεόν.

Πρὸς Κορινθίους Α'. Ἐπιστολῆς Παύλου τὸ Ἀνάγνωσμα.

Ἀδελφοί ἡ σφραγὶς τῆς ἐμῆς ἀποστολῆς ὑμεῖς ἐστέ ἐν Κυρίῳ. Ἡ ἐμὴ ἀπολογία τοῖς ἐμὲ ἀνακρίνουσιν αὕτη ἐστί· μὴ οὐκ ἔχομεν ἐξουσίαν φαγεῖν καὶ πεινῆν; μὴ οὐκ ἔχομεν ἐξουσίαν ἀδελφὴν γυναῖκα περιάγειν, ὡς καὶ οἱ λοιποὶ Ἀπόστολοι; καὶ ἀδελφοὶ τοῦ Κυρίου, καὶ Κηφᾶς; Ἡ μόνος ἐγὼ καὶ Βαρνάβας οὐκ ἔχομεν ἐξουσίαν τοῦ μὴ ἐργάζεσθαι; Τίς στρατεύεται ἰδίοις ὀφωμένοις ποτέ; Τίς φυτεύει ἀμπελῶνα, καὶ ἐκ τοῦ καρποῦ αὐτοῦ οὐκ ἐσθίει; Ἡ τίς ποιμαίνει ποίμνην, καὶ ἐκ τοῦ γάλακτος τῆς ποίμνης οὐκ ἐσθίει; Μὴ κατὰ ἄνθρωπον ταῦτα λαλῶ; Ἡ οὐχὶ καὶ ὁ νόμος ταῦτα λέγει; ἐν γὰρ τῷ Μωσέως νόμῳ γέγραπται. Οὐ φιμώσεις βοῦν ἀλιῶντα· Μὴ τῶν βοῶν μέλει τῷ Θεῷ; Ἡ δι' ἡμᾶς πάντως λέγει; Δι' ἡμᾶς γὰρ ἐγράφη· ὅτι ἐπ' ἐλπίδι ὀφείλει ὁ ἀροτριῶν, ἀροτριᾶν, καὶ ὁ ἀλῶν τῆς ἐλπίδος αὐτοῦ μετέχειν ἐπ' ἐλπίδι· Εἰ ἡμεῖς ἡμῖν τὰ πνευματικά ἐσπείραμεν, μέγα εἰ ἡμεῖς ὑμῶν τὰ σαρκικά θερίσωμεν; Εἰ ἄλλοι τῆς ἐξουσίας ὑμῶν μετέχουσιν, οὐ μᾶλλον ἡμεῖς; Ἀλλ' οὐκ ἐχρησάμεθα τῇ ἐξουσίᾳ ταύτῃ· ἀλλὰ πάντα στέγομεν, ἵνα μὴ ἐγκωπὴν τινα δώμεν τῷ Εὐαγγελίῳ τοῦ Χριστοῦ.

Εὐαγγέλιον ἐκ τοῦ κατὰ Λουκᾶν

Τῷ καιρῷ ἐκείνῳ ἐπορεύετο ὁ Ἰησοῦς, κατὰ πόλιν καὶ κώμην, κηρύσσων καὶ εὐαγγελιζόμενος τὴν βασιλείαν τοῦ Θεοῦ, καὶ οἱ δώδεκα σὺν αὐτῷ καὶ γυναῖκες τινές, αἱ ἦσαν τεθεραπευμέναι ἀπὸ πνευμάτων πονηρῶν καὶ ἀσθενειῶν, Μαρία ἡ καλουμένη Μαγδαληνὴ, ἀφ' ἧς δαιμόνια ἐπτὰ ἐξεληλύθει, καὶ Ἰωάννα γυνὴ χουζᾶ ἐπιτρόπου Ἡρώδου καὶ Σουσάνα καὶ ἑτεραί πολλαί, αἵτινες διηκόνουν αὐτῷ ἀπὸ τῶν ὑπαρχόντων αὐτῶν.

Μεγαλυναρία ἀμφοτέρων.

Τὴν Μαρίαν πάντες Μαγδαληνὴν, καὶ τῶν Μυροφόρων, τὸν

λοιπὸν θείον νῦν χορόν, καὶ τοὺς κηδευτάς τε, τοῦ σώματος Κυρίου, τὸν Ἰωσήφ τιμῶμεν καὶ τὸν Νικόδημον.

Χαίροις νύμφη ἄσπις τοῦ Χριστοῦ, ἐνδοξε Μαρκέλλα, καλλιμάρτυς νεοφανής, βλάστημα τῆς Χρίου, καὶ δόξα καὶ προστάτις, πάντων παθῶν ἀπάλλαξον τοὺς τιμώντάς σε.

Πορφύραν ἐξ αἵματος τὴν στολὴν, ὡς περικειμένη, καὶ τὸ στέφος ἐν κορυφῇ, ἔχουσα τὸ θεῖον, καὶ τῆς παρθενίας λευκόφανη λαμπάδα, κρατοῦσα γέγηθας.

(Κοινωνικόν.) Εἰς πᾶσαν τὴν γῆν, ἐξηλθεν ὁ φθόγγος αὐτῆς, καὶ εἰς τὰ πέρατα τῆς οἰκουμένης τὰ ῥήματα αὐτῆς. Ἀλληλουῖα.

Ὁμιλία εἰς τὴν Μυροφόρον Μαρίαν τὴν Μαγδαληνὴν.

Εὐλόγησον Πάτερ. Δι' εὐχῶν τῶν Ἀγίων Πατέρων.

Ἡ Μυροφόρος αὕτη καὶ Ἰσαπόστολος Μαρία ἡ Μαγδαληνὴ κατήγετο ἀπὸ τὰ Μάγδαλα τῆς Συρίας, προσελθοῦσα εἰς τὸν Δεσπότην Χριστὸν ἐθεραπεύθη ἀπὸ τὰ ἐπτὰ δαιμόνια ὅπου τὴν ἠνώχλων ὡς ἱστορεῖ τὸ ἱερὸν Εὐαγγέλιον, τοῦ κατὰ Μάρκον. Καὶ οὕτως ἀκολουθήσασα τὸν Κύριον, καὶ διηγετοῦσα ἕως τοῦ σωτηρίου Πάθους καὶ τοῦ Σταυρικοῦ θανάτου, ἔγεινε καὶ Μυροφόρος καὶ Ἀπόστολος καὶ Εὐαγγελίστρια, καὶ πρώτη ἀπὸ τοῖς ἄλλοις Μυροφόροις εἶδε τὴν Ἀνάστασιν τοῦ Κυρίου, μετὰ τῆς Ὑπεραγίας Θεοτόκου, ὅψα Σαββάτου ἱστορεῖ ὁ Εὐαγγελιστὴς Ματθαῖος εἶδε τὸν Ἄγγελον, καὶ τὴν πρωτίαν εἶδε τοὺς 2 Ἀγγέλους ἐν λευκοῖς καθεζομένους, καὶ τὸν Ἀναστάντα Χριστόν, τὸν ὅποιον ἐνόμιζε ὡς κηπουρόν, θέλουσα νὰ ἐγγίσῃ τοὺς πόδας του ἤκουσε παρ' αὐτοῦ «Μὴ μοῦ ἅπτου» καθὼς ἀναφέρει ὁ Εὐαγγελιστὴς Ἰωάννης.

Αὕτη ἡ Μυροφόρος Μαρία ἡ Μαγδαληνὴ, ἐπῆγε εἰς τὴν Ἐφεσον μετὰ τὴν Ἀνάληψιν τοῦ Κυρίου, καὶ εὗρε τὸν Ἅγιον Ἰωάννην τὸν Θεολόγον· Ἐπῆγε εἰς τὴν Ρώμην καὶ εὗρε τὸν Πιλάτον, τὸν ὅποιον ἤλεγξε διὰ τὴν προδοσίαν τοῦ Κυρίου, καὶ ἐκείαυτοχειριᾶσθην.

Εἰς τὴν Ρώμην κηρύττοσα ἡ Ἰσαπόστολος Μαρία ἡ Μαγδαληνὴ καὶ ἀκούων ὁ λαὸς τὴν εὐγλωττίαν τῆς περὶ τῆς Ἀναστάσεως τοῦ Κυρίου ἔλεγεν ὅτι εἶδον ὀφθαλμοφανῶς τὸν ἀναστάντα Χριστὸν ἐκ τοῦ τάφου. Εἰς τῶν ἀκροαζομένων ἐκ τοῦ μεγάλου ὄχλου ἐβάστα εἰς τὴν ποδιάν του ἄσπρα αὐγὰ καὶ ἔλεγε μὲ τὸν νοῦν του, ἂν εἶναι ἀληθές· τὰ ὅσα μᾶς κηρύττει ἡ γυναῖκα αὕτη, καὶ ἐγὼ θὰ πιστεύσω, ὅταν αὐτὰ τὰ αὐγὰ γίνουν

κόκκινα, καὶ ὡ τοῦ θαύματος ἀμέσως, ἔγεινε ἡ βεβαίωσις τοῦ θαύματος, καὶ τὰ αὐτὰ ἔγειναν κόκκινα καὶ μέρος τῶν ἐνδυμάτων του κράζων μεγαλοφώνως τὸ θαῦμα τῆς Ἀναστάσεως, ὅτι ἀνέστη Χριστὸς ἀληθῶς· δηλοῖ μὲν καὶ τὸ Πανάχραντον αἷμα τοῦ Κυρίου ἐπὶ τοῦ Σταυροῦ ἔχει δὲ καὶ αὐτὴν τὴν ἔννοιαν.

Ἡ Ἀγία αὕτη ἐκοιμήθη ὅσιος καὶ ἐνταφιάσθη εἰς Ἐφεσον, καὶ μετὰ παρέλευσιν ἐτῶν πολλῶν ἀνεκομίσθη εἰς τὴν Κωνσταντινούπολιν τὸ (890) καὶ ἀπεθησαυρίσθη τὸ ἅγιόν της Δεῖψανον εἰς τὸ Μοναστήριον τοῦ Ἀγίου Λαζάρου, ἐπὶ τοὺς χρόνους τοῦ Βασιλέως Λέοντος τοῦ σοφοῦ, ὅπου ἔκτισεν αὐτὲς ὁ ἴδιος βασιλεὺς τὴν μονὴν ταύτην.

Ἦς ταῖς πρεσβείαις αὐτῆς, μετὰ τῆς Ὁσιοπαρθενομάρτυρος Ἀγίας Μαρκελλῆς, ὅπου σήμερον ἔχομεν ἀμφοτέρων τὴν μνήμην καὶ τῆς Θεοτόκου καὶ πάντων τῶν Ἀγίων Ἀμήν.

ΒΙΟΣ ΑΓΙΑΣ ΜΑΡΚΕΛΛΗΣ

Αὕτη ἡ Ἀγία Παρθενομάρτυς καὶ Ἀθληφόρος τοῦ Χριστοῦ Μαρκελλὰ, περίπου τοὺς τριακοσίους χρόνους γνωρίζεται καὶ κηρύττεται Ἀγία καὶ Μάρτυς εἰς τὴν Νῆσον Χίον· καὶ Ναὸς εὐρίζεται τιμώμενος εἰς τὸν θεῖον αὐτῆς ὄνομα, καὶ θαύματα πολλὰ ἐτέλεσε, καὶ τελεῖ εἰς τοὺς μετὰ πίστews καὶ εὐλαθείας ζητοῦντας τὴν μαρτυρικὴν αὐτῆς χάριν καὶ ἀντίληψιν εἰς τὰς χρεῖας τῶν ἄλλ' ἐπειδὴ ὁ Ναὸς της εἶναι παράμερα εἰς μίαν ἄκραν τῆς Νήσου, καὶ ἡ ἱστορία της δὲν ἐδόθη εἰς τύπον, καὶ οὕτω νὰ κηρυχθῇ καὶ νὰ φανερωθῇ πανταχοῦ, διὰ τοῦτο λαβόντες ἡμεῖς τὰς εἰδήσεις τῆς ἱεράς αὐτῆς ἱστορίας ἀπὸ ἑνα σύντομον καὶ Ἑλληνιστὶ συντεθειμένον ὑπόμνημα, παλαιοῦ τινος συγχρόνου τῆς Ἀγίας, ἥδη πρῶτον τὴν κηρύττομεν πρὸς πάντας καὶ ἐντοπίους καὶ ξένους, ὑποσημειοῦντες ἐν μέρεϊ καὶ ὅσα ἀμέσως ἐγνωρίσαμεν περὶ τοῦ τερατουργοῦ ὕδατος, ὅπου ἐκβλύζει ἀπὸ τὸν τόπον τῆς αποτομῆς της προσθέντες ἔτι καὶ ἐκ τῶν νέων της θαυμάτων, τὰ πλέον φανερά καὶ γνωστὰ πρὸς τοὺς πλησιοχώρους.

Ἡ μακαρία λοιπὸν αὕτη, καὶ ἄσπιλος Νύμφη τοῦ Χριστοῦ Μαρκελλὰ κατήγετο ἀπὸ τὴν Νῆσον Χίον, ἀπὸ ἑνα χωρίον καλούμενον Βολισσόν, τῶν γονέων της τὰ ὀνόματα δὲν μᾶς τὰ ἐφάνερωσε καμία ἱστορία, οὐδὲ ἐκ παραδόσεως τὰ ἡξεύρομεν ἦσαν ὅμως Χριστιανοί, πλουσιώτεροι καὶ ἐπισημότεροι τῶν ἄλλων τοῦ χωρίου· ἄλλ' ἀποθανούσης τῆς μητρὸς αὐτῆς νέας τὴν ἡλικίαν, ἔμεινεν ὀρφανὴ ἡ Μαρκελλὰ, καὶ ἀνετρέφετο ὑπὸ τοῦ πα-

τρός. Ἐχουσα δὲ ἐκ πρώτης ἡλικίας ἀγαθὴν προαίρεσιν καὶ καλὴν παιδαγωγίαν ἀπὸ τὴν μητέρα της, ἦτο καὶ ἐφαίνετο ἡ εὐλογημένη σεμνοτάτη, καὶ κατὰ πάντα εὐτακτος καὶ κοσμία τῆς δὲ ἡλικίας αὐξανούσης, συνηύξανον καὶ τὰ πρῶτα ἐκεῖνα τὰ καλὰ, καὶ ἄλλα νέα προσεγίνοντο, διότι πολλὴν σπουδὴν καὶ ἐπιμέλειαν ἐδείκνυε εἰς τὴν θείαν εὐαρέστησιν, νηστεύουσα, προσευχομένη, ἐλεοῦσα τοὺς χρεῖαν ἔχοντας καὶ ἀξίας ἀγαθοεργείας ποιῶσα, καὶ φυλάττουσα ἀκριβῶς τὰς ἐντολὰς τοῦ Κυρίου ἡ αἰδιδος. Ἀλλὰ ταῦτα βλέμων ὁ μισόκαλος καὶ κοινὸς ἐχθρὸς τῆς τῶν ἀνθρώπων σωτηρίας, ἐφθόνησε καὶ ᾔθελε νὰ τὴν πολεμήσῃ, μὴν υποφέρων νὰ καταπατῇ τὴν δυνάμιν του μία νέα καὶ ἀπαλὴ κόρη, καὶ μάλιστα χωρικὴ καὶ ἀγράμματος, μὴδὲν ἄλλο ἡξεύρουσα εἰ μὴ Ἰησοῦν Χριστόν, καὶ τοῦτον ἐσταυρωμένον· ἐφθόνησε λέγω, καὶ ᾔθελε νὰ τὴν πολεμήσῃ, καὶ ἂν δυνηθῇ νὰ τὴν ρίψῃ εἰς τὸν βαθύτατον λάκκον τῆς ἀμαρτίας, ἐκείνην ἣτις ἐφαίνετο, καὶ ἦτο τῇ ἀληθείᾳ ἀνωτέρα τῶν πολλῶν κατὰ τὴν ἀρετὴν.

Πλὴν νὰ πολεμήσῃ ἀμέσως ἐκείνην, σπειρῶν δηλαδὴ πονηροὺς λογισμοὺς εἰς τὴν καθαρὰν καὶ θεόφρονά της διάνοιαν, καὶ οὕτω νὰ τὴν νικήσῃ, τὸ ἐστοχάσθη ὁ πονηρὸς ἀδύνατον, ὅτι ἀγκαλὰ καὶ ἦτον νέα εἶχεν ὅμως γεροντικὸν καὶ ἀνδρεῖον φρόνημα, καὶ δὲν ἦτον θυγάτηρ τῆς προμήτορος Εὐας εἰς τὸ νὰ ἀνοίγῃ μετὰ χαρᾶς τὰς ἀκοάς της εἰς τοὺς δολίους ἐκείνους ψιθυρισμοὺς· ἔθεν παραιτεῖται ὁ μιὰρὸς ὡς ἀσθενής, ἀπὸ τὸν πρὸς αὐτὴν ἄμεσον πόλεμον, δὲν τὴν ὑφώνει εἰς ὑπερηφάνειαν, ὡς πλουσιωτέραν καὶ ὠραιότεραν τῶν ἄλλων, δὲν τῆς ἀνάπτει τὰς τῆς νεότητος ἐπιθυμίας, οὔτε ἄλλο τι ἐκ τῶν βελῶν αὐτοῦ δὲν ρίπτει κατ' αὐτῆς, ἐπειδὴ ὅποιον κακὸν καὶ ἂν ἦτον ἐκεῖνο ὅπερ ᾔθελε τὴν παρακινήσει νὰ κάμῃ ᾔθελεν εἶναι μέτριον καὶ μικρόν, καὶ ὅχι μέγα καὶ ἀνήκουστον, ὥσάν ἐκεῖνο ὅπερ, εἰς ὅλον τὸ ὕστερον, ἰγωνίσθη ὀλαὶς δυνάμει νὰ κατορθώσῃ, ἄλλ' ἔμεινε κατὰσχυμένος, ἐπειδὴ ἀπέτυχεν ὁ παμμίαρος, καθὼς ἀκούσθως θέλομεν εἰπεῖ.

Τὶ δὲ ἦτον τὸ μέγα κακόν, καὶ ἀνέκουστον εἰς τοὺς Χριστιανούς, εὐρὼν τὸν πατέρα της φαυλόδιον, καὶ τῆς θείας χάριτος ἔρημον, κινεῖ καὶ διεγείρει αὐτὸν εἰς σαρκικὸν ἔρωτα αὐτῆς τῆς ἰδίας του θυγατρὸς· φεῦ τῆς κακίας καὶ πονηρίας τοῦ διαβόλου! φεῦ τῶν πονηρῶν αὐτοῦ μηχανημάτων! τὴν μὲν Εὐαν ἠπάτησε διὰ τοῦ ὄψεως, ἐπειδὴ ἦτον συνειδυμένος ἐκεῖνος νὰ εἰσέρχηται. συχνὰ εἰς τὸν Παράδεισον, τὴν δὲ Μαρκελλὰν ἐδοκίμασε νὰ ἀπατήσῃ μὲ τὸ μέσον τοῦ πατρὸς της, ἐπειδὴ ἦτον νύκτα καὶ ἡμέραν

ἀχώριστοι, ὡς πατήρ καὶ τέκνον. Τιτρώσκει, καὶ πληγώνει αὐτόν, ὡς αὐτὸς φαρμακεράς, μὲ τὸ κάλλος τῆς κόρης· ὅθεν ἀρχίζει ὁ μυαρός νὰ τὴν βλέπῃ μὲ ἀκολάστους ὀφθαλμούς, καὶ ἐκ τῆς θεωρίας, τοῦ ἔρχονται προσβολαί, καὶ ἐκ τῶν προσβολῶν συνδυασμοί, καὶ ἐκ τῶν συνδυασμῶν συγκαταθέσεις, ἤρχισε καὶ νὰ ἀποτολμᾷ εἰς τὴν θεσμοτάτην πράξιν τῆς ἁμαρτίας, ἡγουν ἀπετόλμησεν ὁ ἀνόςιος νὰ λέγῃ πάντα αὐθαδῶς καὶ ἀνεσχύντως πρὸς τὴν θυγατέρα δαιμονικὰ λόγια, διὰ νὰ τὴν φέρῃ εἰς τὴν πονηρὰν αὐτοῦ γνώμην, καταφρονῶν καὶ θείους καὶ ἀνθρωπίνους νόμους, μὲ σκοπὸν νὰ τὴν ἔχῃ, ὡς τόλμης βαρβαρικῆς καὶ ἀθέου! νὰ τὴν ἔχῃ λέγω καὶ θυγατέρα καὶ γυναῖκά του! Ἐταράχθη, ἔφριξεν ἡ σωφρονεστάτη Μαρκέλλα, οὔτε κἀν νὰ τὸν καλοακούσῃ ὑπέμεινε. Τί λοιπόν, ἐπιχειρεῖ καὶ βιαίως ὁ ἀπάνθρωπος πατήρ; ἡ δὲ φρόνιμος κόρη τὴν βίαν φοβηθεῖσα, ἔφυγεν ἀπὸ τὴν πατρικὴν τῆς οἰκίαν, καὶ ἀπὸ τὸ χωρίον, καὶ ὡς νὰ ἐδιώκετο ἀπὸ Μαξιμιανούς, ἢ διοκλητιανούς ἢ Δεκίους, τοὺς ἀθέους ἐκείνους τυράννους, ἔφυγεν εἰς τὰ ὄρη καὶ διέτριβεν ἐκεῖ κρυπτομένη, καὶ παρακαλοῦσα τὸν νοητὸν αὐτῆς νυμφίον Χριστόν, νὰ τὴν σκεπάσῃ καὶ νὰ τὴν φυλάξῃ ἀμέλυντον. Τί δὲ ὁ κἀκίστος πατήρ; τάχα ἤλθεν εἰς τὸν ἑαυτόν; τάχα ἐντράπη διὰ τὴν ἀποστροφὴν τῆς θυγατρὸς του τάχα ἐσωφρονίσθη; ὄχι, τοῦναντίον μάλιστα ἔγινε· ὅτι κατὰ τὸν Ἰουδαῖον Φίλωνα, ὅταν ὁ πονηρὸς οὗτος ἔρωτας, δὲν ἤμπορῇ νὰ τελειωθῇ; δὲν παύει, ἀλλὰ περισσότερον αὐξάνει. «ἀποτυγχανόμενος ἔρως, οὐ μετρίως ἐπιτείνεται». ὅθεν ἀποτυχὼν καὶ αὐτὸς ὁ ἀνόςιος· πλέον ἠγάπησεν ἀπὸ τὰς φλόγας τοῦ σατανικοῦ ἔρωτος· παραφρόνησεν, ἐδαιμονίσθη καὶ ἐβγήκε ζητῶν αὐτὴν εἰς τὰ βουνά. Ἡ δὲ μακαρία Μαρκέλλα, ἰδοῦσα τοῦτον μακρόθεν καὶ νομίζουσα πῶς ἐκεῖ δὲν τὴν εἶδε, τρέχει τὸ ταχύτερον εἰς ἕνα παραθαλάσσιον τόπον καὶ κρύπτεται μέσα εἰς μίον μεγάλην βάτον· δὲν τὸν ἐλάνθασεν ὁμοίως, τὴν εἶδε. Λοιπὸν τρέχει καὶ αὐτὸς ἐκεῖ, καὶ μὴ δυνάμενος νὰ εἰσελθῇ εἰς τὴν βάτον, διὰ τὴν πολλὴν τῆς πυκνότητα ἔβαλε πῦρ εἰς αὐτήν ὁ σκληροκάρδιος καὶ θηριογνώμων, διὰ νὰ τὴν βιάσῃ νὰ ἔβγῃ ἔξω, ἢ ἂν δὲν γείνη τοῦτο νὰ τὴν καύσῃ μέσα ἐκεῖ. Πλὴν δὲν κατώρθωσεν ἐκεῖνο ὅπερ ἤθελεν, ἐπειδὴ ἐξελθοῦσα ἀπὸ τοῦ ἄλλο μέρους ἡ Μαρκέλλα, (ἢ βία τὴν ἠνάγκαζε νὰ μὴ ψηφᾷ τελείως τὰ κέντρα καὶ τὰ ξεσχίσματα τῆς βάτου) ἔτρεξεν μὲ ὄλην τὴν δύναμιν εἰς τὴν παραθαλάσσιαν ἐκείνην πεδιάδα, καὶ διαπεράσασα τὴν πεδιάδα, ἔτρεχεν ἐπάνω εἰς τοὺς βράχους καὶ τὰς πέτρας τῆς θα-

λάσσης ὡς ἔλαφος ταχυδρόμος, καὶ ἐκείνη μὲν ἡ πανεύφημος ἡγωνίζετο οὕτως ὑπὲρ σωφροσύνης, διὰ νὰ φυλάξῃ τὴν παρθενίαν τῆς ἁφθορον· ἐκεῖνος δὲ ὁ ἐναγῆς καὶ ἀκάθαρτος ὑπὲρ ἀκολασίας καὶ ἀσελγίας, διὰ νὰ πληρώσῃ τὸ κακὸν σκοπὸν τοῦ μὴ δυνάμενος ὁμοίως νὰ τὴν φθάσῃ, ἔρριπεν, σαΐταν, καὶ τὴν ἐπλήγωσαν· ἀλλὰ καὶ πληγωμένη ἡ Μαρκέλλα, ἔτρεχε πάλιν, καὶ ὅσον ἡδύνατο ἔφευγε πλὴν ὅταν εἶδε πῶς τὴν ἐφθανε, καὶ πλέον νὰ τρέχῃ δὲν εἶχε δύναμιν, κατέφυγεν εἰς τὴν ἀήττητον δύναμιν τοῦ νυμφίου τῆς Χριστοῦ, καὶ προσευξαμένη, ἐζήτησε νὰ σχισθῇ καὶ νὰ ἀνοίξῃ ἡ πέτρα ὅπου ἦτον πλησίον τῆς, νὰ τὴν δεχθῇ μέσα τῆς καὶ νὰ τὴν κρύψῃ καὶ παρευθὺς, ὡς τῶν θαυμασίων σου Χριστέ Βασιλεῦ τῆς κτίσεως καὶ παρευθὺς εἰσέκουσε τῆς δεήσεως αὐτῆς «ὁ τὸ θέλημα τῶν φοβουμένων αὐτὴν ποιῶν, καὶ τῆς δεήσεως αὐτῶν εἰσακούων» καὶ σχισθεῖσα ἡ πέτρα ἐκείνη, τὴν ἐδέχθη καὶ τὴν ἔκρυψε μέσα τῆς, ἕως ἐπάνω εἰς τοὺς μαστοὺς ὡς ποτὲ τὴν Πρωτομάρτυρα καὶ Ἰσαπόστολον Θέκλαν.

Φθάσας δὲ καὶ ὁ πατήρ δαιμονισμένος ὑπὸ τοῦ ἔρωτος καὶ τοῦ θυμοῦ, καὶ μὴ δυνάμενος ἐκεῖθεν νὰ τὴν ἐδγάλῃ, μὲ ἀπανθρωπίαν καὶ σκληρότητος ὑπερβολὴν πρῶτον ἔκοψε τοὺς μαστοὺς τῆς κόρης μὲ μάχαιραν, ὡς γνώμης ἀπανθρώπου καὶ θηριώδους! ὦ καρδιά! ὦ χεῖρες τυραννικαί! καὶ ὄχι πατρικαί! πρῶτον λέγω ἔκοψε τὰ βυζιά τῆς καὶ τὰ ἔρριπεν εἰς τὸ θουνόν, ἔπειτα ἀπέτεμεν τὴν πάντιμον αὐτῆς κεφαλὴν, καὶ τὴν ἔρριπεν εἰς τὴν θάλασσαν, καὶ οὕτως ἡ μακαρία Μαρκέλλα ἔλαβε παρὰ Χριστοῦ ὡς ἕνα γέρας καὶ δῶρον τῆς σωφροσύνης τῆς, καὶ τῆς πρὸς αὐτὸν διαπύρου ἀγάπης τῆς, ἐπειδὴ ἐτελειώθη δι' αἵματος, καὶ νὰ ἀξιωθῇ τῶν ἁφθάρτων στεφάνων τῆς ἀθλήσεως διότι ἡδύνατο θεθαίως ἡ θεία παντοδυναμία, ἢ νὰ τὴν φυλάξῃ ζωντανήν, ἢ νὰ παραλάβῃ τὴν ἀγίαν τῆς ψυχὴν ἐν εἰρήνῃ πλὴν δὲν ἔκαμεν οὕτως ἀλλὰ τὴν ἄφησε νὰ λάβῃ βίαιον θάνατον, διὰ νὰ παρυσιασθῇ ἔμπροσθέν του, ἐστολισμένη, ὄχι μόνον μὲ τὸ καθαρόν ἔνδυμα τῆς αἱμάτων· καὶ οὕτως ὡς μὲν παρθένος, εἰσῆλθεν εἰς τὸν οὐρανὸν νυμφῶνα μετὰ τῶν προνύμνων, ὡς δὲ Μάρτυς, μετὰ τῶν ἐνδόξων Μαρτύρων συνδοξάζεται καὶ ὡς φύλαξ τοῦ θεοῦ νόμου ἀκριβῆς, μετὰ τῶν Μακκαβαίων καὶ τοῦ τιμίου Προδρόμου μακαρίζεται, διότι αὐταὶ δὲν παρέδωκαν τὴν ζωὴν των εἰς θάνατον, διὰ νὰ μὴν ἀρνηθοῦν τὸν ἀληθινὸν Θεόν. καθὼς ὅστερον οἱ Μάρτυρες, ἀλλὰ διὰ τὸν νόμον Κυρίου, οἱ μὲν Μακκα-

βαῖτοι, διὰ νὰ μὴ φάγουν ἀπὸ τὰ φαγητὰ ἐκεῖνα ἅπερ ἡμποδίζεν ὁ Μωσσοικὸς νόμος, ὁ δὲ Βαπτιστὴς καὶ πρόδρομος ἐλέγχων τὴν παρανομίαν τοῦ Ἡρώδου· καὶ κατὰ ἀλήθειαν εἰς τὴν Ἁγίαν ταύτην ἐπληρώθη τὸ Εὐαγγελικὸν ἐκεῖνο ἅπερ λέγει· «Ὅς δ' ἂν ἀπωλέσῃ τὴν ψυχὴν αὐτοῦ, ἕνεκεν ἐμοῦ καὶ τοῦ Εὐαγγελίου οὗτος σώζει αὐτήν», διότι ἀπώλεσε τὴν πρόσκαιρον ταύτην ζωὴν, διὰ νὰ φυλάξῃ τὰς ἐντολὰς τοῦ Εὐαγγελίου, καὶ ἰδοὺ ἔλαβε τὴν αἰώνιον, καὶ συζῇ μὲ τὸν Χριστὸν, καὶ συνδοξάζεται καὶ οὐ μόνον ἐν οὐρανῷ δοξάζεται, ἀλλὰ καὶ ἐπὶ γῆς μὲ παράδοξα θαύματα μεγαλύνεται, διότι ἡ διαρραγείσα ἐκεῖνη πέτρα, καὶ τὴν Ἁγίαν δεξαμένη ἀνέβλυσε καὶ ἀναβλύζει ἀενάως ὕδωρ τερατουργόν, ἱαματικόν, παντὸς πάθους καὶ πάσης ἀσθενείας· «ὣν γὰρ ἐγὼ λέγει Κύριος, ἀλλ' οἱ τοὺς δοξάζοντάς με ἀντιδοξάζω». Ὅθεν καὶ οἱ ἄνθρωποι τοῦ καιροῦ ἐκείνου, ἐλέποντες τὰ παράδοξα ταῦτα θαύματα, τοῦ ἐκ τῆς πέτρας ἀναβλύζοντος ἁγιάσματος, ἔκτισαν Ἐκκλησίαν εἰς τὸ ὄνομα Ἁγίας, εἰς τὸν τόπον τῆς βάρτου, ὅπου ἐκρύφθη, ὡς προσέφηται, καὶ τὴν ἐώρταζον εὐλαβῶς, καὶ οἱ κατ' ἔτος ἀνάγκη ἔχοντες προσέτρεχον εἰς τὸν Ναὸν καὶ τὸ ἁγίασμα, καὶ ἐλάμβανον τῶν παιδῶν τῶν τὴν ἴασιν. Τὰ δὲ θαύματα, ὅπου ἐνεργεῖ αὐτὸ τὸ ἁγίασμα, τῆς Ἀθληφόρου Μαρκελλῆς εἶναι δύσκολον νὰ περιγράψῃ τις, διὰ τὸ πλῆθος. Ὅθεν καὶ ἀπὸ ὅλα τὰ μέρη τῆς Χίου, καὶ ἀντικρὺ ἀπὸ τὰ Ψαρρὰ προστρέγουν ἐκεῖ, καὶ λαμβάνουν θεραπείαν εἰς τὰ πάθη των· καὶ εἰς τὴν μνήμην τῆς, ἣτις τελεῖται τῇ 22 τοῦ Ἰουλίου μηνός, πολὺ πλῆθος ἀνθρώπων συντρέχει, διὸ καὶ τὸν Ναὸν τῆς ἀνεκαίνισαν νεωστὶ καὶ ἐμεγάλυναν οἱ ἐντόπιοι, καὶ ἐκ τῶν αὐτῆς θαυμάτων παρέδωσαν ἡμῖν, καὶ ἐγράψαμεν τὰ ἀκόλουθα.

Εἰς τοὺς χιλίους ἑπτακοσίους ὀγδοήκοντα δύο χρόνους ἀπὸ Χριστοῦ, Ἰερεὺς τις ἀπὸ αὐτὸ τὸ χωρίον τὴν Βολισσὸν ἔχων παιδίον ἀσθενὲς, ἠθέλησε νὰ ὑπάγῃ νὰ τὸ πλύνῃ εἰς τὸ ἁγίασμα τῆς Ἁγίας Μαρκελλῆς, πλὴν ὅχι μὲ τὴν πρέπουσαν καὶ ἀπαιτουμένην πίστιν, ἀλλὰ μὲ δισταγμὸν καὶ ἀμφιβολίαν, ἐπειδὴ ἦτον δεινὴ ἀσθένεια τοῦ παιδίου, ἡσθάνετο λογισμοὺς ἀπογνώσεως καὶ ἀπελπισίας, πῶς οὔτε ἡ χάρις τῆς Μάρτυρος δὲν τὸ ὑγιαίνει καὶ τοιοῦτοι μὲν ἦσαν οἱ λογισμοὶ τοῦ Ἰερεῶς καὶ πατρὸς τοῦ παιδίου· τί δὲ ἡ Ἁγία; θέλουσα νὰ δείξῃ τὴν παρρησίαν ὅπου ἔχει πρὸς τὸν Θεόν, καὶ τὴν θαυματουργικὴν χάριν, ὅπου ἐπλούτησεν, εὐθὺς ὅπου ἔπεσεν εἰς ὕπνον τὴν ἡμέραν ἐκείνην ὁ Ἰερεὺς

τοῦ ἐφάνη εἰς τὸν ὕπνον του, πῶς εὗρέθη εἰς τὸν ποταμὸν τοῦ Μαρτυρίου τῆς Ἁγίας ὅπου καὶ τὸ ἁγίασμα πηγάζει, καὶ ἐκεῖ τοῦ φαίνεται ἄνωθεν ἡ Ἁγία, ἐλέγχουσα τὴν ἀπιστίαν του καὶ λέγουσα· «τὸ παιδίον σου βεβαίως θέλεις ὑγιαίνει, καὶ μὴ ἀμφιβάλλῃς εἰς τὴν θαυματουργικὴν χάριν, ἣν ἔλαβον παρὰ Θεοῦ». Ὁ δὲ ταῦτα ἰδὼν, καὶ ἀκούσας, τόσον ἐτρόμαξεν, ὥστε ὅπου ἐξύπνησεν ἔντρομος, καὶ ἔμεινε ἄφωνος παντελῶς καὶ δὲν ἠδύνατο νὰ λαλέσῃ ὥραν ἱκανήν, ἀφ' οὗ δὲ μόνος καθ' ἑαυτὸν ἐμετανόησεν, καὶ τὴν ἀπιστίαν τῶν λογισμῶν ἐδιώρθωσε, τότε ὠμίλησε, καὶ εἰς ἐπήκοον τῶν ἐκεῖ εὐρεθέντων, ὑπεσχέθη νὰ τὴν ἐορτάζῃ εἰς τὸ ἐξῆς· καὶ εἰς τὴν αὐτὴν ὥραν ὅπου ὠμίλησε ἐκεῖνος, ὑγίανε καὶ τὸ παιδί του παραδόξως καὶ ἐπληροφορήθη πραγματικῶς ἐκ τῶν δύο τούτων, ὅπου ἔπαθε καὶ εἶδε, τὴν χάριν τῆς Ἁγίας, δοξάζων τὸν Θεόν, καὶ τὴν ἐνδοξὸν αὐτοῦ νύμφην καὶ Μάρτυρα Μαρκελλαν.

Ἐν τῷ αὐτῷ ἔτει ἄλλος τις Ἰερεὺς, ὀνόματι Μιχαήλ, ἀπὸ τοῦ αὐτοῦ χωρίου, εἶχε παιδίον ἀσθενὲς, ἱκανὸν καιρὸν, Νικόλαον καλούμενον, καὶ ἐπειδὴ παρήρχετο ὁ καιρὸς, δὲν ἔβλεπε τὴν ὑγίαν του, ἐπεκαλέσθη τὴν Ἁγίαν εἰς βοήθειαν καὶ τὴν δευτέραν νύκτα τῆς ταχείας ἀντιλήψεως τῆς μάρτυρος! τοῦ ἐφάνη εἰς τὸν ὕπνον τοῦ, πῶς τὴν εἶδε, (καθὼς τὴν ᾗξευρε ἀπὸ τὴν εἰκόνα τῆς) καὶ ἐπήγγαυσε εἰς τὴν οἰκίαν, ὅπου ἦτο τὸ ἀσθενὲς παιδίον, καὶ παρθευθὲς ἀποτεινάξας τὸν ὕπνον, εὔρε τὸ παιδίον ὑγιές, καὶ κατὰ πάντα καλῶς ἔχον, καὶ ἐδόξασε τὸν Θεόν, τοῦ ἐν τοῖς Ἁγίοις αὐτοῦ δοξαζόμενον καὶ τὴν αὐτοῦ Μαρκελλαν.

Εἰς τοὺς χιλίους ἑπτακοσίους πέντε, ὀγδοήκοντα ἐν καιρῷ χειμῶνος ἐκίνησαν τινὲς ἀπὸ τὴν χώραν διὰ νὰ ἔλθουν εἰς τὸ χωρίον τῶν τὴν Βολισσὸν, ἀλλὰ τόση μεγάλη καὶ χιονώδης βροχὴ τοὺς ἔφθασεν εἰς τὸν δρόμον, εἰς τόπον ἔρημον καὶ ἀκατοίκητον, ὥστε ὅπου ἀπέκαμε πλέον καὶ ἐλιγοθύμῃσε μία γυναῖκα ἀπὸ τὴν συνοδίαν των, καὶ παρεμπρὸς δὲν ἠδύνατο νὰ ὑπάγῃ, ἀλλὰ ἔπεσεν ὡσεὶ νεκρά. Οἱ ἄλλοι μὴ δυνάμενοι νὰ τῆς κάμουν καμμίαν βοήθειαν, τὴν ἐσήκωσαν καὶ τὴν ἔβαλον εἰς τὸ κελίον μιᾶς Ἐκκλησίας τοῦ Ἁγίου Γεωργίου, ὅπου εἶναι εἰς τὰ βουνὰ ἐκεῖνα εἰς τὸν τόπον τὸν λεγόμενον Φλώρι, καὶ τὴν ἄφησαν ἐκεῖ πνέουσιν τὰ λοιθία καὶ αὐτοὶ ἐπῆγαν εἰς τὸν δρόμον των, καὶ μὲ μεγάλον κίνδυνον τῆς ζωῆς των, ἠδυνήθησαν νὰ φθάσουν εἰς τὴν Βολισσόν. Φθάσαντες δὲ ἐκεῖ, ἀνήγγειλαν τὸ γε-

γονος εἰς τὸν ἄνδρα τῆς γυναικός, καὶ αὐτὸς ἀκούσας τοῦτο ἐδόθη εἰς θερμὴν δέσιν πρὸς τὴν Ἀγίαν Μαρκέλλαν παρακαλῶν αὐτήν, ὅτι κοντὰ εἰς τὰ ἄλλα τῆς θαύματα, νὰ κάμῃ καὶ τοῦτο, νὰ τὴν λυτρώσῃ ἀπὸ τὸν θάνατον. Καὶ ταῦτα παρεκάλει καὶ ἐζήτηε ἐκεῖνος ἀπὸ τὴν Ἀγίαν, ἣ δὲ θαυματουργὸς καὶ συμπαθῆς Μαρκέλλα, ὑπήκουσε τῆς θερμῆς αὐτοῦ δεήσεως, ὅθεν φαίνεται εἰς τὴν γυναῖκα, καὶ πιάνων αὐτὴν ἀπὸ τὴν χεῖρα, τῆς ἐφάνη πῶς τὴν ἔβαλεν εἰς τὴν γωνίαν τοῦ κελλίου, ὅπου ἦτον φάτνη, ἔπειτα ἐφάνη πῶς τὴν ἔδωκεν ἕνα δοχεῖον μὲ νερὸν καὶ ἐπιε· ἐπειδὴ δὲ ἡ χεὶρ ἐπεκράτει, δὲν ἤμπόρεσαν νὰ ὑπάγουν κἀν νὰ τὴν θάψουν, καθὼς ἐνόμιζον, ὅτι ἦτον ἀποθαμμένη, μετὰ δὲ ἐννέα ἡμέρας πηγαίνοντες, διὰ νὰ τὴν ἐνταφιάσουν, τὴν ὑῆραν ὕψι καὶ καλῶς ἔχουσιν καὶ δυναμωμένην ἀπὸ τὸ νερὸν, ὅπου ἐν ἐκστάσει τὴν ἐπότισεν ἡ Ἀγία, καὶ ἐδιηγείτο ὅσα εἶδε καὶ ἤκουσεν ἀπὸ τὴν Ἀγίαν, εἰς δόξαν Θεοῦ, καὶ εὐχαριστίαν τῆς Μάρτυρος.

Κάποιος ἄλλος εἶχε παιδίον τυφλόν, καὶ πηγαίνων αὐτὸ εἰς τὸ Μαρτύριον τῆς Ἀγίας, τὸ ἐπλυνε μὲ τὸ ἁγίασμα, καὶ ἐπικαλεσάμενος τὴν χάριν αὐτῆς, ἔτυχε τοῦ ποθομένου· ἀνέβλεψε δηλαδὴ τὸ παιδίον του, καὶ εἰς τὸ ἐξῆς βλέπει καθαρὰ ὡς καὶ πρότερον.

Ἄλλος τις εἶχε τὰ ποδάρια του κρατημένα, καὶ δὲν ἠδύνατο νὰ περιπατήσῃ καὶ πηγαίνων εἰς τὸν Ναὸν τῆς Ἀγίας μὲ πίστιν, ἐζήτησαν καὶ ἐτέλεσε τὴν θεῖαν Λειτουργίαν εἰς τὴν ὑγείαν του, καὶ (ὦ τοῦ θαύματος!) πιστεύων εἰς τὰ Ἅγια ἐν καιρῷ τῆς μεγάλης εἰσόδου, ἐσηκώθη παρעυθῆς ὅλως ὑγιὲς δοξάζων τὸν Θεόν, καὶ τὴν αὐτοῦ Παρθενομάρτυρα Μαρκέλλαν.

Γυνή τις ἀπὸ τὴν ἀντικρὺ νῆσον, τὴν ἐπιλεγομένην Ψαρρά, εἶχε πάθος δεινὸν μέσα εἰς τὸ στόμα, καὶ δὲν ἠδύνατο ἢ ἀθλία, οὔτε νὰ φάγῃ, οὔτε νὰ πίνῃ, ἀλλὰ καὶ εἰς τὴν ὁμιλίαν μεγάλῃν δυσκολίαν τῆς ἔφερνε τὸ πόνεμα, ὅθεν ἐδόθη ὡς ἱατρὸς πρὸς θεραπείαν τοῦ πάθους· πλὴν ὁ καιρὸς ἐπέρνα, καὶ ἱατρείας σημεῖον δὲν φαίνεται παντελῶς εἰς τὸ πάθος, ἀλλ' ἀπὸ ἡμέρας εἰς ἡμέραν χειρότερον γίνεται, καὶ κίνδυνον μέγαν φοβερίζει τῆς ἀθλίας γυναικός. Λυπεῖται αὐτὴ διὰ τοῦτο κλαίει, ἀναστενάζει, κατατρώγεται καὶ καταφθείρεται ἀπὸ τοὺς πόνους, ἀλλὰ τί νὰ κάμῃ δὲν ἠξεύρει. Εἰς τοὺς α. ψ. π'. 1780· ἡτοιμάσθησαν γυναῖκες τινὲς ἀπὸ τὴν αὐτὴν Νῆσον, νὰ ἐλθουν εἰς προσκύνῃσιν τῆς Ἀγίας Μαρκέλλης, μία δὲ ἀπὸ τὴν συνοδείαν ἐκείνην, ὁπάγει καὶ λέγει πρὸς

αὐτήν, ὅπου εἶχε τὸ ἀνίατον πάθος, ἐγὼ καὶ ἡ δεῖνα, καὶ ἄλλαις ἀπεφασίσαμεν νὰ ὑπάγωμεν εἰς τὴν Χίον, εἰς προσκύνῃσιν τῆς Ἀγίας Μαρκέλλης, δὲν ἔρχεσαι καὶ σύ, μήπως καὶ σὲ ἐλεήσῃ καὶ θεραπεύσῃ τὸ πάθος σου; Ἐδέχθη τὸν λόγον ἡ πάσχουσα, καὶ ἐλθοῦσα μετ' εὐλαβείας μεγάλης, καὶ πίστεως ἀδιστάκτου εἰς τὸν Ναὸν τῆς Ἀγίας, ὁμοῦ μὲ τὰς ἄλλας γυναῖκας ἐλειτουργήθησαν ἐκεῖ, καὶ μετὰ τὴν Λειτουργίαν ἐπῆγαν μετὰ τοῦ Ἐφημερίου εἰς τὸ ἱερατικὸν ὕδωρ, καὶ ἔψαλον ἁγιασμόν, καὶ μετὰ τὴν ἀπόλυσιν ἐνίφθησαν καὶ ἐπιον ἐξ αὐτοῦ, καὶ παρעυθῆς, (ὦ τοῦ θαύματος! ὦ τῆς μαρτυρικῆς χάριτος καὶ καλλιμάρτυς τοῦ Χριστοῦ Μαρκέλλα!) παρעυθῆς λέγω ἱατρεύθη καὶ τὸ πάθος τῆς ἀσθενοῦς γυναικός, καὶ ἐλάλησεν ἀνεμπόδιστα, καὶ μετὰ ταῦτα ἔφαγεν καὶ ἐπιεν ἐλεύθερα χωρὶς πόνους, καὶ ἔμεινε εἰς τὸ ἐξῆς εἰς αὐτὴν τὴν κατάστασιν τῆς υγείας τῆς· καὶ οὕτω τεθεραπευμένη καὶ ἐλευθερωμένη παντελῶς ἀπὸ τὸ πάθος τῆς, ἐδόξαζε τὸν Θεόν, καὶ τῆς Παρθενομάρτυρος Μαρκέλλης τὴν ἱερατικὴν χάριν ἐκήρυττε.

Κάποιος ἄνθρωπος ἀπὸ τὴν Βολισσόν, εἶχε πρισμένους τοὺς πόδας, τρεῖς ἐλοκλήρους χρόνους, καὶ εἰς ὅλον αὐτὸ τὸ διάστημα τοῦ καιροῦ δὲν ἔπαυσεν ἀπὸ τὸ νὰ μεταχειρίζεται διάφορα ἱατρικά, καὶ πολλὰ ἐξωδεδῆθη, πλὴν ὅχι μόνον ἀμμίαν θεραπείαν δὲν ἔλαβεν, ἀλλὰ καὶ εἰς τὸ χειρότερον ἐπῆγγαινε. Λοιπὸν εἰς τοὺς α. ψ. ε'. 1785, ὃν ἀποφασισμένος εἰς θάνατον καὶ ἀπὸ κάθε ἀνθρωπίνῃν βοήθειαν ἔρριψε μετὰ πίστεως τὴν ἐλπίδα τοῦ ὅλῃν εἰς τὴν Ἀγίαν Μαρκέλλαν, καὶ ἐπειδὴ δὲν ἠδύνατο ἀλλέως νὰ ὑπάγῃ εἰς τὸν Ναὸν καὶ τὸ ἁγίασμά της, τὸν ἐσχώσαν οἱ ἄνθρωποι, καὶ βαστακτὸν τὸν ἐπῆγαν ἐκεῖ, καὶ τελεσθεύσας τῆς θείας μυσταγωγίας, τὸν ἐπῆγαν εἰς τὸ ἁγίασμα, καὶ νυφάμενος μὲ αὐτό, ἔλαβεν τὴν ὑγείαν του.

Μία γυναῖκα εἶχε τὰ ποδάρια τῆς ἀπὸ τὴν μέσῃν καὶ κάτω παραλελυμένα, καὶ ξηρά· ἐπάσχισε πολλὰ νὰ τὰ θεραπεύσῃ μὲ ἱατρικά, ἀλλὰ δὲν ἐπέτυχε τοῦ ποθομένου· ἀφρὺ δὲ ἀπελπίστητε τελείως ἀπὸ ἀνθρωπίνῃν βοήθειαν, τότε ἐνθυμήθη καὶ τὴν Ἀγίαν Μαρκέλλαν. Λοιπὸν ἐζήτησε νὰ τῆς φέρουν ἀπὸ τὸ ἁγίασμά της, καὶ τὴν νύκτα ἐκείνην, φαίνεται εἰς τὸν ὕπνον τῆς ἡ Ἀγία, καὶ τῆς λέγει, μὴ λυπῆσαι, ἐγὼ νὰ σοῦ στείλω τὴν θεραπείαν σου. Τὴν ἀκόλουθον ἡμέραν τῆς ἔφεραν τὸ ἁγίασμα, καὶ νίψασα μὲ αὐτὸ τοὺς πόδας τῆς, (ὦ τοῦ θαύματος!) ἐθεραπεύθησαν, μὲ τὴν

χάριν τῆς Ἀγίας· ἥς ταῖς ἀγίαις πρεσβείαις, ἐλεῆσαι καὶ σῶσαι ἡμᾶς ὁ Θεός, ὡς ἀγαθὸς καὶ φιλόανθρωπος. Ὡδὴ ζ'. Οὐκ ἐλάτρευσαν.

23 Ἰουλείου. Τοῦ Ἀγίου Ἱερομάρτυρος Φωκά
καὶ Προφήτου Ἰεζεκιήλ.

Ἀπολ. Ἦχος Δ'. Ἀγίου Φωκά.

Ἀστέρα πανέκλαμπρον καὶ φωτοφόρον Φωκᾶν ἐν ὕψει σὲ ἔθετο, τῆς Ἐκκλησίας Χριστὸς θαυμάτων ταῖς λάμπεισι, πάντων τὰς διανοίας, καταυγάζοντα ὄντως, μειοῦντα καὶ ὁμίχλην, τῶν δεινῶν νοσημάτων, τῶν πίστει προσιόντων τῇ σκέπῃ σου θεόληπτε.

Δόξα τοῦ Προφήτου Ἰεζεκιήλ. Ἦχος Γ'.

Ἔργοις ἔλαμψας διακηρύττων τὴν ἐπιλαμψιν προαιωνίως, τοῦ Μεσίου καὶ ποιμένος τὴν ὑπαρξίν, τοῖς αἰχμαλώταις τὸν ρύπον κατέδειξας, καὶ πρὸς μετάνοιαν, πάντας ἀνήγαγες, οὕτω πρέσβευε, Ἰεζεκιήλ, Χριστῷ τῷ Θεῷ ἡμῶν, δορήσασθαι ἡμῖν τὸ μέγα ἔλεος.

Κοντάκιον Ἀγίου Φωκά. Ἦχος Δ'.

Προστάτα τῶν πιστῶν ἱερώτατε, καὶ τῶν ἐν θαλάσῃ βοηθὲ ἐτοιμότατε μὴ παρίδης δεητικὰς φωνὰς σὼν ἱκετῶν, ἀλλὰ πρόσφθασον ὡς συμπαθὴς εἰς τὴν βοήθειαν ἡμῶν, τῶν θερμῶς ἐκδωόντων σοι· παῦσον σαρκὸς τὰς νόσους, καὶ πνευμάτων ἀρρώστιας παρὰ Κυρίου, ὦ Φωκά, τὴν χάριν δεξάμενος.

Μεγαλυνάριον.

Φύλαττε καὶ σκέπε ταῖς σαῖς εὐχαῖς, Φωκά θεηγόρε, ἐκ κινδύνων καὶ χαλεπῶν νόσων τοὺς τιμῶντας τὴν ἐνδοξὸν σου μνήμην καὶ λύτρωσαι τῶν Ἄδου πικρῶν καλύψεων.

(Ἀκολουθία Προφήτου Ἰεζεκιήλ. Τεργέστη 1912).

24 Ἰουλείου τῆς Ἀγίας Μεγαλομάρτυρος Χριστίνης
καὶ Νεομάρτυρος Θεοφίλου τοῦ Ὡκυπνήσιου.

Ἀπολ. τῆς Ἀγίας. Ἦχος Δ'.

Ὡς νόμφη πανάμωμος, προεμνηστεύθης Χριστῷ, ὡς πάνσοφος κατήσχυνας τὰς τῶν ἀπίστων βουλὰς, Χριστῖνα πανεύφημε, ἔλαμψας ἐν σταδίῳ πολυτρόπους βασάνους, χαίρουσα δὲ μετέστης εἰς οὐρανὸς μετὰ δόξης, διὸ ἐν παρρησίᾳ Χριστῷ πρέσβευε σωθῆναι ἡμᾶς.

Δόξα Ἀγίου Θεοφίλου. Ἦχος Δ'.

Μεγάλα τὰ τῆς πίστεως κατορθώματα, ἐν τῇ φλογὶ τοῦ πυρός, ὥσπερ ἐν ὕδατι δροσιζόμενος ὁ Ἅγιος μάρτυς Θεόφιλος ἡ-

γάλλετο, καὶ τῷ Χριστῷ μόνον Θεόν, διαπρυσίως ἐκήρυττεν, ὃ καὶ πρεσβεύει ἀδιαλείπτως σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Κοντάκιον Ἀγίας Χριστίνης. Ἦχος Δ'. Ὁ ὑποστάς.

Φωτισθεὶς περιστερὰ ἐγνωρίσθης, πτέρυγας ἔχουσα χρυσαῖς, καὶ πρὸς ὕψος, τῶν οὐρανῶν κατέπαυσας Χριστῖνα σεμνή. Ὅθεν σου τὴν ἐνδοξὸν ἑορτὴν ἐκτελοῦμεν, πίστιν προσκυνοῦντες σου τῶν λειψάνων τὴν θήκην, ἐξ ἧς πηγάζεις πᾶσιν ἀληθῶς, ἱαμα θεῖον ψυχῆς τε καὶ σώματος.

Κοντάκιον. Ἦχος Γ'. Ἀγίου Θεοφίλου.

Χρήστου δῆμος ἄσματος, ἀνευφημεῖ ἐπαξίως, τοὺς λαμπροὺς ἀγῶνας σου, μάρτυς Θεόφιλε θεῖε ἡνεγκας καὶ γὰρ γενναίως εἰρηκτὴν ζωφώδη ἔφερας πικρὰς αἰκίας καὶ ἀνυποίτους, καὶ τὸν θάνατον ἐδέξο, πυρὸς ἐν μέσῳ ὡς φίλος ὢντος Θεοῦ.

Μεγαλυνάριον.

Ἄνθος ἐκ Ζακύνθου φῦεν τερπνόν, ἄθλοις μαρτυρίου εὐωδίασε νοητῶς, τοὺς πιστοὺς ἐν Χίῳ Θεόφιλος ὁ θεῖος, πυρὶ τακίς τὰς σάρκας, Χριστοῦ τῷ ἔρωτι.

(Ἀκολουθία Ἀ. Θεοφίλου εἰς ἐμὲ. Δειμωνάριον 1873 Γ. Βουτέρης ἱερ.)

25 Ἰουλείου τῆς Ἀγίας Ἀννης μητρός τῆς Θεοτόκου,
καὶ τῆς Οὐσίας μητρός ἡμῶν Εὐπραξίας.

Ἀπολ. Ἀγίας Ἀννης. Ἦχος Δ'.

Ζωὴν τὴν κνήσασαν ἐκυσφόρυσας, ἀγνὴν Θεομήτορα θεόφρον Ἀννα διδὸν πρὸς λῆξιν οὐράνιον, ἐνθα εὐφραينوμένων, κατοικία ἐν δόξῃ, χαίρουσα νῦν μετέστης, τοῖς τιμῶσι πόθῳ πταισμάτων αἰτουμένη ἰλλασμὸν ἀειμακάριστε.

Δόξα τῇ Οὐσίᾳ Εὐπραξίας. Ἦχος δ' αὐτός.

Ἐκ βρέφους ποθήσασα, τὸν σὸν νυμφίον Χριστόν, τὸν κόσμον κατέλιπες, καὶ τὰ τοῦ κόσμου τερπνά, καὶ ἥσυχας ἄριστα, αὔλον γὰρ ἐν ὕλῃ ἐπιδείξασα βίον, εἴληψας Εὐπραξία, οὐρανῶν βασιλείων ἐν ἡ αὐλιζομένη μνήσθητι τῶν τιμῶντων σε.

Καὶ νῦν Θεοτοκίον. Τοῦ ἀπ' αἰῶνος ἀπόκρυφον Κοντ. Ἀγίας

Ἀννης Ἦχος Β'.

Προγόνων Χριστοῦ, τὴν μνήμην ἑορτάσωμεν, τὴν τοῦτων πιστῶς, αἰτούμενοι βοήθειαν, τοῦ βῆθῃναι ἅπαντας, ἀπὸ πάσης θλίψεως, τοὺς κράζοντας. Ὁ Θεὸς γενοῦ μεθ' ἡμῶν, ὁ τοῦτους δοξάσας ὡς ἡδόκησας.

Μεγαλυνάριον.

Ζεῦγος ἀγιόλεκτον καὶ σεπτόν, ξυνωρίς Ἀγία, οἱ Προπάτορες τοῦ Χριστοῦ, εὖχος τῶν δικαίων, Ἰωακείμ καὶ Ἀννης, τῶν τῆν ἡμῶν τιμῶντων, μνήμην προΐστασθε.

ΣΗΜ. Τὸ κοντάκιον τῆς Ἀγίας Ἀννης καὶ ἐν Κυριακῇ, καὶ ἐν ἄλλῃ ἡμέρᾳ ψάλλεται.

26. Τῶν Ἀγίων μαρτύρων Ἑρμολάου, Ἑρμίου καὶ Ἑρμοκράτους, καὶ τῆς Ἀγίας ὁσιομάρου Παρασκευῆς. Ἀπολ. τῶν Ἀγίων Οἱ Μάρτυρές σου Κύριε καὶ τῆς Ἀγίας Ἡχος Α'.

Τὴν σπουδὴν σου τὴν κλῆσιν κατάλληλον, ἐργασαμένη φερόνυμε, τὴν ὁμῶνυμόν σου πίστιν, εἰς κατοικίαν κεωλήρωσαι Παρασκευὴ ἀθληφόρε· ἔθεν προχέεις τάματα, καὶ πρεσβεύεις ὑπὲρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Κοντάκιον τῆς Ἀγίας Ἡχος Δ'. Ἐπεφάνης σήμερον.

Τὸν ναὸν σου πάνσεμνε, ὡς λατρεῖον, ψυχικὸν εὐράμενοι ἐν τούτῳ πάντες οἱ πιστοί, μεγαλοφώνως τιμῶν σε, Ὁσιομάρτυς Παρασκευὴ αἰοῖδιμε.

Μεγαλυνάριον.

Λέβητος ραντίσματι φλογερῷ, σθέσασα τὰς κόρας, τοῦ τυράννου Παρασκευῆ, πρὸς λουτρὸν δροσῶδες, Βαπτίσματος ἐκπέμπει, φωτισαμένη κόρης, ψυχῆς καὶ σώματος.

27. Τοῦ Ἀγίου μεγαλομάρτυρος Παντελεήμονος Ἀπολ. Ἡχ. Γ'. (Α).

Θεῖον ἄωτον τῶν Ἀναργύρων, μάρτυς πέφηκας, ὡς πλεόν τούτων, πρὸς Χριστοῦ πεπλουτικῶς τὴν πανάκειαν· Θεοφυμία ὑφώθαι κεκόσμησαν, Παντελεήμων κληθεὶς ὡς οὐκ ἄλλος τις· γάλα κέχυται τῇ σῇ σφαγῇ, ἀντὶ αἵματος, λευκάκον τῶν πιστῶν τὰς ἀμαυρώτητας.

Μεγαλυνάριον.

Ρεῖθρα ἱαμάτων ὡς ἐκ πηγῆς, χάριτι θαυμάτων, βρύει χρίζουσι δωρεάν, ὁ Παντελεήμων, ὁ πάνσοφος Ἀκέστωρ, οἱ ρώσεως διψῶντες, δεῦτε ἀρύσασθαι.

ΣΗΜ: Ἐρρανίσθημεν ἐξ Ἀκολουθίας τυπομένη

Ἀγίου Ὁνουφρίου τοῦ Ἰβηρητοῦ Ἀθῆναι 1862.

28. Ἀποστόλων Νικήταρος Τίμωνος Παρμενεῖ Παύλου Ὁσίου Ξηροποτάμου, ἀσκήσαντος ἐν ἔτει 820. καὶ Ἀγίας Εἰρήνης τῆς Χρυσοβαλάντου. Ἀπολ. Ἀγ. Παύλου Ἡχ. Α'.

Τῆς Μονῆς τὸν προστάτην, καὶ ἐν σαρκὶ Ἀγγελοῦ, Βιζαν-

τίου τὸν γόνον, Βασιλέων τὸ βλάστημα, χαιμάρρου κοσμήτορα μονῆς, καὶ Ἀθωνος κλέος τὸ τερπνόν, τὸν Πανόσιον Παῦλον, ἀξιοχρέως τιμῶντες βοήσωμεν δόξα. Τῷ σὲ δοξάσαντι λαμπρῶς, δόξα τῷ σὲ θαυμαστῶσαντι, δόξα τῷ ἐνεργοῦντι διὰ σοῦ πᾶσιν ἱάματα.

Δόξα τῆς Ἀγίας Εἰρήνης Χρυσοβαλάντου Ἡχος Πλ. Α'.

Βασιλείας γηΐνου πάλαι οὐκ ἔτυχες, ἀφθάρτων στεφάνων, νῦν δὲ ἤξιώσεν, ὁ Νυμφίος Χριστὸς ὁ ωραιότητος ὡς ὅν ἀφώρισας αὐτὴν ἀποσπασθῆναι τοῦ φθαρτοῦ, ἔλη ψυχὴ καὶ καρδίαν, Εἰρήνην δόξα Χρυσοβαλάντων, ἡμῶν δὲ προσφυγὴ καὶ βοήθεια.

Κοντάκιον τοῦ Ἀγίου Παύλου Ἡχ. Πλ. Δ'. Τῇ ὑπερμάχῳ.

Ὡς τῆς Τριάδος ἱερὸν καὶ Θεῖον τέμενος διὰ ζωῆς τῆς ἱσαγγέλου χρηματίσαντα, ἀνυμνοῦμεν σε οἱ παῖδες σου Θεοφόρε, ἀλλ' ὡς ἔχων παρῆρησάν ταύτην πρέσβευε, ἐκ παντοίων ἡμᾶς ῥῶσαι τὰς ὁλίσψεων, ἵνα κράζωμεν· Χαίροις Παῦλε Πάτερ ἡμῶν.

Μεγαλυνάριον.

Δεῦτε εὐφημήσωμεν ἐν χαρᾷ τοὺς ἡμῶν προστάτας, καὶ ἐν μάρτυσι θαυμαστοῖς, Γεώργιον ἅμα, τὸν Πανόσιον Παῦλον, τοὺς ἀκοιμήτους πρεσβεύεις, ὑπὲρ ἡμῶν πρὸς Κύριον.

29 Τοῦ Ἀγ. Μάρτυρος Καλλινίκου, καὶ τῆς Ἀγ. μάρτυρος Θεοδότης Ἀπολ. Ἡχ. Δ'.

Στρατεῖαν κατέλιπες, τὴν κοσμικὴν ἀθλητὰς οὐράνιον εἰληφας τὴν κληρουχίαν σοφέ, Καλλνίκε ἐνδοξε, δόξαν ἀποδιώξας βασιλέως γιγῆνου, εὐκλειαν δὲ τὴν ἄνω, μόνον ἐπιποιήσας· διὸ καὶ τοὺς στεφάνους λαθόν, πρέσβευε σωθῆναι ἡμᾶς.

Τῆς Ἀγίας Ἡχος Δ'. Ἡ ἀμνὴς σου Ἰησοῦ. Κοντάκιον Ἡχος β'... Τοῦ Ἀγίου.

Τὰ ἄνω τερπνὰ ἀξίως νῦν κεκληρώσα Χριστοῦ γὰρ σφοδρῶς, τῷ πόθῳ πειρατούμενος. τοῦ πυρὸς Καλλνίκε, δι' αὐτοῦ ἀνδρείως κατετόλμησας· ὦ καὶ νῦν παριστάμενος, μὴ παύσῃ πρεσβεύων ὑπὲρ πάντων ἡμῶν.

Μεγαλυνάριον.

Ἄδω βηματάρια φαλμικῶς, ψυχῆς, ἐκ βεδήλου, δεῦρο στῆθι ἐκ δεξιῶν, τοῦ Παμβασιλέως, αὐτῷ συμβασιλεύειν ἐπιτῆτι διαχρύσω, ὑπεραστράπτουσα.

30 Τῶν Ἀγίων Ἀποστόλων ἐκ τῶν 70 Σίλα, Σιλουανῶ, Κρήσκοντος, Ἐπαινετοῦ, καὶ Ἀνδρονίου.

Ἀπόλ. Ἦχος Γ'.

Ἀπόστολοι Ἅγιοι πρεσβεύσατε τῷ ἐλεήμονι Θεῷ, ἵνα πταισμάτων ἄφεσιν παράσχη ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν.

Κοντάκιον Ἦχος β'.

Εἰς τὰ τοῦ κόσμου δραμόντες πληρώματα Θεογνωσίας τὸν λόγον ἐσπεύρατε καὶ στάχυν πολύχουν δρεψάμενοι, Βασιλεῖ τῶν ἀπάντων, προσήξατε, Ἀπόστολοι Χριστοῦ παναγίστημοι.

Μεγαλυνάριον.

Θαῦμα μὴ πιστεύσαντες δυσμενῶς, ἄπιστοι ἐλθόντες σοῖς θεάσασθαι ὀφθαλμοῖς, Παρθένου τῆς ἀφθόρου, ἀφθαρτον εἰς ἐκείνας, διατελοῦσαν Ζώνην, καὶ κατασχύνθητε.

31. Τοῦ Ἀγίου καὶ Δικαίου Εὐδοκίμου. Καὶ τῆς προελεύσεως τοῦ τιμίου Σταυροῦ, καὶ Ἀνακομιδῆ τῶν Λειψάνων τοῦ Ἀποστόλου Φιλίππου.

Ἀπολυτίκιον Ἀγίου Εὐδοκίμου Ἦχος Δ'. Ταχὺ προκατάλαβε.

Ἐκ γῆς ὁ καλέσας σε, πρὸς οὐρανίους σκηνάς, τηρεῖ καὶ μετὰ θάνατον ἀδιαλώθητον, τὸ σῶμά σου Ἅγιε· οὐ γὰρ ἐν σωφροσύνῃ, καὶ σεμνῇ πολιτείᾳ, μάκαρ ἐπολιτεύσω, μὴ μολύνων τὴν σάρκα. Διὸ ἐν παρρησίᾳ Χριστῷ, πρέσβευε σωθῆναι ἡμᾶς.

Δόξα τοῦ Ἀποστόλου Φιλίππου Ἦχος Α'.

Ἐκ τῆς πυρίνης αἵγλης τοῦ Θεοῦ Πνεύματος ἐμπνευσθεὶς Ἀπόστολε Φιλίππε, τὴν οἰκουμένην πᾶσαν καταφώτισας τοῖς διδάγμασι, καὶ τοῖς λόγοις μόνῃ θαύμασιν ἐστηρίξας, καὶ τῷ σὺ Διδασκάλῳ προσήγαγες ἦν περίσωζε διαπαντὸς ἐν εἰρήνῃ, ταῖς πρὸς Θεόν, πρεσβείαις σου δωρούμενος ἡμῖν τὸ μέγα ἔλεος.

Καὶ νῦν. Σῶσον Κύριε τὸν λαόν σου. Κοντάκιον Ἦχος Γ'.

Ἡ σεπτὴ σου σήμερον, ἡμᾶς συνήθροισεν μνήμη, ἐν τῇ Θεῷ λάρνακι, τῶν ἱερῶν σου Λειψάνων· πάντες οὖν οἱ προσκύνοντες καὶ προσκυνοῦντες, ἅπασαν δαιμόνων βλάβην ἀποσοδοῦνται καὶ ποικίλων νοσημάτων λυτροῦνται τάχος μάκαρ Εὐδόκιμε.

Κοντάκιον Ἀπόστ. Φιλίππου Ἦχος Α'.

Εὐφράνθη μουσικῶς τῶν Κυπρίων ὁ δῆμος, τῇ Ἀνακομιδῇ τοῦ πανσέπτου σου Σκήνους, καὶ τοῦτο ὑπεδέξατο, ὥσπερ δῶρον πολυτίμον· τοὺς ὑμνοῦντας σου ἀπὸ λοιμοῦ καὶ λιμοῦ τε, ἀνομβρίας τε, καὶ τῆς ἀκριδὸς Παμμάκωρ, ἐκλύτρωσε Φιλίππε.

Μεγαλυνάριον.

Κάραν τὴν πανίερην οἱ πιστοί, Φιλίππου τοῦ Θεοῦ, προσκυ-

νήσωμεν ἀληθῶς, χαίροις ἐκδοῦντες, Ἀπόστολε Κύριε, λύτρωσαι πάσης βλάβης, τοὺς ἀνυμνουντάς σε.

Πλεὺς γεννοῦ μοι τῷ ταπεινῷ Φιλίππε παμμάκωρ, τοὺς τιμῶντας πανευλαβῶς, σοὺ τὸ Θεῖον σκῆνος, ὃ μύστα τῆς Τριάδος, καὶ ῥῦσαι με κινδύνων καὶ περιστάσεων.

Υπάρχει Ἀκολουθία τοῦ Ἀποστόλου Φιλίππου, τυπωμένη ἐν Βενετίᾳ τὸ 1769. Γεώργιος Α. Βουτέρης Ἱερέως καὶ Πνευματικὸς ἐφημέριος Ὁσίου Μελετίου, ἐν Ἀθήναις τὴν 6 Ὀκτωβρίου 1923.

Μεγαλυνόρια τοῦ Τριωδίου.

Κυριακὴ τοῦ Τελώνου, καὶ Φαρισαίου.

Φαρισαῖοι φύγωμεν ἀδελφοί, τὴν ὑψηγορίαν, τὴν δυσώδη καὶ βδελυράν. καὶ Τελώνου πάντες, δεξιόμεθα προθύμως, τὴν ταπεινοφροσύνην, καὶ τὴν μετάνοιαν.

Τοῦ Ἀσώτου.

Ὅλον μου τὸν βίον μετὰ πορνῶν, γυναικῶν ὁ τάλας, κατηγάλωσα πορνῶν, ὅθεν δυσωπῶ σε, τὸν εὐπλαγχτὸν Πατέρα δέξαι με ὡς ἐκεῖνον, υἱὸν τὸν ἄσωτον.

Σεββάτω τῶν ψυχῶν.

Ἀνάπαυσον Κύριε τὰς ψυχὰς, τῶν προκαταμνηθέντων, Ὁρθόδοξων Χριστιανῶν, ἐν τόπῳ Ἁγίῳ, ἐν χώρᾳ τῶν δικαίων, ὅπου τὸ φῶς σου λάμπει τούτους κατὰ ταξιν.

Κυριακὴ τῆς Ἀπόκρισε.

Ὅταν μέλλεις κρίναι πᾶσαν τὴν γῆν, ὦ Δικαιοκρίτα καὶ τὰ ἔθνη παμβασιλεῦ· τότε φείσαι, φείσαι Χριστὲ τοῦ πλάσματος σου, καὶ ῥῦσαι τῆς γένης, ὡς πολυεύσπλαγχτος.

Σάββατον τῶν Ἁγίων Πατέρων τῆς Τυροφάγου.

Πᾶσα τῶν Πατέρων, Θεῖα πληθὺς, ὡς ἐν βίβλῳ ζώντων, τὰ ὀνόματα ἐκτενῶς, Χριστὸν ἐκδυσώπει, μετὰ τῆς Θεοτόκου, τυχεῖν, τῆς ἁνῶ δόξης τοῖς σεδομένοις σοι.

Κυριακὴ τῆς Τυροφάγου.

Οἱμοὶ ἀνεκράγαζεν ὁ Ἀδάμ, κλαίων σὺν τῇ Εὐὰ καὶ στενάζων ὀδυνηρῶς, ὅτι ἐξεβλήθη τοῦ Παραδείσου, γυμνὸς ἀπωρημένος διὰ τῆς βρώσεως.

Σαββάτω τοῦ Ἀγίου Θεοδώρου τοῦ Τύρωνος.

Τῶν ἀπὸ βρωμάτων τῶν μυσαρῶν, τῶν σοῦ παραδάτου, λυ-

τρωσάμενον τοὺς πιστοὺς, καὶ θρέψαντα τοὺτους, τροφή τῇ τῶν κολύβων, Θεόδωρον τὸν Θεῖον πάντες δυνήσωμεν.

Κυριακὴ τῆς Ὁρθοδοξίας.

Δεῦτε ὀρθοδόξων τὸ σύστημα, τὰς εἰκόνας, τοῦ Σωτῆρος ἡμῶν Χριστοῦ, καὶ τῆς Θεοτόκου καὶ πάντων τῶν Ἀγίων εὐσεβοφρόνως πάντες κατασπαζώμεθα.

Κυριακὴ Β' τῶν Νηστειῶν Ἀγ. Γρηγορίου τοῦ Παλαμᾶ.

Ἦλως γεννοῦ μοι σοὶ ἐκδοῶ, Θεσσαλονικέων, ὁ πιστότατός μου λαός, Γρηγόριε Πάτερ, ταῖς ἱσραΐς λιταῖς σου, μετὰ τοῦ Μυροβλήτου ἡμᾶς περισώζε.

Κυριακὴ τῆς Σταυροπροσκυνήσεως.

Ἡ Μυριοθρίαμβος καὶ λαμπρά, τοῦ Σταυροῦ σημαία, νῦν προτίθετε τὰς αὐγὰς, τῆς καθ' ἑξῆς νίκης, Χριστοῦ φωτοβολοῦσα, ταύτην πιστοὶ τιμῶντες κατασπαζώμεθα.

Κυριακὴ Δ'. Τῶν Νηστειῶν, Ἰωάννου τῆς Κλίμακος.

Ἀχθος ἀποβρίψας τῶν γεγηρῶν, ἀναβάς εἰς ὕψος, Ἰωάννη τῶν ἀρετῶν, ἀπὸ γῆς πρὸς πῶλον βροτοὺς ἀναδιβάξεις ταῖς Θεαῖς διδασκαίς σου, ᾧ διὰ κλίμακος.

Σαββάτῳ τῆς Ἀκαθίστου.

Χαῖρε τῶν Ἀγγέλων ἡ χαρμονή, καὶ τῶν Ἀρχαγγέλων, Ἀποστόλων καὶ Προφητῶν, Μαρτύρων Ὁσίων, καὶ πάντων τῶν δικαίων, ἀνόμευτε Παρθένε, σκέπε τὴν ποιμένην σου.

Κυριακὴ Ε' Τῶν Νηστειῶν Ὁσίας Μαρίας τῆς Αἰγυπτίας.

Ρύπου λοῦσαι, θέλουσα σευαυτήν, τῶν ἀμπληκημάτων, τῶν δακρύων ἐπιρροαῖς, ἐγυμνώθης ὅλη αἰσχύνασα Μαρία, τῇ πρὶν τοῦ Παραδείσου, εἴαν γυμνώσαντα.

Σαββάτου τοῦ Ἀγίου καὶ δικαίου Λαζάρου.

Τὴν Ἀνάστασιν σου Χριστὲ Σωτήρ, προσπιστῶν ἐγείρας, τεταρταῖον ἐκ τῶν νεκρῶν, Λάζαρον τὸν Θεῖον, τὸ κλέος τῶν δικαίων, τῆς Κύπρου τὸν ποιμένα, καὶ ἄκρον φίλον σου.

Τῇ Κυριακῇ τῶν Βατῶν.

Βατῖα καὶ κλάδους βαστάζοντες, τοῦ Πατρὸς τοῦ Λόγου, μεγαλύνομεν οἱ πιστοί, βοῶντες ἐν ὕμνοις, ὡς οἱ ἄκακοι παῖδες, ὡσαννὰ εὐλογημένος εἰ ὁ ἐρχόμενος.

Περὶ ψευδοπολιτισμοῦ τῶν Χριστιανῶν

Οἱ σαρκικοὶ καλλωπισμοί, εἶναι ἐναντίον τῶν ἱερῶν Κανόνων ὡς διδάσκων, οἱ Θεοὶ Πατέρες καὶ τὸ ἱερὸν Εὐαγγέλιον.

Ἀφελεῖ Κύριος ἐν τῇ ἡμέρᾳ ἐκείνῃ τὴν δόξαν τοῦ ἱματισμοῦ τιμωρεῖ ὁ Θεὸς τοὺς καλλωπιζομένους, διότι φρονοῦν τὰ ἀνθρώπινα, τὰ γ' ἔτη καὶ οὐχὶ τὰ αἰώνια: Ὁ Κύριος ἡμῶν πτωχικὰ ἐνδύματα ἐφόρει. Θρηνεῖ ὁ Προφήτης Ἰερεμίας, τοὺς ἄνδρας τῆς Ἱερουσαλήμ, διότι ἐκαλλωπίζοντο, μὲ λαμπρὰ καὶ κόκκινα ἱμάτια, ὑπερὸν ἐφοροῦσαν πτωχικὰ εὐτελέστατα καὶ βρομισμένα. Ὁ Στοιχισμὸς εἶναι σατανικὸς ἔρως, διότι ἔχνος καὶ ἀγάπη θεϊκὴ δὲν ὑπάρχει εἰς τοὺς τοιοῦτους. Καὶ ἀπολῶ ἐξ αὐτοῦ λέγει ὁ Κύριος. φωνὴν χαρὰς δομήν μύρου καὶ φῶς λυχνίας. Επαίδευσεν ὁ Θεὸς τὴν Ἰεζάβελ μὲ κακὸν θάνατον, καὶ ἔφαγον οἱ σκύλοι τὸ σῶμά της, διότι εἶχε ἀφωσιωθῇ πῶς νὰ καλλωπισθῇ νὰ ἀρέσῃ τοὺς ἀνθρώπους εἰς πορνείαν, ὅπου τὴν ἐκρέμνησεν ὁ Βασιλεὺς ἀπὸ τὸ παράθυρον καὶ ἔγεινε λεπτὰ τεμάχια τὸ σῶμά της, καὶ δὲν ἐπέτρεψε οὔτε νὰ ταφῇ. Οὐαὶ καὶ ἀλλοίμονον, εἰς τὰ τοιαῦτα γυναῖκα, ὅπου δὲν φοβοῦνται τὴν ἁμαρτίαν, καὶ γίνονται αἰτία καὶ καταστροφή τῶν ἀνθρώπων. Κλαίει καὶ ἀναστενάζει ἐκάστου Χριστιανοῦ ἡ ψυχὴ του βλέπουσα τὴν γύμνωσιν τῶν γυναικῶν, νὰ περιφέρονται τὰς ὁδοὺς χωρὶς φιλότιμον, καὶ αἰσθημα Ὁρησκείας, πρὸς ἀποπλάνησιν τῶν ἀνδρῶν, οἱ τὰς ἀχαλινώτους ἐπιθυμίας τῶν ἑνδύεται ἡ ἀχαλινώτος γυνὴ μὲ στολίδια καὶ μαργαρητάρια, πῶς νὰ ἀγιστρεύσῃ τοὺς ὄρῳντας αὐτήν. Περιφέρεται ὡς ἓνα ἄγαλμα γυμνὸν εἰς τὰς ὁδοὺς, ἔξω τὰ στήθη καὶ βραχίονες διὰ νὰ ἐλκύσῃ τοὺς ἄνδρας εἰς ἐπιθυμίαν σαρκικὴν. Νεῦρα φλέβες σάρκα αἷμα, εἶναι δυνατόν λέγει ὁ Θεὸς Ἰερώνυμος νὰ μὴ κινήθῃ εἰς πορνείαν. Λέγει ὁ Θεὸς Χρυσόστομος. Ἐλκεται καὶ παγιδεύεται εὐκόλως ἡ γυναῖκα, εἰς τὰ σαρκικά της θελήματα, προξενούσα διὰ τῶν καλλωπισμῶν της τοὺς ἄνδρας εἰς πορνείαν. Ἡ ζωὴ τῶν Χριστιανῶν, εἶναι πένθος θλίψις, δὲν εἶναι διαφθορὰ τῆς πορνείας καὶ ἀκολασίας. Ὁ Δαβὶδ. Ἐφόρεσε σάκκον νὰ ἐξιλεώσῃ τὸν Θεόν, ὅπου ἔπεσεν εἰς ἁμαρτίαν, ὡς καὶ οἱ Νινευίται σάκκον καὶ στάκτην κλαίοντες ὀδυρόμενοι καὶ πενθοῦντες νὰ τοὺς συγχωρήσῃ ὁ Θεός. Τὰ ἐνδύματα κάμουν τὸν ἄνθρωπον υπερήφανον καὶ ἐγωιστὴν, καὶ δὲν καταδέχεται, νὰ ὁμιλῇ μὲ τοὺς κατωτέρους τοῦ θείου αὐτὸν νὰ τὸν τιμοῦν, νὰ εἶναι εἰς τὰς διαταγὰς του. Τὸ ἐσωφορικὸν τάγμα ὅπου ἐπῆγε εἰς τὴν αἰώνιον πύρ τῆς κολάσεως

ἦτο ἡ αἰτία τῆς υπερηφανείας. Λέγει Κύριος. Οἱ υπερηφανευόμενοι ἐξολοθρευθήσονται, οἱ δὲ ταπεινοὶ ἔχουσι τὴν χάριν. Νὰ ἐνδύμεθα διὰ τὸν Κύριον. Ὅσοι εἰς Χριστὸν ἐβαπτίσθητε Χριστὸν ἐνεδύσασθε, νὰ ἀγαπῶμεν τὰ καλὰ καὶ ταπεινά, νὰ ἀποφεύγωμεν τὸν ψευδοπτελυτισμόν, διότι κολάζωμεν τὴν ψυχὴν μας. Οὐαὶ εἰς ἐκείνον τὸν ἄνθρωπον ἢ ἄνδρα ἢ γυναῖκα ὅπου προξενεῖ τὸ σκάνδαλον, καλλίτερον ἦτο νὰ μὴν εἶχε γεννηθῇ. Εἰς δὲ τοὺς ἄνδρας κρίνω καλὸν ὅτι καὶ αὐτοὶ εἶναι ἔνοχοι, διότι παραδέχονται τὴν γύμνωσιν τῶν γυναικῶν τῶν καὶ τῶν θυγατέρων τους καὶ ἀδιαφοροῦν καὶ ἀλλοίμονον εἰς τοὺς τοιοῦτους. Γένοιτο.

Οἱ Χριστιανοὶ πρέπει νὰ σκέπτονται καθ' ἡμέραν τὸν θάνατον.

Χρυσόστομος· ἀφεδεῖν χρή, ἢ χρόνον χρυσίον ἂν ἀπώλεσας δοῦναι πάλιν ἀνακτήσασθαι, χρόνον δὲ ἂν ἀπώλεσας δυσκόλως αὐτὸν ἀναλήψῃ· Ἡσαΐας. Ταχὺ ἔρχεται καὶ οὐ χρονίει. Ἀδακὸν ἐρχόμενος ἤξει καὶ οὐ χρονήσει. Σαράχ. Ἐνδυμήσου ἄνθρωπε ὅτι ὁ θάνατος, δὲν ἀργεῖ νὰ ἔλθῃ. Εὐαγγέλιον. Γρηγορεῖτε καὶ προσεύχεσθε, ὅτι δὲν ἤξεύρετε τὴν ἡμέραν, οὐδὲ τὴν ὥραν, ἐν ᾗ ὁ υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου ἔρχεται ψυχὴ μου ψυχὴ μου ἀνάστα, καὶ καθύδεις, τὸ τέλος ἐγγίξει, τί κοπιᾷς καὶ θλίβῃς καὶ στεναχωρεῖσαι ἐτοιμάζου διὰ τῶν καλῶν σου ἔργων πρὸς ἀναχώρησιν, διὰ τὴν παντοτεινὴν σου πατρίδα, μὴν ἀμελήῃς καὶ σὲ εὖρῃ ὁ θάνατος ἀπαρασκευάστον διότι ἐκεῖ δὲν ὑπάρχει ἔλεος καὶ φιλανθρωπία ἀλλὰ κρίσις καὶ ἀνταπόδοσις. Οἱ τὰ ἀγαθὰ πράξαντες εἰς αἰώνιον ζωὴν, οἱ τὰ φαῦλα τὰ αἰσχρὰ πράξαντες εἰς παντοτεινὴν κατάδίκην. Εὐαγγέλιον.

Ἐπεὶ συκοφαντίας.

Σολομών μάρτυς ἀψευδὴς ἀπολείται. Δαβὶδ. Ἐκλυπέτωσαν οἱ ἐνδιαβάλλοντες τὴν ψυχὴν μου. Ἐξω οἱ κύνες, καὶ πᾶς ὁ φιλὼν καὶ ἀγαπῶν τὸ ψεῦδος καὶ τὴν συκοφαντίαν. Εὐαγγέλιον. Μὴ κρίνετε, ἵνα μὴ κριθῆτε. Παῦλος. Τί σοὶ ἐστὶ ὁ κρίναν ἄλλότριον ἰκέτην ὁ Κύριος. Ἐμοὶ ἢ κρίσις, εἰς ἐμὲ εἶναι καὶ ἡ ἀνταπόδοσις. Μὴ κάμετε μόνοι, σὰς ἐκδίκησιν, διότι θὰ σὰς ἐκδικηθῇ ἐσὰς ὁ Πανάγαθος Θεός, φύλλατε τὰς ἐντολάς του, ἀγαπᾶ τὸν Θεὸν καὶ τὸν ἀδελφόν σου, οὕτω σὲ προστάζει, καὶ ἡ Παλαιὰ καὶ ἡ Νέα Διαθήκη.

Ὁμιλία περὶ σωματικοῦ καλλωπισμοῦ.

Πλάνη μεγάλη καὶ τέχνη τοῦ διαβόλου εἶναι ὁ σωματικὸς ἐν-

γένει ἀνδρῶν καὶ γυναικῶν ὁ καλλωπισμός. Ἰουδὺ διὰ τὸν Ὀλυφέρνην. Τὸ σανδάλιον αὐτῆς ἤρπασε τὸν ὀφθαλμόν αὐτοῦ. Οἱ ἱερεῖς Ἀπόστολοι. Οἱ καλλωπισμοὶ τῶν ἐνδυμάτων, εἶναι ἀγγίστρια τῆς σαρκικῆς ἡδονῆς. Ἡ Θάμνη ἢ νύμφη τοῦ Ἰούδα ἐκαλλωπίσθη ὡς πέρνη καὶ συνενερέθη μὲ τὸν πενθερόν της. Ἰσίδωρος ὁ Πηλουσιώτης, καταδικάζει ἀσχηρῶς τὴν γυναῖκα ὅπου καλλωπίζεται, διότι δὲν ὑπάρχει ἄλλος λόγος παρὰ νὰ ἀπατήσῃ τοὺς ἄνδρας εἰς σαρκικὴν ἡδονήν. Λέγει ὁ Κύριος. Ἀλλοίμονον εἰς ἐκείνον τὸν ἄνθρωπον, ὅπου προξενεῖ σκάνδαλον, εἴτε διὰ τῶν βαρυσχημάτων ἐνδυμάτων, εἴτε διὰ χειρονομίας, εἴτε διὰ τῶν ἀνιδήκων κινήσεων τῶν χορῶν καὶ διασκεδάσεων, τοῦ ἐξευτελισμοῦ τῆς γυμνότητος νὰ εἶναι ἔξω τὰ στήθη των ὡς ἀγάλματα νὰ περιφέρονται τὰς ὁδοὺς ἄνευ συστολῆς καὶ σεβασμοῦ τῆς κοινωνίας, ὅπου εἶναι φοβερά ἢ κατὰδίκη τους διὰ τὸ σκάνδαλον ὅπου προξενοῦν εἰς τοὺς ὁρῶντας αὐτούς... Φοβερὸν τοῦ ἐμπροσθεν εἰς χεῖρας Θεοῦ ζῶντος. Τὸ σῶμα κοσμεῖς, τῆς ψυχῆς ἡμελουμένης, ἀκαθαρσία κατεχομένης, πορνείαν ἀπονέμεις τῇ ψυχῇ.

Λέγει ὁ Μ. Βασίλειος. Ὅτι στολίζετε ἕνα ἀνδριάντα ἐκίνητον τυφλὸν καὶ κωφόν. Ὁ Δαβὶδ διὰ νὰ ἰδῇ λουομένην τὴν Βηρσαβέ, ἔπεσεν εἰς μοιχείαν καὶ φόνον. Ἦτο καλλίτερον ὁ ἄνθρωπος, ὅπου κυριεύεται ἀπὸ τὸ πάθος τῆς πορνείας νὰ ἦτο τυφλός. Ἅγιος Ἰσίδωρος ὁ Πηλουσιώτης ἐπαινεῖ μίαν γυναῖκα, ὅπου ἐφύλαξεν καθαρὰν τὴν παρθενίαν της, ὅπου εἶχε κυριεύσει ἕνα νέον τὸ κάλλος της πρὸς σαρκικὴν ἡδονήν, μαθοῦσα τὸν σκοπὸν τοῦ ἐξύρισε τὴν κεφαλὴν της πέρνουσα στάκτην ἤλειψε τὸ πρόσωπόν της, ὅπου ἔγεινε ἐλκεῖνδον θέαμα εἰς τοὺς ὁρῶντας, ὅπου τὴν ἀπέστρεφον πάντες διὰ νὰ τὴν ἰδοῦν, ὅπου ἡ πρώην ὠραία ἔγεινε ἐλκεῖνδον θέαμα.

Λοιπὸν αὐτὴν τὴν ἀγνὴν θυγατέρα καὶ παρθένον, ἃς μιμηθῶν, καὶ αἱ γυναῖκες νὰ καλύψουν τὸ σῶμά τους νὰ φυλάξουν ἀγνὴν τὴν τιμὴν τους, νὰ γίνουν νύμφαι τοῦ Κυρίου, ὡς καλαὶ καὶ ἠθικαὶ οἰκοδόποιαι νὰ φέρουν τέκνα τέκνων νὰ τὰ παιδαγωγήσουν ἐν παιδείᾳ καὶ νοουθεσίᾳ, ὡς ἀρμίζει καὶ ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ καὶ ἐν τῇ κοινωνίᾳ, νὰ γίνουν γονεῖς καλοὶ νὰ μιμηθῶν τοὺς προπάτοράς μας, ὅπου ἐτίμησαν ὡς κορὼνα τὸ μυστήριον τοῦ Γάμου, ἐκπληροῦντες μεγάλῃν ὑπόσχεσιν ὡς διατάσσει ἡ Ἁγία μας Ἐκκλησία. Οὐ, ἐσμίς ὁ Θεὸς ἄνθρωπος μὴ χωριζέτω. Εἴθε πάντες ὅσοι ἔλαβον τὸ μυστήριον τοῦτο ἃς εὐχηθῶμεν νὰ τὸ φυλάξουν

ἀγνόν και τίμιον, νά ἐνωθοῦν και εἰς τὴν ἄλλην ζωὴν, ὡς πληρο-
φορούμεθα, πῶς ὑπάρχει και ἐκεῖ ἐνωσις πνευματικῆς ἀγάπης.

Γένοιτο.

Ἀντίδωρον. Εὐλογία Κυρίου ἔλθῃ ἐφ' ἡμᾶς.

Λέγει ὁ λειτουργὸς τοῦ Ὑψίστου Ἰερεῖς. Νά ἔλθῃ ἡ χάρις
και ἡ Εὐλογία τοῦ Κυρίου νά μᾶς διαφυλάττῃ πάσας τὰς ἡμέρας
τῆς ζωῆς μας εὖχεται ἡ Ἐκκλησία πρὸς τὸν λαόν. Καὶ οἱ χρι-
στιανοὶ τὰ τέκνα τοῦ Οὐρανοῦ ἡμῶν Πατρὸς πρέπει νά λαμβά-
νουν τὸ δῶρον ἐκ τῶν χειρῶν τοῦ ἱερέως μετὰ σεβασμοῦ και ἀλη-
θείας, ὡς Θεῖκόν και τίμιον, ἀντὶ τοῦ δώρου τῆς Θείας Μεταλή-
ψεως ὡς ἡγιασμένος Ἅγιος Ἄρτος.

Μὴ γνωρίζοντες πολλοὶ ἐκ τῶν Χριστιανῶν, λαμβάνουν ἀπὸ
τὸ Παγκάριον ὅπου ἐκτεράττης εἰς τὸ κοινὸν μία κακὴ συνήθεια,
χωρὶς νά γνωρίζουν τὴν Ὑψίστην σημασίαν τοῦ Θεικοῦ δώρου ἀνευ
σεβασμοῦ, ὅπου εἶναι μεγάλη ἁμαρτία καὶ ὡς καὶ μερικοὶ ἐκ
τῶν ἐπιτρόπων τὸ θεωροῦν, ὡς τιμὴν των διατὶ ὑπολοφρονοῦν
ἀγνοοῦντες πῶς δὲν εἶναι ὀρθόν. Ἡ φιλοδοξία και ἡ κενοδοξία
τὰ δύο ἐλατήρια κατέστρεψαν τὴν ἀνθρωπότητα. Λέγει ὁ Ἀπό-
στολος. Στήκετε και κρατεῖτε τὰς παραδόσεις ὡς ἐδιδάχθητε,
εἴτε διὰ λόγων, εἴτε δι' ἐπιστολῆς, και μὴ πάντες Ἀπό-τολοι, μὴ
πάντες Προφῆται, μὴ πάντες διδάτκαλοι, νά περιορίζετε ἑκαστὸς
εἰς τὰ καθήκοντά του. Οἱ νόμοι τῆς Ἐκκλησίας και αἱ Ἀποστο-
λικαὶ διατάξεις εἶναι ἀμετάτρεπτοι. Στήκετε εἰς τὰς παραδόσεις
τὴν παρακαταθήκην φυλάξατε. Ἰησοῦς Χριστὸς χθὲς και σήμερον
ὁ αὐτὸς και εἰς τοὺς αἰῶνας: Ἐξω τοῦ Ναοῦ δὲν ἐπιτρέπεται τὸ
Ἀντίδωρον, εἰμὴ διὰ τοὺς ἐορτάζοντας ἐξαιρετικῶς, και διὰ τοὺς
ἀσθενεῖς. Ἐρχεται ἄλλης φυλῆς ἄτομόν τι νά λάβῃ ἀντίδωρον, δὲν
ἐπιτρέπεται, ὅταν τὸ βλέπῃ εἰς τὸ Παγκάρι θὰ λάβῃ πρὸς
χλευασμὸν και αἰσχύνην. Διότι ἐὰν δὲν εἶχε σημασίαν Ὑψίστην,
θὰ ἐλάμβανον και αἱ ἄλλαι φυλαὶ π.χ. οἱ Λυτικοὶ ἀλλὰ δὲν ἐπι-
τρέπεται. Εἶναι κανὼν, νόμος ἀμετάκλητος τῆς Ἐκκλησίας. Μὴ
δότε τὰ Ἅγια τοῖς κυσί, και τοὺς μαργαρίτας ἐμπροσθεν τῶν
χοίρων. Ὁ νοῶν νοήτω. Γένοιτο Κύριε εὐσπλαγχνε Θεέ, τὸ ἐλεός
σου ἐφ' ἡμᾶς. Ἀμήν.

ΕΚ ΤΩΝ ΑΓΙΩΝ ΠΑΤΕΡΩΝ ΔΙΗΓΗΜΑ

Ἦτο μία γυναῖκα παρθένος, νεαρὰ εἰς τὴν ἡλικίαν. Εἰς τὸν
κόσμον ἐφαίνετο εὐλαβὴς και δικαία, καθ' ἑκάστην Κυριακὴν και
ἐορτὴν ἐπήγαιναν εἰς τὴν ἐκκλησίαν, ἐνήστευεν ὅλας τὰς τεσσαρακο-
στάς και τὰς Τετάρτας και τὰς Παρασκευὰς ὅλου τοῦ ἔτους ἀπὸ
κρέας και ὀψάριον, κάθε βράδυ ἐδιάβαζε τὸ ἀπόδειπνον. Ἐπὶ δύο
ῥας προσευχομένη ἐνομίζετο ἀπὸ ὅλους τοὺς συγγενεῖς τῆς ὡς
ἀγία, ἀλλὰ ἐσωτερικῶς ἦτο πολὺ υπερήφανος, νομίζουσα τὸν
ἑαυτὸν τῆς ὡς μία καλὴ και ἀγία. Ἦτο ἡ ἀθλία περισσὰ μνησί-
κακος τόσον ὅπου ὅταν ἤθελε συγχισθῇ και στενοχωρηθῇ μετ' ἄλ-
λην γειτόνισσα και φίλην τῆς δὲν τὴν ἐσυγχώρει, οὔτε ἤθελεν
πλέον νά τὴν ἰδῇ εἰς τὰ μάτια τῆς, ἀλλὰ ἔμεινε μέχρι θανάτου
εἰς τὴν κακίαν. Μίαν ἡμέραν ἀσθενήσασα θερμῶς ἐκάλεσε τὸν
πνευματικόν νά τὴν ἐξομολογήσῃ διὰ νά κοινωνήσῃ τῶν Ἀχράν-
των Μυστηρίων. Ἡ γυνὴ ἤρchiσε νά ἐξομολογήται τὰς μικρὰς ἁ-
μαρτίας τῆς και τὰς μεγάλας νά τὰς κρύπτῃ, ἐντροπομένη τὸν
πνευματικόν. Τὴν στιγμὴν ὅμως ἐκεῖνην ὅπου ἐκρυσπεν ἡ ἀναί-
σχυτος γυνὴ τὸς ἁμαρτίας τῆς κατὰ παραχώρησιν Θεοῦ ἐδαίμο-
νίσθη. Τότε ὁ πνευματικὸς εἶπε νά τῆς δέσουν τὰς χεῖρας τῆς
διὰ νά μὴ κάμῃ ἀνησυχίας. Ἀφοῦ τῆς ἔδεσαν τὰς χεῖρας τῆς
ἤρchiσεν ὁ ἱερεὺς νά τῆς διαβάξῃ τοὺς ἐξορκισμοὺς τοῦ Μεγάλου
Βασιλείου και νά δέσεται ὑπὲρ τῆς υγείας τῆς. Ἀφοῦ λοιπὸν τὴν
ἐδιάβασεν ὁ ἱερεὺς πολλὴν ῥαν και ἐξώρchiζε τὸ πονηρὸν πνεῦμα
νά ἐξέλθῃ ἐκ τῆς γυναικὸς, ἠρώτησεν ὁ ἱερεὺς τὸ ἀκάθαρτον
πνεῦμα: Σὲ ὀρchiζω εἰς τὸ ὄνομα τοῦ τρισυποστάτου Θεοῦ νά μοῦ
εἰπῇς τὴν πᾶσαν ἀλήθειαν, πόσοι κολάζονται εἰς τὴν ἄλλην ζω-
ήν, περισσότεροι οἱ ἄνδρες ἢ αἱ γυναῖκες; Καὶ ὁ δαίμων εἶ-
πεν αἱ γυναῖκες πάτερ μου. Ὁ ἱερεὺς εἶπε πρὸς αὐτόν, δὲν
σὲ πιστεύω πανοῦργε δαίμων διότι αἱ γυναῖκες δὲν κάμνουν καμ-
μίαν πραγματίαν οὔτε ἐμπόριον, οὔτε πωλοῦσιν οὔτε ἀγοράζουσι
καθὼς κάμνουν οἱ ἄνδρες και ἀδικοῦν και ἀπατοῦν ὁ ἕνας τὸν
ἄλλον. Λέγει τότε ὁ δαίμων, διὰ τέσσαρα ἁμαρτήματα ὅπου κά-
μνουν αἱ γυναῖκες κολάζονται περισσότερον. Πρῶτον διατὶ στολί-
ζονται ἀπρεπῶς και περιπατοῦν εἰς τοὺς δρόμους μισογυμνωμένες,
ὁμορφίζουσι τὴν σάρκα των μετ' ἡρώματα και μυρωδιὰς· βάφουν τὰ
μαλλιά και τὰ φρυδιὰ των διὰ νά φαίνωνται ὡραιότερες ἀπὸ τὴν
φυσικὴν εὐπρέπειαν ὅπου ὁ πλάστης τῶς ἔδωκε. Δεύτερον
διὰ τὰ μάγια και μαντείας ὅπου κάμνουν εἰς τοὺς ἀνθρώπους και

τοὺς κατανοῦν τρελλοὺς, ὅπου γυτεύουν καὶ χύνουν κάρβουνα ἀναμμένα εἰς τὸ νερόν, ὅπου βάζουν κάθε χρόνο κλήθωνα καὶ ρίπτουν ἀμέσως νὰ ἴδουν τὸ ριζικόν τους, ὅπου δὲν δανειζοῦσιν εἰς τὸν γείτονά των τὰς ἀρχιμηνίας οὔτε φωτιά, οὔτε νερόν, οὔτε ἀλάτι ἢ λάδι κτλ. ὅπου πιστεύουν εἰς τὰς φωνὰς τῶν ζώων καὶ τῶν ὀρνέων καὶ λέγουσιν ὅτι ἐὰν κλάψῃ ὁ οὐκύλλος, ἢ γάτα ἢ ὁ πετεινός των θὰ πάθουν μέγαν κακόν, τρίτον διὰ τὴν συνοφαντίαν, τὴν καταλαλιάν, ὅπου ὅχι μόνον εἰς τὸ σπῆτι τους ἀλλὰ ἀνέμα καὶ εἰς τὴν ἐκκλησίαν καὶ δὲν προσέχουν καθόλου τὰ θεῖα λόγια τῆς ἱερᾶς λειτουργίας. ὅπου φυλάττουν μερικὰς ἡμέρας τῆς ἐβδομάδος καὶ δὲν κάμνουν καμμίαν ἐργασίαν, οὔτε κόπτουν, οὔτε ράπτουν, οὔτε ταξιδεύουν διότι νομίζουν πῶς θὰ πάθουν κακόν, τέταρτον, τὸ χειρότερον πάντων, ὅπου δὲν ἐξομολογοῦνται καθαρὰ νὰ εἰποῦν εἰς τὸν πνευματικὸν τὰς ἀμαρτίας των ὅλας, ἀλλὰ λέγουν μερικὰς διὰ τὸν τύπον μόνον πῶς ἐξομολογήθησαν, τὰς ἄλλας τὰς κρύπτουν καὶ οὕτω κοινωνοῦν ἀναξίως καὶ κολάζονται αἰωνίως αἱ ἄφρονες γυναῖκες. Αὐτὰ ὅλα ἔλεγεν ὁ δαίμων εἰς τὸν ἱερέα. Ἀφοῦ τὴν ἐδιδάξεν ἀρκετὴν ὥραν ὁ ἱερεὺς χωρὶς ποσῶς νὰ θεραπευθῇ, ἐσπάραξεν αὐτὴν τὸ δαιμόνιον καὶ ἐξέπνευσεν, ἢ δὲ ἀθλία ψυχὴ αὐτῆς ἀπῆλθεν εἰς τὸν Ἄδην, εἰς τὸν τόπον τῆς βασάνου καὶ τῆς ὀδύνης. Διὰ τὴν ἀγάπην τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ φυλάγεσθε αἱ γυναῖκες ἀπὸ αὐτὰς τὰς προλήψεως καὶ τὰς δυσιδαιμονίας δια νὰ μὴ πάθετε τὸ ὅμοιον τὸ ὁποῖον ἐπαθεν ἡ ἄφρων γυνή.

Ἐπεὶ βλασφημίας.

Οἱ βλάσφημοι δὲν εἶναι ἄξιοι νὰ ἀπολαμβάνουν τὸν κόσμον τοῦτον, νὰ βλέπουν τὸν ἥλιον, τὴν σελήνην, τοὺς ἀστέρας, οὔτε νὰ ἀναπνέουν τὸν ἀέρα, οὔτε νὰ πατοῦν εἰς τὴν γῆν, οὔτε νὰ πίνουν ὕδωρ, οὔτε νὰ τρώγουν τοὺς καρποὺς τῶν δένδρων, εἶναι ἀνάξιοι καὶ αὐτῆς τῆς προσκαίρου ζωῆς, διότι τὰ κτίσματα ὅλα τὸν δοξάζουσι καὶ τὸν τιμοῦσι ὡς ποιητὴν τους, οἱ δὲ βλάσφημοι εἶναι ἀνάξιοι ὁρᾶν τὸν ἥλιον, πῶς δὲν τοὺς τυφλώνει, πῶς ὁ οὐρανὸς δὲν ρίπτει ἀστροπελέκια νὰ τοὺς κατακαύσῃ, πῶς ἡ θάλασσα δὲν τοὺς πνίγει, πῶς ὁ ἀέρας δὲν τοὺς θανατώνει, πῶς ἡ γῆ δὲν οὐχίζεται νὰ τοὺς καταπῇ, πῶς τὰ θηρία δὲν σηκώνονται νὰ τοὺς καταφάγουν. Λέγει ὁ θεὸς Χρυσόστομος. Ὁ Δανιὴλ ἐδλασφήμισε τὸν Βῆλ τὸν ψευδοθεόν, καὶ ἀπεφάσισαν οἱ εἰδωλολάτραι νὰ

τὸν θανατώσουν, ἡμεῖς δὲ οἱ Χριστιανοί, οἱ βαπτισθέντες καὶ ἀναγεννηθέντες, εἰς τὸ ὄνομα τοῦ ἀληθινοῦ Θεοῦ, νὰ τὸν βλασφημοῦμεν, καὶ νὰ τὸν υβρίζωμεν. Θανάτῳ θανατοῦσι λέγει ὁ Ἅγιος Ἀμφιλόχιος, ὁ ὀνομάζων τὸ ὄνομα τοῦ Θεοῦ. Αἱ ἀρκοῦδες ἐθανάτωσαν 42 παῖδια, διότι ὕβρισαν καὶ ἐπερίπαιζαν τὸν Προφήτην Ἑλισσαίον· ἀνάβαινε φαλακρὲς. Ὁ ἄπιστος Ναβουχοδονόσωρ ἀσεβοῦς ἐθνικὸς καὶ εἰδωλολάτρης, προστάζει νὰ μὴ βλασφημεῖται ὁ Θεός· κατασχόνῃ μεγάλη εἰς τοὺς Χριστιανοὺς. Καὶ οἱ δαίμονες παιδεύουν τοὺς βλασφήμους· ἐπαιζόν τὰ χαρτιὰ καὶ ἐδλασφήμουν τὸ ὄνομα τοῦ Θεοῦ καὶ ἐδαιμονίσθη, ὁ Θεὸς μακροθυμεῖ, ἀλλὰ δὲν λησμοῖται καὶ τιμωρεῖ μετ' ἐκείνου τὸν θάνατον τοὺς βλασφήμους. Ὁ Ἰωὴς ὑπέφερε πολλὰς τιμωρίας, ὁ πτωχὸς ὁ Λάζαρος, ἀλλὰ δὲν ἐδλασφήμουν ἐδόξαζον τὸν Θεόν. Ἐρχονται πειρασμοὶ ἀσθενεῖται ναυαγία, ἀλλὰ πρέπει νὰ τὰ υπομένωμεν νὰ λέγωμεν δόξα σοι ὁ Θεέ, εἰς τὰς θλίψεις καὶ συμφοράς· μαρτυρίου στέφανον λαμβάνον οἱ ἔχοντες υπομονήν.

Ὁ Θεὸς δοξολογεῖται καὶ προσκυνεῖται ἀπὸ χιλιάδας καὶ μυριάδας Ἀγγέλων καὶ Ἀρχαγγέλων, καὶ δὲν βλάπτει τὸ ὑψηλὸν ὄνομα τοῦ Θεοῦ, ἀλλὰ ἡ κατὰρα καὶ ἡ ὀργὴ εἶναι εἰς τὴν κεφαλὴν τοῦ βλασφημοῦντος, ἀκονεῖ τὸ ξίφος, δέχεται πληγὰς εἰς τὴν κεφαλὴν του, ρίπτει πέτραν εἰς τὸν οὐρανὸν καὶ γυρίζει ἡ πέτρα καὶ τὸν κτυπᾷ, καὶ ὡς βραβεῖον λέγει ὁ Θεὸς Χρυσόστομος λαμβάνει τὴν αἰώνιον κόλασιν, τὴν παντοτεινὴν τιμωρίαν, ὡς λέγει ὁ Προφήτης Ἰεζεκιήλ. Ζῇ Κύριος ἡκούσα τῆς φωνῆς τῶν βλασφημιῶν σου. Φοβερὸν ἀμάρτημα, φοβερὸν τοῦ ἐμπεσεῖν εἰς χεῖρας Θεοῦ ζώντος. Ὡστε ἀγαπητοὶ πάντα ποιοῦμεν, ὥστε δοξάζειν προσκυνεῖν καὶ λατρεῖν τὸν Δημιουργὸν καὶ Σωτῆρα Θεόν, διὰ τῶν καλῶν του ἔργων ἀποτασσόμενοι τὰ ἔργα τοῦ διαβόλου καὶ ἐνεδυσάμενοι τὸν Κύριον ἡμῶν. Γένοιτο.

ΑΙ ΠΑΡ' ΗΜΙΝ ΕΓΓΙΣΚΟΜΕΝΑΙ ΙΕΡΑΙ ΑΚΟΛΟΥΘΙΑΙ

- 1) Τῆς Λαμπρᾶς καὶ ἐνδόξου Μεταμορφώσεως τοῦ Σωτῆρος Δρ. 2.—
- 2) Τῆς Κοιμήσεως τῆς Θεοτόκ. μετὰ Ἐπιταφίου καὶ Ἐγκωμίων » 2.—
- 3) Ἱερὸν Ἐγκόλπιον Συλειτουργικὸν Ἑσπερινοῦ Ὁρθροῦ
Λειτουργίας Μεγαλυναρίων » 3.—
- 4) Τοῦ ἐν Ἀγίοις Πατρὸς ἡμῶν Διονυσίου Ἀρχιεπισκόπου Αἰ-
γίνης καὶ Πόρου » 2.—
- 5) Τῆς Ὁσίας Μητρὸς ἡμῶν Μαρκέλλης καὶ Μαρίας τῆς Μαγ-
δαληνῆς » 2.—
- 6) Τοῦ Ἀγίου ἐνδόξου μεγαλομάρτυρος Τρύφωνος μετὰ πα-
ρακλήσεως » 1.50
- 7) Τοῦ Ἀγίου Ἱερομάρ. Παλυκάρπου Ἐπισκ. Σμύρνης μετὰ
Παρακλήσεως » 1.50
- 8) Τοῦ Ἀγίου ἐνδόξου Ἱερομάρτυρος Διον. Ἐπισκ. καὶ Πο-
λιούχου Ἀθηνῶν » 1.50
- 9) Τοῦ Ἀγίου ἐνδόξου Ἱεροθέου Ἐπισκ. καὶ Πολιούχου
Ἀθηνῶν » 1.50
- 10) Τοῦ Ἀγίου καὶ ἐνδόξου Εὐαγγελιστοῦ Λουκά, μετὰ δια-
φόρων σκητῶν » 1.50
- 11) Τῆς Ὁσίας μητρὸς ἡμῶν Φιλοθέης τῆς ἐξ Ἀθηνῶν κατα-
γομένης » 1.50
- 12) Τοῦ Ἀγίου καὶ Ἱερομάρτ. Μοδέστου Ἀρχ. Ἱεροσολύμων » 1.50
- 13) Τοῦ Ἀγίου καὶ ἐνδόξου Νικολάου τοῦ Καρπενσιώτου » 1.50
- 14) Τοῦ Ἀγίου ἐνδόξου Νεομάρτυρος Κωνσταντίνου τοῦ ἐξ
Ἰδρας 1800 μαρτυρήσαντος » 2.—

Χαιρετισμοὶ καὶ ὅλην τὴν Ἑβδομάδα Δευτέρα τῶν Ταξιάρχων,
Τρίτη εἰς τὸν Ἅγιον Ἰωάννην τὸν Πρόδρομον, Τετάρτη εἰς τὴν
Κοίμησιν τῆς Θεοτόκου, Πέμπτη εἰς τοὺς Ἱεροὺς Ἀποστόλους Παρα-
σκευὴ εἰς τὸν Ζωοποιὸν Σταυρόν, Σάββατον εἰς τὸν Ἅγιον Διονύσιον
καὶ Ἰωάννην τὸν Θεολόγον ἐκάστη λεπτὰ (50) Καταβασίαι πλήρεις
Δεσποτικῶν καὶ Θεομητορικῶν Ἑρμῶν Δρχ. 3.

Ἱστορικὸν εἰς τοὺς Ταξιάρχας μετὰ Παρακλήσεως καὶ χαιρετι-
σμῶν Δραχ. 1.50.

Εὐρίσκονται καὶ ἄλλων διαφόρων Ἀγίων Ἀκολουθίαι παρ' ἡμῖν.

Ὁ ἐν Κυρίῳ ἡμῶν ἀδελφὸς καὶ Πνευματικὸς Πατήρ

ΓΕΩΡΓΙΟΣ Α. ΒΟΥΓΓΕΡΗΣ

Ἱερεὺς καὶ προσκυνητὴς Ἐφημέριος Ὁσίου Μελετίου

Ὁικία μου ὁδὸς Ἀγίου Μελετίου Ἀριθ. 25 Τράμ 6 Ἀχαρνῶν